

Áo Cưới, Hoa Hồng Và Anh

Contents

Áo Cưới, Hoa Hồng Và Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	45
10. Chương 10	52
11. Chương 11	58
12. Chương 12	63
13. Chương 13	71
14. Chương 14	76
15. Chương 15: Chương 15 - End	82

Áo Cưới, Hoa Hồng Và Anh

Giới thiệu

Nếu một ngày đẹp trời, bạn thông báo với mẹ bạn rằng bạn sẽ lấy chồng thì chắc hẳn mẹ bạn sẽ nhảy dựng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-cuoi-hoa-hong-va-anh>

1. Chương 1

Nếu một ngày đẹp trời, bạn thông báo với mẹ bạn rằng bạn sẽ lấy chồng thì chắc hẳn mẹ bạn sẽ nhảy dựng lên vì sung sướng khi tống khứ được quả bom nổ chậm ra khỏi nhà, nhưng có vẻ điều ấy lại không hề đúng

với cô gái tên Linh này, một cô gái mới 21 tuổi, học năm thứ ba đại học, tràn đầy năng lượng, nhí nha nhí nhố, ầm ương vỗ số tội vậy mà lại tuyên bố hùng hồn rằng sẽ lấy chồng.

- Mẹ, con sẽ lấy chồng.

“Cốc”

- Á, Á, sao mẹ cốc con?

- Đồ trẻ ranh, mới nứt mắt ra mà đòi lấy chồng, mà muốn chọc tức mẹ hả?

- Con nói thật đấy

- Thôi đi, đầu óc có vấn đề hay không.

“Mẹ, con không ĐƯA đâu, con sẽ LẤY CHỒNG thật đấy !”

Mẹ Linh há hốc mồm đầy kinh ngạc bởi vì những gì vừa nói có vẻ rất chi là nghiêm túc. Có vẻ như đứa con gái mà bao nhiêu năm nuôi dưỡng giờ đang nói lên cái điều mà đáng lẽ ra như bao bà mẹ khác phải vui mừng. Nhưng...nụ cười của mẹ Linh bắt đầu chuyển sang méo xệch trước thông tin vừa tiếp nhận.

Còn đám bạn của Linh

- Tao sẽ lấy chồng. Giọng Linh nghiêm nghị

Bốn đứa bạn Ngọc, Hải, My, Hòa nhìn trân trân kiểu như chưa định hình được hết những gì Linh vừa nói. Quán café quen thuộc của cả bọn hôm nay có vẻ đông hơn mọi khi có chăng vì trời hôm nay khá nóng bức.

- Đây, tao không đùa đâu nhé !

- Chuyện này nghe thật là vớ vẩn

- Mà nhắc lại câu vừa nãy tao xem nào?

My cầm quyển menu đập bộp vào người Linh thử xem não bộ có vấn đề nhầm lẫn gì hay không?

Ba đứa tròn mắt nhìn Linh, còn Hòa, đứa còn lại, miệng còn mải mê với cốc sinh tố cũng suýt nữa nghe xong câu của Linh mà chết sặc.

- Chúng mày nghe này, từ từ từng câu một, tao sẽ không nhắc lại đâu. TAO SẼ LẤY CHỒNG
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đến lúc khi nghe hết câu nói này, cả bọn ngừng lại, kiểu như bị bất động, sau đó, nhìn Linh từ đầu đến chân, những biểu hiện trên khuôn mặt có vẻ như Linh rất nghiêm túc, không hề đùa cợt chút nào.

Linh, một cô gái 21 tuổi, sinh viên năm thứ 3 của một trường đại học, vẫn đi giày thể thao, quần jean, áo phông, thích nhuộm tóc, đi phượt, tụ tập bạn bè và lúc nào cũng nhí nhí nhảnh nhảnh như trẻ con. Thậm chí Linh đã từng bị bạn bè trêu chọc bởi 21 tuổi đầu vẫn chưa có nổi một mối tình vắt vai, vẫn lấy tay che mặt khi xem một cảnh hôn hít tình cảm trên phim. Thế mà, giờ đang nói rằng sẽ lấy chồng, chuyện thật như đùa mà đùa thành thật đây mà !

Bốn đứa quay ra nhìn nhau, có nghĩa rằng mọi chuyện Linh nói đang có vẻ là...thật, tức là đứa bạn đang ngồi trước mặt đây vài hôm nữa sẽ lấy chồng, mặc áo cưới màu trắng tinh, nhạc, nến và hoa, đứng bên cạnh chú rể mặc vest, người đó sẽ là chồng Linh. Sẽ xưng hô bằng “ông xã” “bà xã” giống như kiểu mà cả bọn vẫn thường xuýt xoa khi ngồi nghiền mẩu bộ phim Hàn Quốc.

- Thế chồng mày là người thế nào?

Cả bốn con bạn quay ra nhìn Linh dò hỏi. Đúng rồi, phải nhắc đến chú rể chứ. Cả lũ quay ra nhìn Linh chăm chú, kiểu như từ lời được phát ra từ mồm Linh lúc này sẽ là minh chứng hùng hồn cho những gì cả bọn vừa nghe thấy.

- Thế chồng mày là người như thế nào? Hải nhắc lại kiểu sốt sắng

- “Chồng tao là người...” Linh tự dưng ấp úng trước câu hỏi ấy. “ Xem nào....chồng tao là người...”

Đó là một chàng trai cao ráo, tện 1m80, trắng trẻo, thậm chí còn trắng hơn cả Linh, nếu được nhận xét thì anh ta khá đẹp trai. Anh ta 27 tuổi...CEO của một tập đoàn tài chính có vốn chủ yếu của nước ngoài. Quốc tịch Đức.

Đó là những vẻ tốt đẹp giả tạo bên ngoài, như người khác đã nói thì những gì xấu xa thường được che giấu đầy điếm kỹ lưỡng trong vỏ bọc rất chi là đẹp đẽ. Anh ta là kẻ cao ngạo, coi thường kẻ khác. Một điểm thậm tệ hơn nữa là anh ta một kẻ háo sắc và coi thường phụ nữ. Anh ta bỏ ra rất nhiều tiền để phụ nữ đến với anh ta và thứ duy nhất cần chỉ là vui vẻ. Linh đã từng chứng kiến cảnh anh ta cặp kè với hàng tá phụ nữ, nhưng có điều lạ, dù như vậy nhưng đối với họ anh ta vẫn rất giả bộ ngọt ngào, có chăng chỉ Linh mới thấy được bản mặt xấu xa ấy mà thôi.

Còn một điểm nữa cần nói đến là, anh ta biết tiếng Việt, hiểu tiếng Việt, cãi lộn với Linh bằng tiếng Việt còn hơn cả hát hay. Tất nhiên đó là một người Việt từ trong máu rồi, chỉ có điều, anh ta mang quốc tịch Đức.

“Mày sẽ lấy Bảo Thiên, người thừa kế của tập đoàn tài chính GM á?”

Cả bốn đứa bạn cùng đồng thanh, làm cho khách trong quán café quay lại nhìn cả bọn đang há hốc mồm nhìn Linh.

“Có phải Bảo Thiên này không?”

Mỹ chỉnh lại gọng kính to cộp rồi, lôi cái điện thoại ra bấm bấm, giơ những hình ảnh vừa search được trên internet.

Linh khẽ gật đầu.

- Nhưng sao lại lấy chồng vào lúc này? Hay BÁC SĨ BẢO CUỐI????????????????

-

Bốn đứa lại tiếp tục đồng thanh, rồi nhìn xuống bụng Linh tỏ vẻ nghi ngại. Linh vội vàng lấy tay bịt miệng bốn đứa bạn lại. Rồi thẳng thừng.

- Chúng mày hâm à, không có chuyện gì hết, tao thề. Thế nhé, tao thông báo như thế, tiếp mời tao gửi sau. Giờ tao phải về đây.

Chưa kịp nói thêm câu gì Linh vội vàng đứng dậy để tránh mấy câu hỏi han của lũ bạn mà cô sẽ không biết phải trả lời thế nào.

“Tít tít”. Có tin nhắn, là Mỹ gửi cho cô.

“Thế còn ước mơ của mày thế nào? Mày định tử bỏ à?”

Linh bước những bước trên phố, dòng người tấp nập. Trời hôm nay đầy nắng. « ước mơ của mình, phải thực hiện chứ, đợi 6 tháng để kết thúc những chuyện điên rồ này »

Tất cả những chuyện Linh coi là điên rồ này bắt đầu vào một ngày không nắng, không mưa, thậm chí không cả gió, chỉ có cái nóng bức oi nồng của đầu hạ.

Linh làm việc ở một quán cafe dành cho những người già, nó giống như một căn nhà thì đúng hơn, ông chủ quán này là một người lập dị. Khách đến với quán chẳng đông đúc, có khi đến một lần rồi chẳng bao giờ thấy trở lại lần thứ hai. Thỉnh thoảng cũng có vài cuộc gặp mặt ngâm thơ. Doanh thu, nếu nói đến doanh thu thì đó là một con số âm kinh khủng. Đám nhân viên cuối tháng lại tá hỏa lên khi nhìn con số ấy, chỉ có điều ông chủ vẫn tỏ ra chẳng hề hấn gì, rồi lại giục già đám nhân viên như Linh đi quét dọn hay kê lại bàn ghế.

Nói chung công việc của Linh khá nhàn hạ, khách đến quán chủ yếu là người già, họ không yêu sách, không ồn ào, chỉ cần một nụ cười thật tươi hay vài ba câu hỏi han với những người dễ gần.

Nói thêm về Linh, cô là một đứa sinh viên như nghèo như bao nhiêu đứa vẫn dán mác cái mác « sinh viên », có nghĩa là tiền vẫn phải ngửa tay xin trợ cấp hàng tháng, cong lưng đập hàng chục cây số đến giảng đường, mất mớ đi vì những kì thi và bận rộn với những công việc làm thêm để kiếm thêm thu nhập.

Linh sinh ra và lớn lên trong một gia đình không giàu có, nhưng không quá nghèo. It ai định nghĩa được từ nghèo là như thế nào, đối với những người giàu thì gia đình như Linh cũng thuộc dạng nghèo rồi. Bố làm bộ đội nghỉ hưu, mẹ là một y tá, lương tháng cũng chỉ đủ cho 2 chị em Linh ăn học, dưới Linh còn một em trai học cấp 3. Bốn năm cấp 2, ba năm cấp 3 và cho đến bây giờ ba năm học đại học, Linh sống với ông nội ở Hà Nội.

Gia đình Linh là một gia đình KỈ QUẶC. ông nội chẳng mấy may có chút tình cảm hay yêu quý gì dành cho con trai mình, tức là bố Linh, con dâu duy nhất là mẹ Linh lại càng không. Nhưng yêu thương Linh và em trai nhất mực. Cuộc xung đột của ông nội và bố Linh bắt đầu khi ông nội nhất mực phản đối bố lấy mẹ Linh rồi chuyển từ Hà Nội về sống ở một miền quê yên ả, tức là đã 21 năm đúng bằng số tuổi của Linh bây giờ. Sau 21 năm cuộc chiến giữa ông nội và bố vẫn không có vẻ gì kết thúc. Ông nội và bố đều là những người cố chấp, Linh biết họ vẫn rất quan tâm về nhau, nhưng duy nhất chỉ có sự dằn vặt tình cảm là Linh nối kết hai con người ấy lại với nhau.

Thỉnh thoảng, mẹ vẫn thường nói với Linh.

« Cái nhà này toàn người dở thôi, chỉ có mẹ là người duy nhất bình thường »

- Con cũng nằm trong số ấy sao mẹ ? Linh tủm tỉm.

- Con xếp đầu bảng đấy, sau bố rồi đến ông nội, cu Bin thì cuối cùng, nó có xu hướng dưới mức bình thường một tý.

Linh cười sảng sặc, kể ra thì sống với những người không- bình- thường cũng có những điều thú vị. Ông nội cố chấp tới mức lưu số điện thoại của bố Linh là “Thằng con bất hiếu”, còn bố Linh mỗi lần nhắc đến ông nội đều bảo ông nhiều tuổi lắm cảm mất rồi, mẹ Linh thì nhận xét bố Linh chính là một phiên bản y hệt của ông nội nhưng không hề nhận điều ấy về mình. Cu Bin em trai Linh thì suốt ngày hì hục với đồng máy móc, nếu không nó cũng ngồi lì trong phòng giống như một đứa tự kỉ.

- Chết, mẹ thấy cu Bin nhà mình bị sao ấy, suốt ngày trong phòng không chịu ra ngoài gì cả, cứ đi học xong lại về phòng, thậm chí nó không hề đi đâu hay bạn bè rủ rê gì cả.

- Trời, nó ngoan ngoãn thế mà mẹ lại lo ư?

- Thì lo chứ, cơ quan mẹ các cô, các bác có con trai bằng tuổi nó lại chả phát sốt lên ấy chứ.

Linh tủm tỉm, khổ thân cu Bin em trai Linh, nó hẳn nhiên không- bình- thường cũng đúng thôi, sinh trưởng trong một gia đình lập dị thì làm sao có thể trở thành một người bình thường được?

Đó là tất tần tật mọi thứ nền tảng để có được một đứa tên Linh cũng chẳng mấy may bình thường chút nào. Linh không xinh, nhìn bình thường, may mắn không quá dị đã là một điều hạnh phúc rồi. Linh học không giỏi giang gì, mọi thứ đều ở mức khá, cũng không xuất sắc ở bất kì một thứ nghệ thuật ca nhạc hay hội họa gì cả. Tóm lại về bề ngoài bình thường ấy là để che giấu đi tính cách chẳng mấy được cho là tốt đẹp hay nói chính xác hơn là kì dị của Linh.

Bạn bè Linh khi đã hiểu thì đều nhận xét một câu giống nhau như thế này: KHÔNG BÌNH THƯỜNG. Không bình thường được định nghĩa là Linh thường xuyên có kiểu khi thích một điều gì đó thì cố sống cố chết làm bằng được, giả sử như việc Linh có thể bỏ ra hàng giờ ngồi khâu vá, cắt sửa những quần áo cũ mèm để biến chúng thành những đồ chẳng ai muốn mặc ngoài Linh. Hoặc hôm nào đó đẹp trời chỉ cần học được một món ăn ngon nào là Linh lại hì hục vào bếp nấu nấu nướng nướng đem cho cả một lũ bạn thưởng thức và thích thú ngồi nhìn chúng ăn một cách ngon lành. Nhiều người nói Linh rằng cô quá dư thừa năng lượng chẳng chịu ngồi yên tay yên chân lúc nào. Còn hàng trăm, hàng ngàn điều không bình thường từ Linh mà chẳng thể kể hết, rút cục nếu Linh thích hay đam mê một cái gì đó, Linh sẽ chẳng bao giờ từ bỏ hay đầu hàng. Nhất định không bao giờ, ví dụ như việc Linh đã 5 lần trượt phỏng vấn lấy visa đi du học vậy. Cho đến lần thứ 6, thì cô gái này chưa một lần có ý định từ bỏ và cả tình yêu ngoan cố với một chàng trai có tên Hải Minh...

.....

.....

Mọi chuyện rắc rối của Linh bắt đầu vào một ngày đẹp trời, nắng rực rỡ, bầu trời cao và chẳng chút gợn sóng.

Nắng sớm. Linh dậy từ 5h sáng để làm mọi việc trong nhà. Căn nhà nhỏ chỉ có hai ông cháu Linh sống, mọi việc nhỏ nhặt nhất đều một tay Linh làm, nhiều lúc Linh thấy mình là chủ nhân căn nhà này hơn là ông nội. Sáng sáng, ông đều gọi Linh lúc 5h, như một thói quen từ năm cấp 2 khi đến sống cùng ông. Vẫn nhớ lần đầu tiên sống với ông giữa mùa Đông lạnh giá, ông lấy nước đổ vào mặt Linh, choàng tỉnh, và rồi chẳng bao giờ Linh dám dậy muộn nữa.

Đó là tác phong quân đội mà ông đã dạy cho Linh, rồi sau nhiều năm sống với ông, mọi thứ từ nhỏ nhất Linh đều phải làm một cách nhanh chóng, nếu không kịp thì phải cong chân lên mà chạy. Có thể vì điều đó mà cho đến bây giờ, Linh làm bất cứ điều gì cũng nhanh nhẹn, chẳng dám đứng đĩnh đến một giây.

Nhìn mọi việc đã tươm tất, khi ông nội đi tập thể dục về đã có bữa sáng để trên bàn. Linh dắt xe ra rồi, đóng cửa lại, đem theo chiếc chăn của ông đến hiệu giặt là. Mặc dù chiếc chăn màu bộ đội đã cũ mòn nhưng ông vẫn nhất quyết giữ lại mà chẳng hề lí giải.

- Lại đem đến giặt hả con?

Bà chủ quán giặt là cười thật tươi với cô bé khách quen.

- Vâng, vẫn như đều đặn, 2 tuần giặt 1 lần ạ.

Linh nói xong rồi phóng đi, nhìn đồng hồ là hơn 8h sáng, khá sớm để đến hiệu sách nhưng đây là thời gian thích hợp nếu như không muốn muộn giờ làm. Ông già khó tính kia sẽ lại cầu nhàu Linh nghe đến mệt tai.

- Chị ơi, em đến lấy quyển sách hôm trước đặt.

- À có rồi đây em, em đợi chút nhé ! Chị chủ sách tươi cười niềm nở.

Linh ngó nghiêng mấy kệ sách, xem có gì đáng để mua hay không.

- Tôi đến lấy cuốn này.

Một gã thanh niên cao lớn cũng đứng đợi lấy sách, Linh nhìn từ đầu đến chân, rõ ràng đó là một tay ăn chơi, đầu vuốt keo dựng đứng, áo phông đen, jean rách và loang lổ, rồi ngó nghiêng ra ngoài, chiếc mũ trần màu trắng đang đập chênh ềnh giữa lối vào bé tí của hiệu sách nhỏ này. Linh nhìn một lượt, khề lắc đầu ngán ngẩm rồi nghĩ thầm “người như gã mà cũng đi mua sách, đúng là thế giới đảo điên hết cả rồi”

- Xin lỗi hai em, hôm trước chị nhầm, có hai đơn đặt hàng nhưng chị chỉ ghi có một....vì thế...Chị chủ sách lúng túng.

- Em sẽ lấy cuốn ấy.

Gã kia thậm chí còn không nhìn sang Linh, vẻ mặt kiểu như chẳng quan tâm đến sự hiện diện của Linh ở đó.

- Ê, khoan đã !

- Ê ư? Cô đang nói ai vậy?

- Tất nhiên là nói anh. Tôi là người đặt trước chị chủ cuốn sách này, nhìn vào đây đi, có ghi ngày tháng này, vì thế tôi mới là chủ nhân của cuốn sách này.

Gã trai cười khẩy, coi thường những điều vừa được thoát ra khỏi miệng Linh, rồi quay sang chị bán sách.

- Em sẽ trả thêm tiền, bao nhiêu cũng được, chị bán cho em.

Chị chủ ngần ngại nhìn đồng tiền gã lấy trong ví ra, một sấp giấy bạc những tờ polime mệnh giá lớn.

- Chị sao thế, em là người đặt trước, khách quen của chị bao nhiêu năm nay rồi...Linh gằn giọng.

- Nhưng tôi sẽ là chủ nhân của cuốn sách này..Gã giơ sấp tiền phe phẩy trước mặt Linh

Với cái bản mặt đáng ghét, gã trai nhìn cô với thái độ đắc thắng, chị chủ ái ngại đề xuất sẽ cho người đi lấy thêm 1 cuốn nữa nhưng cả hai người Linh và gã trai kia không hề có thái độ gì nhượng bộ.

Linh giật lấy đồng tiền trên tay gã thanh niên kia, ném vào mặt gã, rồi rút ví, lấy ra số tiền dành dụm của mình, đặt lên bàn.

- Em hỏi lại chị bán cho em hay cô ta. Gã thanh niên hỏi dồn dập chị chủ. Hẳn tự tin vì hẳn có tiền đây mà.
- Ai đến trước thì sẽ lấy trước, đơn giản như vậy thôi, đừng nghĩ có tiền thì được hồng hách với người khác. Linh cũng chẳng chịu thua.

Linh nói xong, rồi nhanh như cắt ôm cuốn sách, lấy xe rồi phi thẳng.

- Này nhóc, tôi mà bắt được cô thì...

Tất nhiên là sẽ chẳng bao giờ bắt được Linh rồi, vì cô đang cong cả mông lên đạp cơ mà.

« Hú hồn, mình còn sợ tên ấy sẽ đuổi theo cơ, may quá, vì mà tao phải tốn bao công sức đấy biết chưa »
Linh lấy tay sờ lên bìa sách sung sướng.

.....

.....

Quán cafe hôm nay đến ca làm của Linh, ngày thứ hai như thường lệ mỗi sáng. 9h, nắng đã chiếu xiên qua khung cửa sổ trên tầng 2. Linh mở cửa, đón chút nắng ấm cho ngày mới, rồi lau dọn thật sạch chiếc bàn cạnh cửa sổ...

Vào sáng thứ hai đầu tuần ông già khó tính kia chẳng bao giờ đến quán, ít ra đó cũng là điều dễ chịu cho Linh bởi cô chẳng hề muốn nghe ông cằn nhằn ngay từ sáng sớm của một tuần mới.

9h30p, rất đều đặn và không lỡ hẹn bất kì một tuần nào. Linh chờ đón một vị khách rất đặc biệt...

Đó là một chàng trai, mũi cao, mắt đen láy, hai hàng mi dày và lông mày rậm, anh ta chỉ đến đây vào sáng thứ 2 mỗi tuần, gọi một ly nâu đá, rồi lôi ra một cuốn sách đọc ngấu ngiến. Anh ta chỉ đứng dậy khi đồng hồ chỉ 12h trưa. Chỉ có như vậy thôi nhưng tuần nào cũng đến, Linh ngồi đấy ngắm anh ta say sưa lật đi lật lại từng trang sách...

.....

.....

Linh thích một chàng trai từ cấp 2 đến giờ, có vẻ như sau bao nhiêu năm lớn lên, tình cảm dành cho anh ta vẫn không hề suy giảm. Linh khá bướng bỉnh, vì thế, thứ tình cảm ấy cũng bướng bỉnh không kém.

- Này nhóc, cho em này...

Linh đứng ngơ ra, ngỡ như Hải Minh, chàng hotboy nổi tiếng nhất trường cấp 2 đang nói với ai chứ không phải nói với mình.

- Em ư? Linh tròn mắt nhìn Hải Minh
- Em đấy, cầm lấy này ! Hải Minh đưa cho Linh cây kẹo mút, rồi lấy tay xoa xoa đầu cô.
- Cảm ơn anh ạ. Đôi mắt Linh nhìn Hải Minh ngạc nhiên và đầy xúc động.

Linh vẫn nhớ rõ ràng ngày hôm ấy, ngày tập luyện cho hội diễn văn nghệ, Linh được giao ột vai diễn mà chẳng một ai muốn nhận, đó là vai diễn của một- củ- cái...Chẳng hề ai muốn đeo cái đồ diễn ấy lên người ngoài Linh, vì vốn dĩ, Linh đã ước ao được một lần làm...diễn viên. Và vai diễn ấy...ít ra khi ấy dù chỉ là vai phụ nhưng Linh rất thích. Còn Hải Minh, anh ta được diễn vai Hoàng Tử, hiển nhiên rồi, có dáng dấp công tử từ trong máu cơ mà.

Linh vẫn còn nhớ rõ ràng vị của cây kẹo hôm đó và cái cách mà Hải Minh đưa cho cô. Chỉ một giây thôi khi ấy cho đến tận sau chẳng hiểu sao cô vẫn mãi nhớ về Hải Minh khi ấy và cây kẹo. Cô vẫn nhớ, vẫn thương lắm, cho đến tận 8 năm sau...

Tám năm sau, khi cô đã 21 tuổi, đã là một đứa con gái lớn đùng, vậy mà vẫn thiết tha với mối tình đơn phương khi ấy, về Hải Minh, về cây kẹo mút. Để rồi, vào một ngày sáng thứ hai đầy ánh sáng, Hải Minh đột ngột xuất hiện trước mặt Linh giống như đột ngột làm trái tim của Linh lỡ nhịp tám năm trước....

“Đó là một chàng trai, mũi cao, mắt đen láy, hai hàng mi dày và lông mày rậm, anh ta chỉ đến đây vào sáng thứ 2 mỗi tuần, gọi một ly nâu đá, rồi lôi ra một cuốn sách đọc ngấu ngiến. Anh ta chỉ đứng dậy khi đồng hồ chỉ 12h trưa. Chỉ có như vậy thôi nhưng tuần nào cũng đến, Linh ngồi đấy ngắm anh ta say sưa lật đi lật lại từng trang sách...”

Chàng trai đó chính là Hải Minh, chàng trai dịu dàng với cây kẹo mút ngọt ngào của tám năm về trước !

2. Chương 2

Tám năm về trước, có vẻ con số 8 và tính bằng năm, tức là ba trăm sáu lăm ngày nhân với tám tính nhẩm ra là hai nghìn chính trăm hai mươi ngày, còn nếu muốn tính ra giây chắc Linh phải vác cái máy tính to sự ra mà bấm bấm. Thế nên, một giây nhỏ nhoi khi ấy, chàng trai kẹo mút đã quên mất cô bé ngày nào. Còn cô bé tên Linh, dù chỉ là một giây khi ấy, trái tim vẫn thổn thức cho tận đến 8 năm sau...

Cho đến 8 năm sau gặp lại Hải Minh chẳng mấy may nhớ đến Linh một lần, anh lúc nào cũng thản nhiên đến, gọi café, đọc sách say sưa, sau đó đứng dậy trả tiền. Có chăng cũng chỉ vào câu xã giao đối thoại giống như Linh đã nói với hàng trăm vị khách ở đây.

- Anh uống gì ạ.
- Như mọi khi thôi.
-

Mỗi sáng thứ hai hàng tuần, Linh đợi, chỉ để được nghe có vồn vện hai câu như thế !

Nhưng một lần tình cờ, Linh biết được, nói đúng hơn là hóng được khi Hải Minh nghe điện thoại, anh sẽ trở lại Đức và định cư ở đó với mẹ. Mẹ Hải Minh sống ở đó và muốn anh đến Đức với bà, đó là lí do, Linh tha thiết đi Đức du học như một con ngọ chữ, dù đã 5 lần trượt thẳng cẳng khi phỏng vấn xin visa.

Hải Minh là tình yêu của cô, Du học Đức là cơ hội cho cô đến gần với anh, để Linh có thể xóa bỏ mọi ngần ngại nói với anh những điều cô muốn nói. Chỉ cần đến Đức thôi, nhất định cô sẽ giành lại bằng được Hải Minh về mình.

“Chỉ cần đến Đức, còn mọi chuyện về Hải Minh thì đó là lại là một kế hoạch khác...”

Linh đã tự quả quyết với mình như thế, nhưng xem chừng ước ao đó còn quá xa vời.

Trong lúc Linh còn đang nghĩ vẩn vơ về Hải Minh sau khi anh đứng dậy thanh toán vào lúc 12h trưa thì có tiếng gọi.

- Phục vụ đâu? Tiếng nói khá to trong quán café thừa thớt người này.
- Dạ, thưa quý khách.
- Cô là phục vụ à?
- Vâng, tôi là....

« Khoan đã nào, anh chàng này ...quen lắm ! » Đến lúc này thì Linh điếng người lại, bởi chẳng ai khác cái kẻ đang to mồm này chính là gã lúc sáng ở hiệu sách. « Trời ơi, anh ta tìm đến tận đây đòi sách ư »

- Tên là Linh à, hừ, tên thì đẹp mà sao tính xấu đến vậy ?

Linh cuống quýt khi kẻ lúc sáng ấy giật phăng tấm card ở trên áo có tên Linh.

- Anh làm gì vậy ? đây là quán cafe không phải chỗ đùa cợt, nếu anh đến đây vì vụ lúc sáng thì xin anh hãy ra khỏi đây...Linh trợn mắt nhìn anh ta đang dương dương tự đắc.
- Này nhóc...Nghe này. Anh ta đưa tay kéo Linh lại gần. « Cô chuẩn bị viết đơn thôi việc ngay đi »

- Buông ra, sao tôi phải làm thế, anh là người sai trước cơ mà ?
 - Vì sao ư ? Vì tôi muốn thế ! Đơn giản vậy thôi. Anh ta nhún vai cười khẩy.
 - Đừng có lúc nào cũng coi thường người khác, anh không phải là người được chào đón tại đây vì thế xin anh đi cho. Linh hạ giọng nhưng nói bằng một thái độ kiên quyết.
 - Linh, sao hôm nay lại đuổi khách thế ?
- Chẳng hiểu từ đâu ông già chủ quán lại đi đến và chen ngang câu chuyện, rồi rất tự nhiên, ông vỗ vào vai kẻ đáng ghét đang vênh váo nhìn Linh
- Bảo Thiên, cháu bận rộn quá nhỉ, bận với mấy cô chân dài mà quên ông nội cháu là ai rồi đúng không ?
 - « Ông- cháu ư » Nào bộ của Linh kiểu như bị tê cứng trong mấy giây sau đó mới hoạt động trở lại được. « Ông ấy vừa nói ông-cháu, có nghĩ là anh ta là cháu ông già chủ quán này ư, trời ơi, mình chết chắc rồi »
 - Linh lấy cho ông li nâu đá nhé, còn cháu uống gì ?
 - Đen đá đi nhóc ! Anh ta ra hiệu cho Linh.
 - Dạ, ...sẽ...sẽ có ngay...ạ
-
- Ông già khó tính ra hiệu cho kẻ đáng ghét ngồi xuống, Bảo Thiên nhún vai và chờ đón một tràng ca thán cũng như cầu nhàu của ông mình.
- Cháu nhìn xem đây là cái gì ? Ông lôi đồng báo lá cải vứt vào mặt Bảo Thiên
 - Thì ông cứ uống hết li của mình đi đã, rồi hãy nói, chuyện này cháu thấy bình thường mà ?
 - Cháu có muốn chết không hả ? Ta để cho cháu điều hành GM là bởi vì mẹ cháu, còn cháu hãy thôi ngay mấy trò vớ vẩn gái gú này đi !
 - Đám phóng viên chúng chỉ viết sằng viết bậy thôi, ông tin làm gì ?
 - Ta lại còn không hiểu cháu ư ? Cháu giống bố cháu nhất ở điểm này đây...
 - Ông đừng nhắc đến bố cháu !
 - Vậy thì lo tập trung mà điều hành GM đi, liệu ai muốn đưa tiền đầu tư cho cháu khi họ biết CEO của tập đoàn đây là một thằng chỉ biết ham hố chơi bởi ?
 - Cháu vẫn làm việc rất chăm chỉ mà ông, mấy cô người mẫu ấy chẳng qua cháu có chút qua lại, nhưng thật sự bọn họ chỉ là muốn dựa tiếng cháu để nổi thôi, họ muốn khoe khoang rằng « tôi đang qua lại với Bảo Thiên, CEO của GM lừng lẫy tiếng tăm »
 - Tốt nhất cháu nên lấy vợ đi, ai cũng được, trừ mấy con bé chân dài nhưng đầu óc thì ngô nghê như chim !
 - Cháu đâu có tự đeo gông vào cổ như thế được !
 - Nếu cháu không lấy, ông sẽ chuyển quyền thừa kế sang cho em trai cháu, tuy là cùng bố khác mẹ nhưng nó là một người đàn ông nghiêm túc, ít ra nó không làm ông phát bực như với cháu !
 - Hừ, thằng đó có gì là tốt !
 - Ông nói rồi đấy, **NẾU KHÔNG LẤY VỢ THÌ CHÁU SẼ BỊ PHÉ KHỎI GM !!!!!!!!!!!!!**
-
-

Quán café chẳng đông khách hơn được tẹo nào, nhưng gần đây, vào sáng thứ 2 đầu tuần, lúc 9h30p Linh không còn thấy sự có Hải Minh nữa.

“Hay anh ấy đã đi rồi nhỉ, ít ra, nếu dời xa nơi này....cũng phải chào hỏi một câu...dù chẳng nhớ mình thì ít ra cũng nên chào hỏi cô nhân viên sáng nào cũng thân thiện mang café cho anh ấy chứ?????????”

Linh ngồi nghĩ vẩn vơ vợ, rồi tự dưng cười toe khi mơ một ngày nào đó cô sẽ được đến Đức, nơi ấy có Hải Minh và cô sẽ chinh phục được anh, Hải Minh và cô sẽ là một đôi tuyệt đẹp, cô sẽ mãi mãi yêu Hải Minh và chỉ Hải Minh mà thôi...

- E hèm...Tiếng “ai đó” làm Linh giật nảy mình.

Linh nhìn kẻ đáng ghét ở hiệu sách hôm nào, giờ lại thấy đứng lù lù trước mắt Linh. “Khoan đã...anh ta...áo vest, quần âu, giày đen...anh ta đang làm cái quái gì thế nhỉ...!”

- Phục vụ mà cứ trợn mắt lên nhìn khách như thế, cô đáng bị đuổi việc. Kẻ đáng ghét đang đứng trước mặt Linh giọng dọa nạt.

- Vâng chào quý khách, dạ thưa, dạ thưa quý khách dùng gì ạ ???Linh dài giọng mỉa mai.

- Một nâu đá và một kem sữa

- Sẽ có ngay ạ. Linh hạ giọng.

Linh pha café nâu đá như theo yêu cầu, còn sau đó, cô lấy kem tươi, đổ thẳng vào một cốc chứ không phải hai như kẻ đáng ghét kia đã gọi.

- Mời anh ! Linh bưng chiếc cốc hỗn lộn cả nâu đá và kem sữa tươi

- Tôi gọi 1 nâu đá, 1 kem sữa cơ mà, sao giờ thành ra thế này? Kẻ đáng ghét trợn mắt lên nhìn Linh.

- Trước sau gì anh chẳng cho chúng vào bụng, tôi giúp anh hòa trộn chúng trước, sau đó chỉ việc đổ vào dạ dày, đỡ mất công sức của anh quá còn gì.

- Này !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cô là cái đồ gì không biết, đồ...đồ...đồ xui xẻo, đồ...đồ KHÔNG BÌNH THƯỜNG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Chẳng biết ai là người xui xẻo và bình thường hơn ai đâu? Này, uống đi, rồi sau đó hãy biến khỏi mắt tôi.

Linh nói xong rồi lè lưỡi chọc tức anh ta. Thật tình không phải Linh là kẻ nhỏ nhen gì, vụ cuốn sách có thể xem xét lại để đối xử với anh ta một cách tử tế hơn, nhưng...với cái thái độ ấy thì... “Đáng lắm, ít ra anh ta cũng phải có ai đó dạy ột bài học, cái thái độ ngạo mạn khinh người ấy không biết học ở đâu ra?????” Linh cười sung sướng khi nhìn cái bản mặt đáng ghét kia đang nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn.

“Được đấy !” Ông chủ đứng sau Linh từ bao giờ, vỗ vỗ nhẹ vai Linh cười “Hình như chưa có ai đối xử với thằng Bảo Thiên như thế, cháu là ngoại lệ đấy !”

“Ặc, Ặc, chuồn nhanh thôi”. Linh ngừng ngoảnh rồi đi vào, kệ cho hai ông cháu họ ngồi nói chuyện gì đó với nhau.

3. Chương 3

Linh nhận được thông báo của đám bạn cũ về “Ngày hội thăm lại trường xưa”, ngôi trường cấp 2 nhỏ xinh trên một con phố sầm uất của Hà Nội. My là đứa bạn học cùng cấp 2 với Linh, sau này, cả hai may mắn thay cả hai học cùng chung lớn đại học.

- Lần này sẽ có Hải Minh cũng tham dự đấy. My tỏ vẻ với Linh.

- Gì cơ, Hải Minh á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Tất nhiên, Hải Minh, tin này tao nghe chính xác lắm, anh ấy dự định ở lại đây thêm một thời gian nữa.

- Ôi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!! Tao phát điên vì sung sướng mất. Bala...bala.....

- Buông tao ra, con nhỏ này....Lần này, mày phải đến để gây sự chú ý của anh ấy đấy nhé, đừng có mà như thỏ đế nữa. Làm quen, rồi đánh cắp trái tim anh ta, rồi sau đó đi du học, cùng sống ở Đức, rồi sau đó sẽ viết lên một chuyện tình lãng mạn... Mày cầm lấy tay Linh như kiểu lên giây cót tinh thần.

.....

.....

- Này cô, hôm nay uống nhầm thuốc rồi đúng không?

- Hay cô chưa đánh răng buổi sáng? Sợ nói ra khách sẽ chạy hết đúng không.

- Tóm lại là mở miêng ra xem nào, tôi đưa cô đi bác sĩ nha khoa. Vẫn giọng Bảo Thiên đùa cợt.

- Này nhé, tôi chẳng thừa thời gian mà đui co với anh, chẳng qua tôi không muốn mặt tôi bị nhăn nheo vì phải cãi vã với một tên đáng chết như anh mà thôi. Thời gian này tôi cần giữ sắc đẹp và tính khí cũng phải nền nã diu dàng hơn mới được !

- Anh cười gì ???

- Là một tên đáng ghét đầy xui xẻo. Linh nói thẳng thừng

« Miệng anh ta cứ dỏm ngoe nhỏ, đồ đáng ghét » Linh nổi giận thật sự, với cái thái độ và cái giọng mỉa mai kia cô không thể kìm hãm nổi nữa, máu điên nổi lên, Linh cầm ngay cái bánh gato định đem cho khách úp thẳng mặt vào tên khốn, người nói cô « như đứa cấp 2 mới dậy thì »

Cơn tức giận của Linh đã bốc lên tận đỉnh đầu rồi.

« CÔ KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI ĐÂY, BIẾT CHƯA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! »

.....

.....

Linh nhớ anh, nhớ da diết, nhớ từng chi tiết trên khuôn mặt anh, nhớ giọng nói êm êm và thái độ thật sự dịu dàng lúc anh nói.

Hàng trăm con người từ khắp mọi ngả đổ về ngôi trường này, nhiều bạn bè cũ lâu ngày Linh không nhận ra, cả ngôi trường này nữa, hình như nó bớt cổ kính và rêu phong đến lạ. Những cảm xúc ấu thơ lại ào ạt trở về, kia là cái gốc cây Linh vẫn ngồi xem Hải Minh chơi bóng đá, kia là cái bụi sân khấu nơi mà cô đã nhận chiếc kẹo mút từ anh.... Bao nhiêu kí ức trở lại với Linh mồn một giống như một cuốn phim quay chậm.

- Hải Minh kia rồi ! ôi, anh ấy đẹp trai quá ! My xuýt xoa huých tay Linh khi cô đang vẩn vơ nghĩ ngợi

- Đúng là Hải Minh rồi.

- Nào, tao xem mày nào, đẹp rồi, tự tin lên nhé, tiến lại gần anh ấy và nói chuyện...

Linh tự nhiên thấy mình run, chân tay cảm giác như không đứng được, thêm cả trái tim trong lồng ngực đang đập liên hồi.

Cô tiến từng bước lại gần với Hải Minh....

Còn sáu bước, năm bước, bốn bước, ba bước.....

« Hải Minh !!!!!!!!!!!!!!! Anh, nhận ra em không ? »

« Ô, Minh Thư, em giờ khác quá ! »

« Anh cũng vậy mà, nhưng giờ càng đẹp trai hơn nữa, anh nhớ vở diễn của chúng ta chứ, anh là Hoàng Tử, em là Công Chúa này, ôi, ước gì được bé lại như ngày xưa anh nhỉ »

« Em giờ xinh quá ! »

« Minh đi ra ngoài nói chuyện anh đi, đây ồn ào quá, đi nào ! »

Linh đã bước những bước rất gần đến Hải Minh, cô định bắt chuyện thì Minh Thư cô nàng xinh đẹp nổi tiếng trường cấp 2 đã đến trước Linh rồi kéo phắt Hải Minh đi. Tám năm trước, trường cấp hai nổi đình đám cặp đôi Hải Minh- Minh Thư đẹp đôi và tài hoa giỏi giang nhất trường. Và bây giờ gặp lại, có lẽ họ vẫn thế, tự dưng Linh chùn bước, có cái gì đó khiến cô chẳng thể nào có đủ can đảm tiến tới trước mặt Hải Minh nữa.

Linh bỏ về, mặc kệ cho My ra sức cản ngăn, Linh còn ở lại làm gì nữa khi con nhỏ Minh Thư cứ kè kè bên Hải Minh như thế. Có cố công cũng vô ích !

Linh đi bộ trên hè phố, tự dưng thấy khóe mắt cay cay, trời nóng nực, nước mắt và mồ hôi lẫn lộn nhau, thêm thêm lem cả mascara chảy xuống. Ai nhìn thấy bộ dạng của Linh lúc này thì quả thật là kinh khủng.

- Mặt mũi cô bị làm sao thế kia !

Linh chưa định thần được gì thì thấy tay mình có ai đó kéo phắt đi, « là....Bảo Thiên !» Anh đứng quan sát cô tự lúc nào, rồi xuất hiện đột ngột ngay trước mặt Linh.

- Buông ra, đồ tồi !

- Nhìn cô bây giờ xem, trông chẳng khác gì mấy con gấu trúc đàn độn tôi vẫn thường xem trên phim.

- Anh thì biết cái gì.

- Tôi chẳng cần quan tâm, lau hai cái mắt đen ngòm kia đi, nhìn mặt cô kinh quá đấy, tôi đưa cô về !

Linh im không nói thêm gì nữa, rồi Bảo Thiên lấy xe đưa cô về, Linh cũng chẳng thèm hỏi xem sao anh ta lại có mặt ở đây đúng lúc có Linh. Đi cả đoạn đường về nhà, anh ta cũng chẳng thèm hỏi lí do xem tại sao Linh lại trở nên như thế. It ra thì lúc này anh ta cũng chẳng thèm quan tâm và Linh biết ơn vì điều đó.

- ủa, hai đứa về cùng nhau sao ? Ông già khó tính chủ quán ngạc nhiên hỏi

- Cháu chào hai ông ạ. Tên đáng ghét Bảo Thiên lẽ phép

- Vào nhà đi cháu, mặt mũi cái Linh bị làm sao thế kia ??? Ông nội đưa mắt nhìn Linh rồi lại đưa mắt sang nhìn Bảo Thiên.

- Chắc cô ấy giận cháu đấy ạ. Bảo Thiên lấy tay chạm lên mặt Linh rồi cười cười.

« Á » Bảo Thiên kêu lên. Linh cầm cái túi đập vào Bảo Thiên đang kiêu toé toét với cả hai ông đang nhìn với con mắt ngạc nhiên cực độ.

- Cháu xin phép vào phòng ạ.

Linh đi vào phòng thẳng thừng không thèm nhìn gã đáng ghét kia, cái thời điểm chẳng có gì hay ho mà anh ra sao cứ nhơn nhơn mặt ra được không biết ?

.....

.....

- Này nhóc ! Bảo Thiên đứng lấp ló ở cửa phòng Linh

- CHUYỆN GÌ ?????????????????? Linh hét lên.

- Hai ông cụ đi chơi rồi, họ dặn tôi ở lại trông nhà sợ rằng cô sẽ nổ cơn lên và sẽ... đốt nhà ! HAHA HA HA...

- ANH IM ĐI, SAO ANH KHÔNG VỀ ĐI, TÔI MUỐN MỘT MÌNH !

- ĐỒ NGỐC, RA ĐÂY NÀO !

Bảo Thiên mở tung cửa, vào túm lấy Linh lôi xềnh xệch đi, bộ dạng Linh như một con mèo quên chưa rửa mặt vậy

- Những lúc buồn phải chơi hết mình nghe chưa !

Tiếng nhạc chất chúa trong bar làm Linh chẳng thể nghe được kẻ đáng ghét kia nói gì, anh ta cứ thế lôi Linh đi, rồi chọn một chỗ, đẩy Linh ngồi xuống.

- Ha ha ha, nhìn cô kia, y như một tên ngốc !

- Kệ xác tôi, có sao anh còn lôi tôi đi đến đây làm gì

- Chẳng qua hai ông già muốn tôi làm bảo mẫu trông trẻ thôi !

- Hừ !

- Này, cô thất tình đấy à ?

- (im thít)

- Ha ha ha, tôi biết ngay mà, đúng là ả ương nhóc con !

-Linh định đứng phắt dậy

- Thôi được rồi, cứ ngồi đây đã, làm gì mà nóng nảy, chỉ tý nữa cô sẽ vui và quên hết mọi chuyện thôi. Cười lên, nhóc !

Nhạc ầm ầm làm cho Linh cũng chẳng còn gân cổ lên mà cãi nhau với Bảo Thiên nữa. Cô cầm chai bia lên, đổ tất cả vào họng cho cơn tức giận khỏi bốc lên.

- Cứ tự nhiên. Bảo Thiên nhìn cô rồi ra hiệu và để mặc cho Linh đang nhìn với con mắt hằn học anh ta vẫn cứ thản nhiên như không.

« Chà, Bảo Thiên, lâu lắm không gặp cậu rồi ». Một đám thanh niên hình như là bạn của Bảo Thiên tiến lại gần.

- Bọn mình ngồi được chứ !

- Cứ tự nhiên đi.

- Ồ, mới hả ? Anh chàng kia nhìn Linh rồi nháy mắt với Bảo Thiên.

- Điện à, con mắt nhìn người của tớ đâu có thấp kém đến thế ! Bảo Thiên nhìn Linh rồi quay sang đám bạn cười khẩy.

- Đúng rồi, Bảo Thiên là ai cơ chứ. Một cô nàng chân dài mắt bự phần quay sang lườm Linh một cái rõ dài, rồi ôm lấy anh ta, sau đó ngọt xớt – Anh, em nhớ anh lắm đấy anh biết không ?

Bảo Thiên gỡ tay cô nàng chân dài đó ra, rồi vuốt nhẹ lên má- Anh cũng nhớ em cưng ạ, lần cuối cùng chúng ta gặp nhau là khi nào ấy nhỉ ?. Cô nàng thì thắm vào tai Bảo Thiên rồi cả hai cùng cười khúc khích.

Linh ngồi đấy, nuốt hận vào trong. Cô cầm chai bia lên uống lấy uống để, bia lạnh đổ vào họng mát lẹm.

- Uống với anh nào, cô bé. Một gã tiến gần Linh và đưa cốc rượu cho Linh, cô cầm cốc rượu, nốc cạn

- Được, anh thích em rồi đấy ! Gã ta ngồi sát cạnh Linh rồi vớ chai rượu.- Uống đi, uống cho quên hết sầu đời em ạ !

Linh nốc cạn số rượu gã trai đưa ình, cô không làm chủ được bản thân nữa, chỉ muốn uống, uống cho thật say, cho hình ảnh Hải Minh tan vỡ đi để hình ảnh ấy không làm trái tim cô đau đớn thế này.

Bảo Thiên ngồi đối diện vẫn âm thầm quan sát, anh ta mặc kệ Linh dù cô đã nốc cạn mấy chai rượu cùng gã trai kia.

- Này, anh thích em rồi đấy, về nhà anh đi ! Gã trai kia kéo Linh lại gần rồi ôm eo cô

- Buông...ra..ra..Tôi muốn về nhà. Linh không còn đứng vững được nữa, người dẻo oặt, ngã gục tại chỗ

- Về nhà anh đi, chúng ta vui vẻ. Gã trai kia vẫn cố ghé sát tai rồi ý định đưa Linh đi.

« Choang ! » Bảo Thiên tức giận ném chiếc cốc vỡ tung tóe, đám con gái thét lên sợ hãi- Đủ rồi ! Anh ta quát, sau đó túm lấy Linh, nhấc bổng cô lên và đưa ra ngoài.

Linh bỗng choàng tỉnh, nhưng rất mơ hồ, chỉ thấy có bàn tay rất vững chãi đang bế bổng cô lên. Rượu làm cho cô không còn cử động thêm được gì nữa. Láng máng thấy Bảo Thiên bế cô lên xe....

.....

.....

Linh mở mắt, thấy mình trong một căn phòng...không phải của cô.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cô nhìn lên mình, quần áo... « quần áo của mình đâu rồi ? »

Linh vớ lấy cái chăn « Trời ơi, mình đang ở đâu, đây là phòng đàn ông mà ? »

- Dậy rồi hả ? Bảo Thiên đi vào phòng, mở tủ, lấy ra vài thứ, thậm chí còn không nhìn Linh đang co ro trong chiếc chăn.

- Anh...anh...sao anh dám ? Đồ tồi !!!!!!!!!!!!!!! Linh một tay cầm chăn che người, một tay túm lấy Bảo Thiên mà dấm vào ngực anh ta.

- Yên lặng nào !!!!!!!!!!!!!!! Hừ, đầu óc cô bị gì thế? Không nhớ gì sao, đừng có nghĩ bậy bạ. Bà giúp việc cởi quần áo cho cô đấy, hôm qua ai uống say và nôn sạch vào quần áo cả chăn ga gối đệm nhà tôi nữa hả???

Linh lấy tay đưa lên miệng cắn, suy nghĩ “hình như, hôm qua....mình có nôn...trời ơi, xấu hổ quá !!!!!!!!!!!”

- Thôi thay đồ đi, mặc tạm quần áo tôi ấy, quần áo cô đang đi giặt khô tý mới có.

Linh lấy tay kéo chăn đang cuốn quanh người lên cho khỏi bị trễ xuống, rồi cúi đầu. Im re, cô không còn gân cổ lên mà đấu khẩu với Bảo Thiên nữa.

- Tôi tưởng cô mất hết dây thần kinh xấu hổ rồi cơ mà? Thôi ra ngoài ăn sáng đi, tôi đưa cô về rồi đi làm. Mang cô về nhà đúng là mang cái nợ.

Bảo Thiên nói xong rồi đi định đi ra..

- À quên, cô nên ăn uống tẩm bổ thêm vào...người gì màBảo Thiên toét miệng chọc tức Linh rồi nhìn thân hình cô đầy ẩn ý

- ĐI RA MAU !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

.....

Linh ngó vào cổng, nhà im ắng, cô chưa định vào, Linh cầm cái điện thoại mân mê, nó đã hết sạch pin từ lúc nào.

- Chắc ông đã rất lo lắng. Linh giọng hối hận.

- Yên tâm, tôi đã gọi điện về cho ông cô rồi...Ông nói sẽ cho cô một trận đòn như tử...

- Anh điên à, sao anh làm thế? Một cú đánh mạnh vào vai Bảo Thiên.

- Á, đau quá, cô bị điên à, hơi tý đỡ chút đánh người.

- Ai cần anh đưa tôi về, đáng lẽ anh phải đưa tôi về nhà tôi chứ !

- Về nhà cô trong cái bộ dạng ấy thì cô chỉ có đường chết, yên tâm, tôi sẽ nói đỡ hộ cho.

Linh thở một hơi dài, kiểu để cho hết run, rồi bấm chuông.

- Ông ơi, mở cửa cho cháu ! Linh gọi to

- VỀ RỒI ĐÂY À- Ông nội Linh nói như quát tay cầm cái gậy – Hôm nay cháu về đây thì chết với ông, đi đâu cả đêm giờ này mới về, con gái con đứa thế này đây hả? Cứ vừa nói vừa cầm gậy ông nội đập Linh.

- Ôi ông, cháu xin lỗi, cháu chừa rồi. Đau quá !

- Ông đừng đánh Linh, lỗi là ở cháu, hôm qua cháu đáng lẽ không nên rủ Linh đi cùng. Bảo Thiên ra sức cầu xin.

- Còn cậu nữa, cũng đáng đánh nốt. ông nội cầm cái gậy giơ trước mặt Bảo Thiên – Nếu cậu không phải là cháu bạn ta thì cậu không còn chân mà đứng thế kia được nữa đâu. Còn con nhỏ này, vào đây, hôm nay ông phải đánh ày một trận mới được. Học đâu cái thói uống rượu rồi cả đêm không về nhà ! Ông nội Linh lôi xềnh xệch cô vào nhà, lúc này la hét hay cầu xin cũng vô ích.

- Á, Á...ông nội ơi, còn biết lỗi của con rồi, lần sau con không dám nữa. Linh vừa khóc vừa van xin.

- Cậu về đi, tôi sẽ nói chuyện với cậu sau !

Cửa đóng sầm lại, Linh nhìn Bảo Thiên ánh mắt cầu cứu nhưng ông nội Linh thật quả quyết.

.....

.....

Linh nằm bẹp trên giường, cả người đau ê ẩm, ông nội đã hơn 70 tuổi rồi nhưng đòn đau thì đúng là nhớ đời. Linh lấy cao xoa lên mông, chắc cô phải dính bốn hay năm gậy vào mông đau điếng.

“Reng reng reng” Điện thoại Linh rú ầm ỉ lên, Linh bò dậy, cúi khom khom người vì những vết bầm tím trên người cứ cử động là rất đau nhức.

“Alô !”

“Cô còn sống không !” Giọng Bảo Thiên châm chọc.

“Đồ tôi, chính anh mà tôi mới bị no đòn như thế này đây !!!!!!!!!” Linh hét lên trong điện thoại

“Cô thật là kẻ vô ơn, đúng là làm ơn mắc oán....mà cô hãy đền bù thiệt hại tối qua cô để lại ở nhà tôi đi, thật khiếp đảm !”

“Hic...hic...hic...hu hu huh u...huh u hu...ANH LÀ ĐỒ KHỐN ! Vì anh mà tôi bị đánh và cấm cửa trong vòng một tuần liền đây này !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“Hà”

Linh tức giận đập máy đánh rụp một cái, rồi cô leo lên giường, cầm lọ cao và xoa bóp vào mấy chỗ tím. Vết thương càng đau khi Linh thấy mình bị dính đòn oan.

.....

.....

Bảo Thiên ngồi trong phòng làm việc, đóng giấy tờ và hàng chục tập tài liệu anh cần phải giải quyết trong ngày hôm nay. Những lúc như thế này anh hoàn toàn là một con người khác, không phải là chàng công tử chỉ biết ăn chơi như ông nội anh vẫn nói, mặc dù, ngoài công việc, anh cũng có vô số thời gian để dành cho những thú tiêu khiển.

Thú tiêu khiển của Bảo Thiên bao gồm máy bay mô hình và phụ nữ. Nếu phải xếp đặt hay đong đếm có lẽ đối với anh chưa có thú chơi nào đam mê hơn mô hình máy bay. Từ nhỏ, Bảo Thiên đã đam mê và cho đến thời điểm hiện tại Bảo Thiên đã sở hữu một bộ máy bay mô hình mà bất kì người chơi nào cũng phải mơ ước. Còn thú tiêu khiển còn lại: phụ nữ. Đó là một thú vui như bao thú vui tầm người khác. Nói đúng hơn là Bảo Thiên chưa bao giờ coi trọng phụ nữ, anh cho rằng đó là một vật giống như trang sức. Anh là Bảo Thiên CEO của GM tiếng tăm lừng lẫy vì vậy, hàng tá em chân dài đi cùng ở những nơi có mặt sự xuất hiện của anh là điều đương nhiên. Có hàng dài các em tự nguyện được Bảo Thiên dắt tay đi cùng một lần, nhiều cô nâng đến với anh vì tình cũng cả vì tiền nữa, nhưng cái quan trọng Bảo Thiên chỉ cần thấy vui vẻ là đủ.

12h trưa, Bảo Thiên hoàn thành xong một nửa số công việc, đóng giấy tờ lộn xộn trên bàn. Anh bấm số ra phòng thư kí bên ngoài.

- Cô vào đây !

Cô thư kí bước vào đây e dè, có lẽ lại bị la mắng hay quát tháo như mọi khi nên cô ta có vẻ khúm núm sợ hãi.

- Cô có óc hay không?

- Dạ thưa anh, em đã làm sai ở đâu ạ?

- Cô làm sai sao cô lại hỏi tôi? LÀM LẠI ĐI !

Bảo Thiên vứt toẹt đồng giấy tờ xuống sàn nhà. Cô thư kí sợ hãi cúi xuống nhặt rồi cầm lên xin phép ra ngoài. Dường như cũng đã quá quen thuộc với tính ngang ngược nóng nảy của một ông chủ có bộ mặt non choẹt đến đáng ghét. Đám nhân viên ở GM chẳng ai ưa gì Bảo Thiên, nhưng anh ta cũng chẳng phải một tên bù nhìn dựng lên chỉ để kí tá bởi anh là một người giỏi thật sự nhưng tính tình thì chẳng coi ai ra cái thá gì.

Tổng khứ được đồng giấy tờ làm cho Bảo Thiên điên đầu suốt từ sáng, anh lấy điện thoại, nhắn tin cho Linh, cô nhóc bướng bỉnh và cứng đầu khó bảo.

“Nay nhoc, da do hon chua?” Bảo Thiên nhắn tin cho Linh.

5 phút, 10 phút trôi qua không thấy tin phản hồi.

“Co bi danh dau qua chet roi hay sao?”

Vẫn bật vô âm tín.

“Đúng là đồ nhóc đáng ghét” Bảo Thiên tức giận cầm điện thoại quăng ra xa. Anh nằm đùng đưa chiếc ghế, nghĩ ngợi về những gì Linh nói trong lúc say.

- Hải Minh....anh...em yêu anh !

- Hả? Bảo Thiên không tin vào những gì vừa lọt vào tai mình. Quay ra lay lay Linh.- Này tỉnh chưa?

- ồ, là anh ư? Đồ khốn ! Linh lấy tay tát nhẹ vào mặt Bảo Thiên.- Sao lại là anh chứ, đồ khốn !

- Nhóc con, nếu cô không say thì...

- Tôi ...yêu anh ấy...anh biết không? Giọng Linh lúc ấy lẽ nhè nhưng vẫn đủ nghe được.

- Hừ, làm sao mà tôi biết được
 - Tất nhiên ...làm...làm sao anh biết được, tôi đãyêu anh ấy 8 năm nay rồi, khi còn là một con bé học cấp 2. Anh ấy rất...tuyệt, dịu dàng này....cả chiếc kẹo mút cũng rất ngọt....Tám năm sau tôi gặp lại anh ấy, vẫn...đẹp trai như ngày nào...nhưng anh ấy không nhận ra tôi...dù tuần nào tôi cũng đổi mặt....
 - Rồi sao nữa?
 - Hôm qua tôi đến để gặp anh ấy...nhưng....tôi không tiến đến được cạnh anh ấy, có quá nhiều cô gái vây quanh anh ấy, mà tôi.....thì chẳng có gì cuốn hút....
 - Đồ ngốc !
 - Anh im đi, anh mới là đồ ngốc. Tôi ..sẽ..không...bỏ ...cuộc...đâu...tôi sẽ đến Đức, tôi SẼ XIN ĐƯỢC VISA ĐI DU HỌC dù cho tôi có phải thi lại đến LẦN THỨ 6 THẬM CHÍ 26, 36 ĐI CHĂNG NỮA !!!!!!!!!!!!!
 - Linh gào lên.
 - Này, này, tỉnh đi, sao cô phải đi Đức làm gì?
 - Vài tháng nữa anh ấy của tôi...sẽ...định cư ở luôn đó...tôi...sẽ...đến...tôi...tôi...sẽ...ẽ...đến...!!!!!!!!!!!!
- Bảo Thiên ngồi nhớ lại những gì trong lúc say Linh đã kể, hóa ra chẳng phải tự yên tự lành cô nàng này lại muốn đi du học, hóa ra chỉ vì một chàng trai mà cô ta cố sống cố chết như vậy sao?
- “Đúng là một kẻ đầu óc chẳng bình thường trong từng suy nghĩ và hành động !” Bảo Thiên chép miệng rồi bật cười.

4. Chương 4

Quán café trong khách sạn sang trọng, mẹ Bảo Thiên đã ngồi đó từ bao giờ, khuôn mặt quý phái . Rất chậm rãi và bình tĩnh uống tách café rồi bà mới mở lời.

- Mẹ nghe nói người ấy đã về nước đúng không? Mẹ Bảo Thiên hỏi đầy lo lắng.
- Vâng, con đã xác nhận rồi !
- Vậy mà con lúc nào cũng bình chân như vại, sự có mặt của người đó làm mẹ rất lo lắng, ông nội con dạo này có vẻ không còn tin tưởng con nữa.
- Hừ !!!!!!!!
- Dẹp ngay mấy tin nhảm nhí trên báo đi, con chỉ làm ẹ thêm nhức đầu !
- Ông nội già lần thần rồi !
- Con đừng có coi thường, mẹ đã phải vất vả thế nào khi sống trong cái nhà này và phải nỗ lực thế nào cho con ngồi vào cái ghế CEO của GM không? Ông con không lẩn thần tý nào đâu, quyền thừa kế hoàn toàn có thể thay đổi, về mặt luật pháp con và người đó đều có quyền lợi ngang nhau.
- Mẹ...!
- Mẹ không nói giỡn chơi thôi đâu, con thôi ngay cặp kè với mấy con người mẫu hay ca sĩ kia đi, cố gắng sống tử tế ẹ vào cái thời điểm này đi. Nếu con lấy vợ, GM sẽ là của con thôi !
- Nếu con không lấy vợ thì ông sẽ trao GM cho người đó sao?
- Trước mắt mẹ chỉ đoán ý ông được như vậy, ông muốn con lập gia đình rồi sống chín chắn hơn, con quá dễ dàng có được GM mà chẳng hề tốn công tốn sức nên coi thường...Ai biết được người đàn bà kia và người đó nghĩ gì, GM có tổng số vốn cũng như sự nổi tiếng mà ai cũng phải mơ ước !

Bảo Thiên nghe xong rồi đứng dậy trước xin về. Anh không muốn phụ thuộc quá nhiều tác động từ mẹ. Ai trong cái tập đoàn GM này mẹ là vợ cả của bố Bảo Thiên, người đã qua đời cách đây mấy năm trong một

vụ tai nạn xe. Ngoài mẹ, bố Bảo Thiên còn có một người vợ bé nữa, bà ấy cũng có một đứa con trai, và đứa con trai ấy luôn là điều mà mẹ lo sợ cho chỗ đứng của anh trong GM và di chúc của ông nội.

Mẹ Bảo Thiên là một người đàn bà khôn khéo, nhờ có trợ giúp của bà, GM thuộc về tay Bảo Thiên mà chẳng anh chẳng mất công sức. Có nhiều người cho rằng, bản tính kiêu ngạo của Bảo Thiên là cũng do ảnh hưởng của mẹ anh ta.

Bảo Thiên về nhà, điện thoại kêu âm ỉ, mấy cô nàng chân dài lại đang gọi đây mà, nhưng anh mặc kệ, vút xoạch một phát lên bàn rồi đi vào phòng tắm. Một ngày khá bận rộn và cả đau đầu.

Tắm tấp thoải mái, nhìn đồng hồ mới 23h, hiếm khi Bảo Thiên về nhà sớm như hôm nay, cũng hiếm khi...anh ở nhà mà không có phụ nữ.

Bảo Thiên nhấc điện thoại lên, giờ nó đã im bật. Anh bấm số gọi cho cô nhóc Linh định hỏi xem đang làm gì.

- Alô !

- Chuyên gì?

- Cô sao rồi?

- Vẫn đau, nhờ phúc của anh đấy, đồ tồi !

- Tôi bằng cô chưa? Không biết uống rượu bia gì mà cứ đổ vào mồm như thế !

- Hừ, cãi nhau với anh cũng chỉ đến thế ! Tôi đi ngủ đây, cúp máy nhé !

- Khoản đã !!!!!!!!!!!!!

- Còn chuyên gì?

- Ồ thì, cô....quên...anh...ta ...chưa?

- Hừ, quên hay không MẶC XÁC TÔI ! không nói chuyện với anh nữa, thế nhé !

Linh cúp máy đánh rằm một cái chưa để cho Bảo Thiên nói thêm câu gì nữa. Anh tức giận, ném chiếc điện thoại ra xa- Đúng là đồ HÂM DỒ, người ta hỏi han một câu cũng khó chịu ! Bảo Thiên cần nhẩn.

.....

.....

Linh bị nhốt lì trong phòng 1 tuần liền. Đang là kỉ nghỉ hè nên chuyện học hành cũng không ảnh hưởng gì. Còn chuyện làm thêm, ông nội đã kịp gọi đến quán cafe và sau đó kể lể hết với ông già khó tính kia. Kiểu gì khi gặp, ông ấy cũng phải nói một số câu răn dạy về tư cách hay lối sống, lại phát mệt.

- Yeahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh ! Hôm nay ngày cuối cùng. TA TỰ DO RỒI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Linh phởn chí reo lên khi nhìn lịch.

« Hôm nay là cuối tháng 7 rồi, đợt phỏng vấn vào tháng 8 mình NHẤT ĐỊNH phải lấy được visa »

Linh tự nhủ. Nghĩ ngợi đến 5 lần thi trước, lần này Linh cũng « ngắc ngư » chết ở mấy câu hỏi phỏng vấn. Bài test dù sao cũng có thể học được, nhưng sao, việc mở miệng ra để nói lại khó khăn đến thế.

Linh lấy xe ra khỏi nhà, cảm giác thật là sung sướng khi được là một con người tự do. Gọi điện cho đám bạn kể lể, chúng nó cũng hò reo không kém khi con bạn được thoát ra ngoài để dần dần cùng cả hội.

Văn quán cafe và chiếc bàn quen thuộc của cả hai

- Tao nhớ mày ghê con điên a ! Hòa tát nhẹ vào mắt Linh rồi nói.

- Con ranh, tất nhiên là nhớ rồi, thiếu tao chúng mày sao có thể vui được.

- Thế phải làm bữa liên hoan công đàn đúm gì chứ nhỉ. My chen ngang

- Woa !!!!!!! Linh nhìn theo hướng Trần Hoàng chỉ, một cô nàng xinh đẹp, chân dài, vòng eo thon đầy cuốn hút.

- Bỏ của Bảo Thiên là sao ạ? Anh ta cũng đến đây ư?

- Anh tưởng em phải biết rõ hơn anh chứ !

“Tên khốn, sao mình ở đâu anh ta cũng theo đó là sao? Đúng là SAO CHỐI !!!!!!!!!!! Ghừ ghừ !!!!!!!”

“LINH OI !!!!!!!!!!!!!!!” Chưa kịp nhìn thêm cô nàng xinh đẹp kia thêm một lần nữa thì tiếng My gọi Linh từ đằng xa.

- Em xin phép nhé, bạn em gọi rồi.

- Khoan đã nào...nói chuyện với anh thêm chút nữa. Trần Bình tiến sát lại người Linh- Hôm nay trông em rất tuyệt đấy !

- Xin lỗi, bạn em gọi rồi.

- Sau bữa tiệc chúng ta tìm nơi nào đó yên tĩnh để tâm sự, em đồng ý chứ !

- Xin lỗi anh nhưng em phải về...

- Thôi đừng có giả vờ giả vịt, em đi với Bảo Thiên bao nhiêu lần, hẳn cho em những gì anh sẽ cho em thứ đó. Chỉ cần vui vẻ thôi...

- Anh nhầm rồi, em không phải loại con gái đó.

Trần Bình cười khẩy, hẳn không thềm để ý tới ánh mắt sợ hãi của Linh lúc này. Cứ thế, gần lấy tay nắm lấy tay Linh, rồi tay kia, sờ lên má cô.

“Buông ra !” Linh kêu lên- “Xin anh lịch sự cho !”

Gã Trần Bình cố tình tiến đến sát Linh, cô cảm nhận mình đã tiến sát đến chiếc bàn để đồ ăn, chẳng còn đường để lùi lại nữa rồi. Một tay tên khốn kia đang định giở trò trên ngực áo cô và ánh mắt hau háu.

“Trời ơi, làm sao bây giờ !” Linh run rẩy.

“Rầm” Một cú đập từ phía sau làm người Trần Bình đổ sang một bên và đổ rầm xuống chiếc bàn đầy ắp thức ăn. Tiếng la hét ầm ĩ, nhạc tắt phụt bất thành linh, đám đông nhốn nháo,

“Bảo Thiên, anh ta đang làm cái quái gì thế???” Linh chưa kịp định thần điều gì xảy ra, chỉ thấy Bảo Thiên đứng trước mắt cô và cú đập vừa rồi là chính anh dành cho tên khốn kia. Tiếng người nhốn nháo là cho bữa tiệc ngưng lại.

Trần Bình bò dậy lồm ngồm trong đồng thức ăn, ánh mắt long sòng sọc, đầy giận dữ.

- “Bảo Thiên, mày.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Bảo Thiên cười khẩy rồi nắm tay Linh định lôi đi. Rồi anh quay lại chỉ tay vào Trần Bình,dưới sàn nhà giữa đồng đồ nát.

- Lần sau, đừng có xuất hiện trước mặt tao !

“Bốp” Một cái tát như trời giáng vào mặt Bảo Thiên.

- Trước mặt tôi mà anh dám đánh người chỉ vì con nhỏ này ư, tôi là người yêu anh cơ mà ??? Jenny chạy đến và gào ầm vào mặt Bảo Thiên. Linh nép phía sau đầy sợ hãi.

- Xin lỗi, chỉ có cô nói cô là người yêu tôi, còn tôi chưa bao giờ nói ra câu ấy ! Bảo Thiên lấy tay vuốt nhẹ lên mặt mình rồi quay ra cười nhạo cô nàng Jenny.

Linh đứng nép sau Bảo Thiên, bàn tay anh nắm chặt tay cô. Rồi bỗng dưng cô thấy bàn tay cứng cỏi của Bảo Thiên đặt lên eo,kéo cô về phía anh ta và cúi xuống...hôn.

Một nụ hôn bất ngờ giữa bữa tiệc đầy hoa và nhạc...

Linh cúp máy sợ màng nhĩ tai của cô sẽ có nguy cơ bị thủng bởi cơn giận đang bốc lên ngùn ngụt của ông.
Điện thoại Linh lại kêu ầm ỹ nữa, Linh rón rén mở máy nghĩ rằng ông nội đang gọi lại lần nữa nhưng không phải.

“Cô ở đó, 5p nữa tôi đến đón cô !” Bảo Thiên nói như ra lệnh và sau đó cúp luôn máy.

.....

.....

Cả Linh và Bảo Thiên đứng trước mặt hai khuôn mặt đang hằm hằm sát khí, hai ông cụ đang cầm đồng báo và dường như cơn giận đang bốc lên tận đỉnh đầu.

- Thằng mất dạy này, mày biết mày vừa gây ra tội gì không?

- Cháu biết.

- Biết mà vẫn làm à? Mày gây lộn tại bữa tiệc của con gái tập đoàn bất động sản lớn nhất Việt Nam mà còn nhờn nhờn mặt được thế này à ?

- Cô là là đứa chẳng ra gì cả.

- Chẳng ra gì sao mày còn đùa giỡn làm gì ? Tao đã nói mày nên lấy vợ đi !

Đứng bên cạnh ông nội Linh cũng nhìn Linh bằng ánh mắt giận dữ vô cùng

Á Á Á, cháu biết lỗi rồi ông ơi !!!!!!!! Linh kêu lên, chạy nấp sau lưng Bảo Thiên tránh khỏi cái gậy trên tay ông nội.

- Dám nói dối là ngủ ở nhà bạn này, lần này ông không đánh mày thì không phải là ông mày nữa.

- Á, Á, Á, cháu xin lỗi, cháu biết lỗi rồi, đau quá ông ơi !!!!!!!!

Linh cứ thế đứng nép sau lưng Bảo Thiên, mấy đòn gậy của ông nội Linh né được thì đều đập trúng anh ta nhưng anh ta vẫn đứng yên mà chẳng hề hấn gì. Ông già khó tính bắt đầu lời tẩm ảnh trên báo ném vào mặt cả hai người.

- Bị người ta chụp ảnh như thế này rồi cho lên báo, mày làm nhơ nhục bộ mặt của GM rồi biết không ? Từ mai, nghỉ việc đi, ông sẽ ày loại khỏi di chúc !

- Cháu sẽ lấy vợ là được chứ gì ! Bảo Thiên nói rất bình thản.

- GỈ CỜ ?????????? Cả hai, không, phải nói là cả ba người tính thêm Linh tròn mắt nhìn Bảo Thiên.

- CHÚNG CHÁU SẼ LẤY NHAU !!!!!!!!!!!!!!!!

.....

.....

« Hả !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! »

Linh chưa định thần được những âm thanh từ trong miệng Bảo Thiên vừa thốt ra, hai ông cụ tròn mắt nhìn hai đứa như những kẻ ngoài hành tinh. Cái gậy ông nội đang định giơ lên giờ hạ xuống như không còn tí sức lực nào.

« Kho...khô...ng » Linh định mở mồm ra nói thì Bảo Thiên lấy tay bịt miệng cô lại.

- Chúng cháu sẽ lấy nhau, hai ông cứ chuẩn bị tinh thần đi ạ.

- ừ ừ...um...ừ. Miệng Linh vẫn bị bịt chặt lại.

« Chúng ta cưới nhau đi, tôi sẽ chịu trách nhiệm về nết hôn với cô, nếu lấy tôi cô sẽ có được giấc mơ đi du học Đức của cô và tôi sẽ có GM » Bảo Thiên thì thầm bên tai Linh.

.....

.....

Linh về nhà vẫn chưa hết choáng váng vì những gì vừa diễn ra, quá nhanh để Linh có thể nắm bắt được vấn đề. Nhưng rõ ràng lúc ấy, hoàn toàn Linh có thể thay đổi, nhưng có một cái gì đó làm cho Linh cương lại không thể mở mồm ra được.

« Lấy Bảo Thiên và mình sẽ đến Đức du học đúng như mơ ước, nhanh thôi, 6 tháng để kết thúc mọi thứ »
Linh tự an ủi.

Bảo Thiên cũng nói với cô rằng, đây hoàn toàn chỉ là một vở kịch, sau 6 tháng, khi anh ta có được quyền thừa kế GM thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Một phi vụ hoàn hảo mà hai bên cùng có lợi khi mà anh ta chỉ cần một người vợ và cô thì chỉ cần tấm vé sang Đức, lấy Bảo Thiên một người quốc tịch Đức là điều chắc chắn Linh sẽ đến Đức được.

Cả nhà Linh sau khi biết được tin này trở nên « nhốn nháo ». Mẹ Linh khóc lên khóc xuống sau khi nghe tin « sét đánh », ông nội và bố Linh bỗng dừng lại nói chuyện với nhau sau bao nhiêu năm « tuyên chiến » về vấn đề rằng Linh sẽ lấy chồng. Tóm lại cả Bảo Thiên đã làm cho cả nhà hiểu nhầm Linh trầm trọng khi anh ta đưa cô về nhà, oánh lộn ở bữa tiệc cùng cô, nộ hôn được gọi là « nóng bỏng » kia và cả đám cưới này, chuyện lấy Bảo Thiên, người trong cuộc là Linh cũng còn ngỡ mình đang mơ chứ không phải sự thật.

- Chúng ta cần có một bản cam kết cũng như những điều cần phải thỏa thuận trước để nếu như ai đó hỏi thì sẽ ăn khớp với nhau. Bảo Thiên gặp Linh rồi nói.

- Tất nhiên là có điều kiện rồi, anh và tôi mỗi người một bản viết ra những yêu cầu của nhau sau đó sẽ tập hợp lại thành một bản qui định.

- Ok, điều này tôi cũng có nghĩ tới. Mà cô nên nhớ rằng, từ giờ phút này, cô sẽ là vợ chưa cưới của Bảo Thiên, CEO của GM vì thế từng lời ăn tiếng nói của cô sẽ chịu áp lực của dư luận.

- Hừ, tôi đâu có thừa hơi quan tâm đến đồng lá cải đó

- Nhưng nó liên quan trực tiếp đến tiền của tôi.

- Được rồi, tôi sẽ chú ý.

- Mà còn chuyện này nữa, cô phải đến gặp mẹ tôi.

.....
.....

Người phụ nữ trung tuổi xưng là mẹ Bảo Thiên ngồi trước mặt cô nhìn Linh từ đầu đến chân, Linh có cảm giác từng centimet trên người Linh đều được bà ta xăm soi một cách kĩ càng.

Nhìn Linh một hồi lâu sau đó bà ta quay sang Bảo Thiên.

- Con hơi làm mẹ thất vọng đấy, một người quá đỗi bình thường từ ngoại hình đến gia cảnh.

- Mẹ nói chỉ cần con lấy vợ là được mà.

- Nhưng không phải cứ chọn bừa ai đó cũng được, xem chừng, mỗi lời mẹ nói con đâu có bỏ vào đầu câu nào. Ánh mắt bà ta giận dữ với Bảo Thiên, Linh ngồi im re không dám ho he nửa lời. Bà ta quay sang hắt hàm hỏi Linh.

- Cô lấy Bảo Thiên nhà chúng tôi vì tiền đúng không ?

- Mẹ !!!!!!! Bảo Thiên kêu lên.- Chuyện này là việc của con, con chỉ cần đám cưới mẹ đến chúc phúc là đủ.

- Nhưng mẹ cũng cần biết con dâu của mẹ phải có khí chất hoặc tài năng gì chứ ? Cô có tài năng gì...cô tên Linh đúng không ?

- Dạ....cháu...cháu không có tài năng gì cả ạ ! Linh lấp bắp nhưng trả lời thành thật.

- Hừ, xem chừng, ta lại phải tốn nhiều công sức. Bà ta nói với Linh rồi lại quay sang Bảo Thiên-Ta chẳng cần quan tâm con yêu ai, lấy ai, chỉ cần con nắm GM trong tay là đủ rồi.

Linh cảm thấy mẹ Bảo Thiên là một con người cao ngạo, hình như đặc điểm này chính là Bảo Thiên thừa kế từ mẹ anh ta. Bà ta thậm chí còn không thèm để ý đến tâm trạng của Linh sẽ thế nào khi phải nghe những lời ấy. Học hành, tài năng, gia cảnh...tất nhiên là Linh chẳng hề có gì để đáng tự hào nhưng bà ấy nhất thiết phải đổ thẳng vào mặt người mới lần đầu mới gặp cũng như sẽ là con dâu tương lai một cách thẳng thừng như thế được hay không ?

Hai người nói chuyện xong rồi chào hỏi ra về. Linh trầm ngâm.

- Đừng nghĩ nhiều, mẹ tôi là người như vậy, có gì nói thẳng luôn không giấu giếm gì hết. Bảo Thiên nhìn Linh e ngại.

- Không, tôi không nghĩ gì cả, chỉ hơi sợ...may mà chuyện này chỉ là một vở kịch và 6 tháng nữa để chúng ta kết thúc mọi thứ. Tôi cũng chỉ làm dâu mẹ anh trong 6 tháng thôi mà. Linh chậm rãi nói.

.....

.....

Theo như dự định đám cưới của Linh và Bảo Thiên được tổ chức vào giữa tháng 9, tức là sau hơn 1 tháng kể từ cái ngày Bảo Thiên và Linh tuyên bố cả hai sẽ lấy nhau.

Hai ông nội của hai người tỏ ra vui mừng khôn xiết vì giờ lại có thể kết tình thông gia, còn bố mẹ Linh thì tất bật chuẩn bị cho cô con gái mới 21 tuổi đã nằng nặc đòi đi lấy chồng mà chẳng hề có một lí do. Đám bạn Linh nghe xong tin đó khi biết là sự thật đều xuyết xoa tán tụng Linh đầy ngưỡng mộ khi nghe tin con bạn mình sẽ lấy người thừa kế của tập đoàn GM lừng lẫy.

- Trời ơi, chồng mày nhìn ngoài đời còn đẹp trai hơn cả trên báo nữa đây ! My xuyết xoa.

- Tao đã đi may 3 cái váy rồi, đủ để mặc trong đám ăn hỏi và đám cưới mày. Ngọc khoe hình ba chiếc váy trong điện thoại.

- TRỜI OI !!!!!!!!!!!!!!! TAO LẤY CHỒNG MÀ SAO CHÚNG MÀY CÒN HÁO HỨC HƠN CẢ TAO VẬY ????????

Linh kêu lên chán nản, mấy đứa nhìn Linh im bật, rồi cả bọn đưa mắt xuống nhìn Linh một cách nghi ngại.

- Nói thật đi, nếu mày không háo hức thì sao mày chấp nhận lấy anh ta ? Đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không ?

- Chuyện gì chứ, tao lấy chồng vì muốn lấy thôi, chúng mày không thấy chồng tao là người đẹp trai và rất thành đạt, đối xử với tao cũng rất tốt đấy thôi.

Suýt nữa Linh không thể đỡ nước vào cổ họng được sau khi cái miệng của mình phát ra những câu như thế. Trời đất, có nằm mơ Linh cũng chẳng thể nào tìm được điểm tốt nào của Bảo Thiên mà sao hôm nay cô có thể nói dối trắng trợn mà hết sức « ngọt » như vậy chứ ?

.....

Tháng 8.

Linh tất bật với đi chọn váy, chụp ảnh và cả hàng trăm đồng việc đổ xuống đầu. Còn Bảo Thiên, anh ta mặc xác Linh, thậm chí váy cưới cũng chẳng thèm ngó qua đến một lần

Chú rể

Váy

Hoa hồng

Đám cưới...

.....

Đám cưới được tổ chức ấm cúng trong một resort ở Nha Trang, theo đúng như kế hoạch của Bảo Thiên đám cưới này được tổ chức theo kiểu « đám cưới bí mật », không hề có bất kì một sự xuất hiện nào của báo chí.

Chỉ có 50 khách mời đã được lên danh sách kỷ lưỡng, đa số đều là những quan chức thân quen và có máu mặt và bên gia đình Linh cũng chỉ có số ít người.

Để tránh khi 6 tháng sau Bảo Thiên và Linh sẽ có một chia tay êm đẹp vì thế sự lựa chọn một đám cưới không ồn ào là kế sách của Bảo Thiên.

Cho đến tận lúc đám cưới của mình đang diễn ra rất tốt đẹp, Linh vẫn chẳng thể ngờ được mọi chuyện này lại là sự thật, dù biết mọi chuyện chỉ là một vở kịch nhưng...váy cưới, hoa hồng, một chú rể đang đứng bên cạnh Linh lúc này mọi thứ đều làthật.

- Cười lên xem nào, cô bỏ ngay cái bản mặt u ám kia đi. Bảo Thiên đứng bên cạnh nói nhỏ với Linh khi cả hai đứng và chào hỏi khách mời.

- Anh im đi, miệng tôi đâu phải là cái máy mà lúc nào muốn toét toét cũng được, ít ra hôm nay tôi cũng không thể cười để biểu lộ rằng tôi đang sung sướng khi lấy được một tên khốn như anh !

- Nếu đây không phải trong đám cưới...của – chúng – ta thì tôi sẽ cho cô biết tay tôi.

- Cảm ơn, có trong mơ tôi cũng không ngờ được rằng trong ngày cưới chồng của mình có thể thốt ra những câu như vậy. Linh ghé sát nói vào tai Bảo Thiên để tránh ai đó sẽ nghe ngóng được sự bất thường trong cuộc đối thoại của hai người.

« AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!! Linh ơi, hôm nay may thật tuyệt !!!!!!! Ôi, chiếc áo cưới này trông may mắn như một nàng công chúa ấy » Đám bạn của Linh xoắn xuýt, Linh cười nhìn mấy con bạn đang xúng xính trong những bộ váy mới.

- Em chào anh ạ, em là My, còn đây là Ngọc, Hải, Hòa, bọn em là bạn thân của Linh ạ ! My bắt tay Bảo Thiên rồi giới thiệu từng đứa.

- Cả cô dâu và chú rể hôm nay đều rất đẹp, đúng là một cặp trời sinh. Hòa khen ngợi. Linh cười gượng gạo quay ra cười trừ với Bảo Thiên.

- Cảm ơn các em vì đã đến đám cưới của bọn anh ! Các em vào đi !

Bảo Thiên rất lịch thiệp đưa tay chỉ hướng vào bên trong. Linh đưa mắt nhìn Bảo Thiên lạ lẫm, hơi ngạc nhiên bởi vừa cách đây mấy giây anh ta có thể mỉa mai Linh đủ thứ vậy mà đã rất niềm nở đón tiếp lũ bạn Linh ngay được.

“Nhờ có may mắn bọn tao được du lịch một chuyến Nha Trang free toàn tập đấy, hehehe, chúc mừng hạnh phúc” Hải nháy mắt với Linh tình quái.

Đám cưới diễn ra một cách tốt đẹp, chính xác là hoàn hảo đến từ đầu cho đến giây phút cuối cùng. Linh thở phào nhẹ nhõm khi tất cả kết thúc, mọi người ra về và Linh cùng Bảo Thiên quay trở về khách sạn để bắt đầu cho cái tuần mà mỗi khi lấy nhau người ta gọi là tuần trăng mật.

- Phù !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Mệt quá ! Linh đổ người lên giường, vẫn để nguyên váy cưới thậm chí cô còn chưa kịp tẩy trang.

- Tôi sẽ ngủ trên giường, tối nay cô ngủ ghé sofa đi.

- Anh bị điên à? Linh bật dậy.

- Không cần biết nhưng tôi sẽ ngủ trên giường, tôi không thể vạ vật nằm trên ghế được !

- Anh không được còn tôi sẽ được sao? Linh tức giận.

- Tùy cô. Bảo Thiên nhún vai – Hay cô muốn lên giường cùng với tôi? Bảo Thiên áp sát người vào Linh, đôi mắt nhìn khiêu khích.

- ĐỒ BIẾN THÁI, TÔI SẼ NGỦ GHẾ ! Linh bật đứng dậy đẩy Bảo Thiên ra rồi giận dữ đi ra khỏi phòng không quên đóng cửa rầm một cái.

Linh hậm hực rồi rút cuộc vẫn phải nằm ngủ trên ghế, dù biết con người Bảo Thiên là một kẻ chẳng ra gì nhưng không thể tin được rằng anh ta là con người nhỏ mọn đến thế.

5h30 am

- DẬY THÔ Ô ÔI IIIII ÔIIIII ÔIIII III !

Tiếng kẻ đáng ghét Bảo Thiên hét toáng vào tai Linh.

- Dậy đi !

- Anh...làm ...sao thế, để tôi yên. Linh kéo tấm chăn trùm đầu lại

- Dậy, đồ nhóc !

- Mặc kệ tôi, anh dạy sao cứ bắt tôi dậy sớm làm gì?

- Cô quên đây là tuần trăng mật à, tôi cần mấy bức ảnh để khi bọn nhà báo hỏi còn có cái khoe khoang.

- Anh muốn khoe khoang với ai kệ anh, TÔI MUỐN NGỦ !

ÀO !!!!!!! Một làn nước mát lạnh đổ thẳng vào mặt Linh

- Dậy đi, “ bà xã”, chúng mình còn đi ngắm bình minh.

Bảo Thiên lè lưỡi trêu tức Linh rồi cầm cốc nước đi vào nhà vệ sinh cất. Linh nhìn anh ta bằng ánh mắt đầu uất ức.

“Đêm qua mình không hề ngủ được vậy mà anh ta chỉ biết đến bản thân mình thôi, ĐÚNG LÀ ĐỒ TÔI !”Linh hậm hực, rốt cuộc cô vẫn phải dậy cùng kẻ đáng ghét kia.

Ánh bình minh bắt đầu chiếu những tia nắng đầu tiên trên biển, mặt trời đỏ rực như cầu lửa, phía xa xa, những gò mây đen lượn lờ xung quanh. Cảnh tượng đẹp đến khó tin. Gió biển nhẹ nhàng thổi bay bay tóc Linh, hơi lạnh, cô khoác chiếc áo mỏng.

Những cặp đôi nắm tay nhau lội nước và cùng ngắm hoàng hôn. Linh đi sau Bảo Thiên, thấy anh ta im lặng nên cũng chẳng dám phá vỡ bầu không khí ấy. Linh cũng mải mê với những suy nghĩ của mình. Những việc này, đám cưới, mọi thứ giờ đang diễn ra thật sự, và người có cái dáng cao lớn đang đứng trước Linh ấy, dù con người có xấu xa nhưng tất cả mọi người lại tin đó là chồng Linh. Linh lắc lắc đầu, xóa đi những ý nghĩ lo sợ, rồi tự nhủ mọi chuyện rồi sẽ kết thúc và rồi sẽ tốt đẹp.

- Tôi vẫn mong rằng người được ngắm hoàng hôn cùng tôi sẽ là một người con gái mà tôi yêu thật sự. Bảo Thiên nói ánh mắt vẫn không rời khỏi cầu lửa kia.

- Chẳng lẽ, anh chưa bao giờ ngắm bình minh cùng một người con gái.

- Không, tôi chẳng yêu ai cả, phụ nữ đến với tôi chỉ là để vui vẻ, tôi đi biển cùng rất nhiều cô gái nhưng chẳng bao giờ ngắm bình minh.

“Tóm lại anh ta vẫn đang khoe khoang chiến tích gái gú của mình, có gì hay ho mà kể ra với mình chứ ?”Linh nghĩ trong đầu.

- Vậy sao, hôm nay.....? Linh do dự với câu hỏi.

- Thì chúng ta chẳng phải vừa có một đám cưới hay sao? Tôi muốn ngắm bình minh với...vợ mình mà không được à?

- Hóa ra chỉ là thế, hừm, chỉ vì hiện tại tôi đang đóng vai vợ anh.

- Thì có điều khác nữa đâu ! Bảo Thiên vẫn trả lời Linh và mắt vẫn nhìn xa xăm

“Đúng vậy, chẳng có điều gì ngoài lí do ấy cả” Linh nhủ thầm như tự trả lời ọi thắc mắc vừa rồi.

Một tuần lễ nghỉ ngơi và đi du lịch Nha Trang cuối cùng cũng trôi qua nhanh, Linh hơi ngạc nhiên vì ban đầu Linh nghĩ ở cùng với tên khốn Bảo Thiên chắc sẽ chán ngắt và tẻ nhạt lắm, nhưng xem ra, ngoài những lúc ‘đấu khẩu’ hay Bảo Thiên cố tình chọc tức cô thì anh ta cũng chẳng đến nỗi quá tệ. Thậm chí Linh cũng có phần tự hào khi đi đến đâu, mấy cô gái cũng nhìn anh ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ, còn phần Linh chỉ ít cũng được tự hào khi người đi bên cạnh được ngưỡng mộ như thế.

Nói chung trong suốt tuần gọi là trăng mật, Bảo Thiên đối xử với Linh rất tốt, trừ những lúc không tốt ra như: tranh ngủ trên ghế, tranh nhà vệ sinh hay sáng nào cũng lôi Linh xềnh xệch đi ngắm hoàng hôn, hay thỉnh thoảng anh ta luôn làm cho cô tức điên lên vì một số chuyện chẳng đâu vào đâu.

Chuyến bay đưa Linh và Bảo Thiên trở về Hà Nội, kết thúc mọi thứ sau đám cưới. Linh bắt buộc phải đối mặt với vở kịch hoàn hảo mà cả cô và Bảo Thiên đã dàn dựng ra. Việc đầu tiên của “vợ chồng” Linh là đến chào ông nội Bảo Thiên, mẹ anh ta sau đó cả hai sẽ cùng trở về chào ông nội Linh và bố mẹ Linh ở quê.

- Cả hai về rồi đấy hả? Mẹ Bảo Thiên, chính xác hơn là mẹ chồng Linh gạt đầu ra hiệu bảo hai đứa vào nhà khi thấy hai người đến.

- Chúng cháu..à....chúng con...Linh áp ứng- Chúng con mua tặng mẹ chuỗi ngọc trai ạ. Linh rón rén để hộp đựng chuỗi ngọc trai trên bàn trước mặt mẹ chồng mình.

- Hai anh chị về bao giờ? Mẹ Bảo Thiên thậm chí còn chẳng nhìn chuỗi ngọc đến một lần.

- Chúng con vừa mới xuống sân bay sáng nay, về cất hành lý rồi đến đây. Bảo Thiên lên tiếng.

- ừ, về rồi thì tốt, xem ý ông nội con ra sao đi, đừng có để lâu. Mẹ Bảo Thiên lại nhắc đến chuyện di chúc.

- Con biết rồi. Bảo Thiên ậm ừ – Mà ông đâu rồi mẹ?

- Ông đi chơi với bạn rồi, hai đứa ở lại ăn cơm rồi hãy về.

- Vâng. Linh và Bảo Thiên cùng gạt đầu.

Linh để cho hai mẹ con Bảo Thiên ngồi nói chuyện với nhau, cô đi vào bếp, chuẩn bị nấu nướng cùng với cô giúp việc. Việc bếp núc Linh đã quá quen thuộc nên việc nấu nướng cũng dễ dàng. Bữa cơm trưa chỉ có ba người ngồi cùng bàn, Linh thấy không khí không được tốt lắm nên bắt đầu lên tiếng.

- Mẹ ăn thử món này đi ạ, con mới học được món này trên ti vi mẹ ăn thử xem sao? Linh gấp một miếng bỏ vào bát cho “mẹ chồng”

Người phụ nữ mẹ Bảo Thiên mặt vẫn lạnh tanh ăn thử món mà Linh mời mà không biểu lộ chút cảm xúc nào. Không hề có một câu nhận xét, Linh hơi rụt rè, Linh thấy thái độ như vậy nên cũng không tự tin vào tay nghề của mình, Linh gấp một miếng đưa cho Bảo Thiên.

- Anh ăn thử đi !

Bảo Thiên đưa vào miệng nhai, sau đó nhăn nhó

- Chả ngon !

- Không ngon thật sao? Linh tròn mắt, rồi lấy một miếng ăn thử lại lần nữa- Cũng không quá tệ mà. Linh đưa miếng thịt lên và quay ra Bảo Thiên.

- Lần sau học được cẩn thận rồi hãy nấu. Bảo Thiên quay ra mĩa mai nhưng vẫn gấp thêm miếng nữa.

- Thật không ngon ư?

- Thật?

- Thật mà vẫn thấy anh ăn còn gì?

- Thì ăn giúp cho hết đi chứ bỏ thừa chắc.

Linh cười tủm tỉm, nhận ra rằng, hóa ra đó chỉ là một cách khiêu khích và Bảo Thiên đang cố tình chọc tức cô mà thôi. Cuối bữa ăn, Linh vui sướng khi nhìn thấy món do cô nấu đều hết sạch. Còn mẹ Bảo Thiên, bà ăn mà chẳng nói một câu gì, chỉ nhìn quan sát hai người, Linh cũng không lo lắm bởi vì thấy bà không chê là cô vui rồi.

- Chúng con về đây ạ, mẹ nói với ông là chúng con đến.

Linh và Bảo Thiên chào ra về. Mẹ Bảo Thiên khẽ gạt đầu ra hiệu, cũng chẳng ngoái nhìn ra. Thú thật, Linh cảm thấy bà ấy quá lạnh lùng, thậm chí là cả với con trai mình chứ chẳng phải ngoại trừ Linh.

Cả hai “vợ chồng” Linh trở về căn nhà nơi cả hai sẽ...chung sống. Linh xếp dọn đồ đạc cho gọn gàng vào phòng của mình, phòng Bảo Thiên ngay bên cạnh. Nhìn mọi thứ xung quanh, cô tự nghĩ “mình sẽ sống ở đây trong vòng 6 tháng, rồi mọi chuyện sẽ kết thúc”.

Linh đi lòng vòng xem nhà, căn nhà này nằm trong một khu biệt thự đắt giá. Tuy không phải là căn lớn nhất ở đây nhưng lại nằm ở vị trí trung tâm cũng như có khuôn viên đẹp mắt. Căn nhà hộp 3 tầng, ngoài có sân vườn, nhà để xe, một hồ non bộ dưới có nước nuôi cá cảnh và hàng rào trắng trông rất lãng mạn. “Căn nhà này thật phí phạm với một kẻ chẳng ra gì Bảo Thiên”. Linh nghĩ thầm, nhìn đồng lá rụng và đám cá đang bơi lội nước đục và rong rêu Linh thương thầm chúng, có lẽ tên kia cũng chẳng biết cho chúng ăn bao giờ !

Linh lên tầng 3 “Wao...không thể tin được....”Linh dụi mắt xem mình có nhìn nhầm hay không. Một phòng lớn giống như...triển lãm...toàn các mô hình máy bay, Linh ngó qua, rồi sờ lên từng chiếc một, chẳng hề nhận ra một chút gì gọi là khác biệt so với những chiếc máy bay lớn ngoài kia. “Chúng tuyệt quá !” Chúng được đặt trên những kệ riêng, và dưới có ghi chi tiết về ngày chế tạo, nguồn gốc, vận tốc cũng như các thông số kỹ thuật và kí hiệu mà Linh chẳng hiểu gì. Trên trần nhà là thiết kế hình mái vòm với vô vàn những...vì sao nhân tạo mô phỏng vũ trụ...kia là Trái Đất, Mặt Trời, Mặt Trăng,dải ngân hà, sao Bắc Đẩu...vân vân và vân vân. Cô như chết lặng giữa cảnh tượng đẹp vô cùng ấy, cảm giác đang lọt vào một xứ sở hoàn toàn khác...

- Hèm... Tiếng Bảo Thiên đằng hắng. Linh giật mình quay ra

- Trời ơi, nơi này....tuyệt quá !

- Ai cho cô xâm phạm không gian riêng của tôi?

- Tôi ở đây thì tôi có quyền được biết nơi này

.

- Biết nhưng cái đầu không óc như cô biết thì cũng để làm gì chứ

.....

.....

Linh đi sang phòng Bảo Thiên, thấy cửa mở toang, đồ đạc quần áo lung tung hết lên giường. Ngoài phòng khách cũng toàn gạt tàn thuốc và đồ linh tinh, nói thật, chẳng khác gì một đồng rác.

“Hừ, đồ bẩn, vẻ ngoài thì hào nhoáng đấy nhưng anh ta chả gọn gàng chút nào” Linh lẩm bẩm. Linh lôi cái găng tay ra rồi bắt đầu dọn dẹp.

Bảo Thiên bật ti vi ngồi xem giữa đồng đồ đạc lộn xộn giữa phòng khách mà chẳng mấy may có thái độ gì, dưới sàn nhà, những mẫu vụn tàn thuốc vương vãi.

- Xê chân ra xem nào. Linh cầu nhàu. Bảo Thiên vẫn ngoan cố không dịch chuyển.

- Muốn dọn dẹp thì để lúc khác, tôi cần yên tĩnh để xem phim.

- Tôi cũng cần sạch sẽ để sống, tôi không thể sống được trên một đồng rác như thế này được ! Linh phản ứng lại

- Đó là việc của cô ! Bảo Thiên nhún vai

- Đồ tồi, lui chân ra xem nào, mai tôi sẽ viết nội qui và phân trực nhật, anh mà không làm anh chết với tôi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vừa nói Linh vừa đẩy cái chổi lau nhà đẩy dịch chân Bảo Thiên ra, sau đó lau lau dọn dọn hết đồng rác rưởi mà anh ta bày ra. Linh không phải là một đứa quá sạch sẽ hay quá cẩn thận, nhưng cứ nhìn thấy việc mà không làm là chân tay lại ngứa ngáy nhất là đang có một đồng rác đang chinh ình trước mặt.

- Cô muốn làm sao cứ phải kéo tôi vào làm gì ?

- Vậy anh nên giữ vệ sinh chung chứ, có phải có một mình anh sống đâu.

- Thôi tôi biết rồi, cô thật lắm điều, để tôi xem phim đi !

Linh thôi chẳng nói thêm nữa, có vẻ như cuộc cãi vã này Linh đã thắng.

6. Chương 6

Linh đến lớp đi học sau một thời gian khá dài để chuẩn bị cho đám cưới, mấy môn học giờ tới lúc Linh phải công mông lên mà « trả nợ ». Đám bạn nhìn thấy Linh thì gào rú lên sung sướng và chúng lại bắt đầu bủa vây Linh để hỏi han Linh đủ thứ.

- Lấy chồng sướng không mày ?

- Chồng mày thế nào ? Tốt với mày không ?

- Ôi chồng mày đẹp trai thật đấy, chiều chuộng mày không ?

Hàng ta câu hỏi đổ lên đầu Linh, tất nhiên Linh phải trả lời hết và khéo léo tới mức chẳng hề có ai nhận ra nụ cười như sắp meo của mình.

Linh vẫn đi học tiếng Đức, vẫn làm thêm ở quán cafe, ông nội Bảo Thiên càng ngày càng yên tâm nên giao cho Linh toàn quyền giải quyết mọi chuyện ở quán. Linh muốn làm ở đây bởi vì, cô vẫn nuôi hi vọng một ngày....Hải Minh sẽ xuất hiện...

Gần đây, quán cafe đông hơn mọi ngày, có thêm những vị khách lạ lùng, đa số là các cô tiểu thư chân dài váy ngắn. Linh lơ mơ nhận ra rằng, họ đến chẳng để uống cafe mà đến chỉ để muốn xem Linh- cô gái là vợ Bảo Thiên lưng lấy tiếng tăm trông như thế nào mà thôi !

- Cô ta trông chẳng ra sao cả.

- Thân hình chẳng có gì hấp dẫn

- Hừ, chân ngắn thật đấy !

- Làm thế quái nào mà cô ta lại mê hoặc được Bảo Thiên nhỉ, trông cô ta thật tầm thường.

Linh nghe thấy hết mọi điều, hậm hực trong bụng, cục tức nghèn nghẹn ở cổ mặc dù thể vẫn phải giữ thái độ thật là thân thiện với mấy cô nàng son phấn lòe loẹt như phường chèo ấy.

« Chân mình đâu có ngắn ! » Linh nhìn xuống chân mình, kiêu tự an ủi. Dù tự thâm tâm cô biết rằng Bảo Thiên và cô chẳng hề có chút liên quan nào nhưng sao cô vẫn cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng một cách ghê gớm !

Bữa tối, Linh về trước nên chuẩn bị nấu nướng hết mọi thứ. Là con gái lớn trong nhà cộng thêm với việc phải tự lập từ bé nên những việc bếp núc cô đều làm ngon lành.

- Uả, sao anh về sớm thế ? Linh tròn mắt nhìn Bảo Thiên khi thấy lò dò đi vào.

- Nhà của tôi tôi thích về khi nào thì về.

- Đùng lúc nào cũng nhà tôi, nhà tôi nghe buồn nôn lắm ! Linh bật lại.

- Nấu cơm chưa vậy ? Bảo Thiên chuyển chủ đề khác.

- Rồi, mà sao tự dưng anh lại có hứng thú ăn cơm nhà thế ?

- Hừ, vì cô đấy....

- Vì tôi sao ? Linh tròn mắt ngạc nhiên.

- Thì chẳng phải tôi đang có một cô vợ đợi ở nhà hay sao, nhất là lại mới cưới, tôi không muốn biến cô trở thành cô vợ đáng thương. Bảo Thiên giải thích.

- Hey....Linh nhìn Bảo Thiên nghi ngờ- Đùng nói với tôi là đám bạn của anh cô lập anh nhé, từ giờ anh đâu còn là người độc thân. Linh cười đắc ý và dường như đã nói đúng.

- Thôi đi, dọn cơm ! Bảo Thiên như bị đoán trúng tim đen nên nổi nóng với Linh chuyển sang chủ đề khác.

Linh dọn cơm. Bảo Thiên ăn ngon lành những món mà cô nấu, chẳng thấy kêu ca gì. Linh cũng bớt lo lắng, mà chẳng hiểu sao cô lại phải lo lắng đến thái độ của Bảo Thiên cô cũng không biết. Nhưng mỗi bữa ăn, mỗi việc cô làm giống như vừa trải qua một bài test rất chi là khó khăn và Bảo Thiên là một ông thầy khó tính.

- Chủ nhật tuần này, chúng ta sẽ về nhà cô thăm bố mẹ.

Bảo Thiên nói với Linh.

Chủ nhật.

Linh dậy sớm, ngó sang phòng Bảo Thiên thấy im ắng, cô chẳng nói gì rồi tự động xuống bếp chuẩn bị bữa sáng. Sau đó, cô lấy ít kimchi mới muối cho vào hộp.

Làm xong mọi thứ Linh nhìn đồng hồ mới 6h30, Linh ra ban công đứng, không khí buổi sáng mới thật dễ chịu làm sao.

Linh bỗng nhớ Hải Minh da diết, không biết giờ này anh ấy đang ở đâu, có thể anh ấy đã ở Đức, có thể....có thể nhiều thứ lắm chứ !

Cô bỗng dừng thấy lòng kì lạ, nhiều khi Linh chẳng hiểu nổi mình. Có quá nhiều nông nổi trong suy nghĩ của Linh, có cả những sự tính toán, có cả thứ mà Linh nhận là tình yêu, có cả Hải Minh...nhưng sao mọi thứ cứ lẫn lộn. Có thể anh chỉ là nông nổi một thời, yêu đương một thời...nhưng sau tám năm, tại sao hình bóng ấy vẫn chẳng hề phai nhạt ?

« Choang !!!!!!!!!!! » Một thứ âm thanh phát ra từ nhà bếp và sau đó là một tiếng kêu nghe có vẻ như đã bị những vật sắc nhọn đâm phải.

Linh chạy vào bếp, thấy sàn nhà vương vãi mảnh thủy tinh, Bảo Thiên ngồi đó bàn tay rớm máu.

- Trời ơi !!!!!!!!!!! Linh kêu lên

- A....A....a.... Bảo Thiên ôm tay đau đớn.

- Tránh xa chỗ này ra đã. Linh kéo Bảo Thiên tránh khỏi những mảnh thủy tinh rồi nắm lấy tay sau đó xem vết thương và chạy đi lấy bông băng.

- A....a....a....cô nhẹ tay được không ? Bảo Thiên nhăn nhó.

- Đồ ngốc, anh là con nít hay sao ?

Linh gào ầm ĩ lên rồi lấy tay bịt chặt miệng vết thương lại, máu tràn ra dính lên tay Linh. Linh run run, thoáng thấy sự đau đớn nhưng Bảo Thiên vẫn giả vờ rất chi bình tĩnh.

Linh làm cẩn thận, sát trùng vết thương, bàn tay Bảo Thiên giờ đã được băng bó cẩn thận và tỉ mỉ. Linh dọn dẹp mọi thứ vương vãi trên sàn và dọn dẹp đồng bông băng bỏ vào thùng rác.

Bảo Thiên im thít từ lúc này giờ không dám hó hé câu nào khi thấy thái độ của cô. Tất nhiên là lần đầu tiên anh thấy có một người lo cho anh...một cách hơi thái quá khi thực tế sự việc cũng không có gì là quá to tát.

Linh đi vào rồi lườm Bảo Thiên một cái, như là giận dữ, có cả trách móc nữa. Trách móc vì anh cứ như một đứa trẻ đang lóng ngóng tự làm đau mình vậy !

Bảo Thiên và Linh cùng về nhà, hôm nay anh không lái xe được và nhất định Linh không cho Bảo Thiên cầm lái. Không phải là không tin tưởng, nhưng vết thương kia...làm cho cô khó có thể yên tâm được. Linh bắt Bảo Thiên gọi điện cho người chuẩn bị xe.

- Thực tế là vết thương này chẳng có gì ăn nhằm cả. Tôi hoàn toàn có thể lái xe được

- Anh thôi đi, tôi không muốn giao phó tính mạng tôi vào tay anh.

- Chỉ là một vết thương nhỏ trong lòng bàn tay thôi, cô xem, tôi hoàn toàn có thể cầm và nắm mọi thứ thoải mái. Bảo Thiên giơ tay lên cho Linh nhìn

- Thôi đủ rồi nhé, anh hãy cứ ngồi yên và đừng lăm nhăm thêm gì nữa.

Linh không nói nữa rồi quay mặt ra cửa sổ nhìn mọi thứ quanh đường, những chuyển động nhẹ của mọi thứ xung quanh tự dưng gây cho cô nhiều suy nghĩ. Trở về nhà lần này không còn một mình, mà với...chồng...dù là...chồng hờ đi chăng nữa, nhưng thật khó để đối diện với bố mẹ cô. Vẫn biết đó chỉ là một hành động nông nổi nhất thời, nhưng giờ Linh không thể nào quay lại được quãng thời gian trước kia nữa...

Nhìn Linh trầm ngâm và mang nhiều tâm trạng, Bảo Thiên không còn trêu chọc hay nói gì nữa, dường như anh cũng hiểu phần nào tâm trạng của cô.

- Không phải lo đâu, tôi sẽ làm đúng nghĩa vụ của một người con rể...đúng nghĩa vụ là...chồng cô ! Bảo Thiên trấn an Linh.

Căn nhà màu trắng hiện dần sau những tán cây cao có con đường đất đỏ chạy qua. Căn nhà này Linh đã gắn bó từ thửa nhỏ với bao nhiêu gian khó, với bao nhiêu con người lam lũ ở cái miền quê lặng lẽ này. Nơi này, Linh đã lớn lên, với nhọc nhằn, với mặn mòi của đất, với trưa hè oi oi và với cả giếng nước mát trong chảy từ lòng đất.

Mẹ chạy ra đón khi nghe thấy tiếng xe đậu trước cửa nhà.

- Hai đứa về rồi đấy hả ? Có mệt không ? Tiếng mẹ mừng rỡ. Rồi Linh thấy bố chạy ra sau.

- Con chào bố mẹ ạ. Bảo Thiên lễ phép.

- Bố, mẹ...Thế cu nhà mình đâu. Linh ngó quanh.

- Nó đi học rồi. Thôi vào nhà đi, đưa đồ bố xách cho.

- Dạ thôi con xách được mà. Bảo Thiên tranh với bố khi bố định xách hộ đóng đồ vào. Bố Linh vỗ vỗ vai Bảo Thiên cười hiền từ.

- Đưa anh xách nốt cho nào ! Bảo Thiên nói rồi xách cái túi Linh đang cầm trên tay.

Linh tròn mắt « A.a....a..nhhh...anh ư ????????? » Linh nghĩ thầm, lần đầu tiên được nghe một câu tử tế thốt ra từ miệng cái người mà Linh vẫn ghét cay ghét đắng. Và cả cái thái độ kia nữa, tỏ rất lễ phép, cũng như rất dịu dàng với Linh.

- Vào thôi chứ ! Bảo Thiên nháy mắt khi Linh đang ngơ người ra với kiểu thái độ...dịu dàng...đến lạ lùng ấy.

Mẹ chuẩn bị bao nhiêu là món ngon để đãi...con rể, Linh chạy vào bếp phụ mẹ, ngó ra, thấy Bảo Thiên đang ngồi nói chuyện với bố. « Không biết chuyện ở đâu ra mà lăm thế » Linh nghĩ bụng.

- Nó đối với con tốt chứ hả ? Mẹ vừa trộn salad vừa hỏi Linh.

- Dạ...tốt...mà mẹ. Linh đáp ứng.

- Thế là mẹ yên tâm rồi, con luôn khiến mẹ lo lắng...giờ có lẽ...có chồng con ở bên...mẹ cũng bớt lo phần nào.

Linh quay ra nhìn Bảo Thiên, không hiểu lí do gì mà bao nhiêu người dường như đã bị cái vẻ ngoài hào nhoáng kia đánh lừa. Anh ta đâu có lo lắng gì cho Linh...thậm chí toàn quát mắng, cãi lộn...mà thậm chí chính cô còn phải lo lắng cho anh ta nữa...

- Con định thế nào, học xong hay sau khi cưới sẽ có em bé ? Mẹ Linh hỏi.

- Mẹ !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Trời ơi, con....Linh toáng lên.

- Còn ngại ngần gì nữa, mẹ chỉ muốn biết vợ chồng con có kế hoạch sinh con chưa thôi mà.

- Mẹ !!!!!!!!!!!!!

- Cứ để tự nhiên đi mẹ, bọn con cũng chưa nghĩ đến chuyện con cái, với cả Linh còn phải tốt nghiệp nữa. Bảo Thiên đi vào chen ngang câu chuyện của mẹ con Linh.

- Ủ, mẹ hỏi xem các con định sao, với lại hai ông cụ là muốn có cháu bé lắm rồi đấy !

« TRỜI ƠI, MẸ MÌNH.....MÌNH MUỐN ĐI CHẾT QUÁ !!!!!!!!!!!!!!! »

Linh ôm đầu kiểu tỏ thái độ bó tay với những câu hỏi...khó trả lời của mẹ. Nhìn Bảo Thiên vẫn nhe nhẻ thậm chí còn rất vui vẻ nói chuyện và ném thử mấy món mẹ nấu. Linh chỉ muốn cầm cái chảo và cho anh ta một phát vào đầu mà thôi.

Cả một bàn đầy ắp thức ăn mẹ chuẩn bị cho đón con rể...hờ, xem chừng Linh chẳng tha thiết gì khi cứ thấy bố mẹ rất chi là vui mừng khi thấy cô con gái kém cỏi của mình lòi về nhà được một ông con rể sáng lạng mặt mày. Anh ta rất biết diễn kịch cho ...người lớn xem, rất lễ phép, ngoan ngoãn, rất hiểu biết khi nói chuyện với bố Linh và thậm chí cũng rất khéo léo khi khen ngợi những món ăn mà mẹ Linh đã kì công nấu.

Còn cu Bin, đồng minh duy nhất còn rơi rớt lại, sau khi tỏ thái độ không mấy thiện chí với Bảo Thiên và Linh đã rất chi là sung sướng với điều đó. Nhưng rút cục, chỉ sau 15 phút nói chuyện, nó từ một thằng nhóc chẳng cậy miệng đã liến thoắng và ba hoa về bao nhiêu thứ gọi là : mô hình máy bay. Đặc điểm chung duy nhất giữa hai người !

Bữa cơm với không khí rất chi là vui vẻ đầm ấm, giống hệt như một đoạn phim trên truyền hình. Chỉ có cái mặt Linh là xì xuống, dài ra và chẳng còn bụng dạ nào mà ăn với chả uống khi thức ăn đang ê hê bày trước mặt cũng như cái mặt đáng ghét kia vẫn cứ dương dương nhả nhả chọc tức cô.

« Bố mẹ giữ gìn sức khỏe, chúng con về đây ạ » Bảo Thiên lễ phép chào tạm biệt khi cả hai ra về. « Cậu Bin học ngoan nhé, nhất định anh sẽ cho cậu xem bộ sưu tập mô hình của anh » Bảo Thiên lấy tay xoa đầu cu Bin đang rất chi là hí hửng với lời mời hết sức hấp dẫn kia.

« Con về đây ạ » Linh miễn cưỡng cố gắng kìm nén cho đến tận lúc cả hai lên xe, nhìn sau thấy bố mẹ vẫy vẫy tay tạm biệt, xem chừng, họ quá hài lòng cũng như chẳng mấy may nghỉ ngơi.

- Ấc ặc,ặc...tôi buồn nôn quá !

- Vợ yêu, em đang ghen chẳng ? Bảo Thiên lém lỉnh.

- Đồ điên, ai cho anh lấy lòng bố mẹ và em trai tôi như thế ?

- Sao lại không ? Tôi đang xử sự đúng một ông con rể rất tử tế và đàng hoàng.

- Tôi ghét cái cách anh nói chuyện với bố mẹ tôi, với cái cách anh cứ giả vờ thân thiết với họ. Anh làm thế, đến lúc chúng ta....

- Thì họ sẽ chẳng trách cứ gì tôi, họ sẽ tự biết rằng lỗi lầm là do cô con gái cứng của họ gây ra, còn tôi, đang đóng vai một ông chồng đáng thương bị vợ ruồng rẫy ! Ha Ha

- Vậy sau này chúng ta chia tay, anh sẽ đổ hết mọi lỗi lầm lên tôi, và lấy tôi làm nguyên nhân ư ?

- Tôi rất vui vì điều đó !

- Con ma độc địa kia, ĐỪNG HỒNG !!!!!!!!!!!

Cả hai trở về đến Hà Nội là 8h tối, suốt dọc đường Linh chẳng thém nói năng thêm câu gì nữa, anh ta cũng chẳng cần nhần gì ngoài việc chú ý đầu vào cái điện thoại lướt web, thỉnh thoảng lại có một cô ả nào đó gọi đến Bảo Thiên lại giở cái giọng ngọt xớt ra mà tám chuyện. Linh tỏ thái độ bực bội nhưng anh ta mặc kệ coi như chẳng hề liên quan.

Căn nhà sáng đèn, Linh thấy hơi lạ.

- Đây, tôi nhớ trước khi đi tôi đã tắt hết đèn rồi cơ mà !

- Chắc ông đến đây. Bảo Thiên chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì.

- Ông ư ? Đến mà chẳng báo trước....

- Ông cụ là thế đấy, ngang ngược và thích làm gì thì làm chẳng hề để ý xem thái độ của mọi người thế nào.

- Giống anh y hệt còn gì. Linh cạnh khoe.

Linh xách đồng hồ mẹ bắt mang đi, toàn đồ ở quê như rau, củ và vài thứ quà quê. Bảo Thiên đóng cửa xe, rồi mở cửa vào.

- Ông đến phải báo trước chứ, giờ cháu là người có vợ rồi, có phải ông đến lúc nào cũng được đâu. Bảo Thiên vừa mở cửa, vừa cười rồi nói.

- Đồ cháu mất nét, nên nhớ ta là chủ căn nhà này....Ông cụ bậm môi lên kiểu dọa nạt.

- Ông mới đến ạ. Linh chào và nở một nụ cười thật tươi, trên tay vẫn lĩnh kính đồ.

« Chào hai người ! » Một nhân vật đang xuất hiện ngay chính giữa phòng khách, ngay chính giữa căn nhà. Bảo Thiên đang lúi húi với đôi giày, rồi ngó lên, sững lại với sự xuất hiện củangười ấy.

« Hải....Hải....Hải....M....innn....h ư »

« Bạch » Hai chiếc túi trên tay Linh rơi xuống, cả ba nhìn về phía Linh, cô cuống quýt, cúi xuống nhặt....tay run lấy bấy...

« Trời ơi, là Hải Minh bằng xương bằng thịt....sao anh ấy lại có mặt ở đây thế này »

- Chú về bao giờ ? Giọng Bảo Thiên chẳng mấy được chào đón vị khách mới viếng thăm cho lắm.

- Sáng nay.

- Vậy chú làm gì ở đây.

- Làm việc.

- Ở lại bao lâu và bao giờ sẽ đi ?

- Còn tùy vào sự đối đáp tử tế của anh.

« Hai đứa thôi đi, sao mỗi lần gặp nhau chúng bay lại như thế hả ? Bỏ cái thái độ ấy đi. Cháu dâu, mang cho chúng ta mỗi người một tách trà nhé »

Ông cụ ra lệnh.

- Cô làm cái quái gì thế ? Bảo Thiên thì thào, cúi xuống, nhặt hộ mấy thứ đang vương vãi trên sàn.

- Trời ơi...anh ấy...Hải Minh...Linh bối rối và luống cuống.

- Ý cô là....anh chàng của cô...chính là em trai tôi sao ?

- Hả ?????????????? EM TRAI ??????????????

Linh đứng trong bếp, lúng túng với những tách trà...Chẳng thể nào tin được chuyện đang diễn ra ở đây. Hải Minh bất ngờ xuất hiện trước mặt cô sau một thời gian biệt tích, chẳng còn giống như tư cách của một vị khách quen mỗi sáng thứ 2, mà giờ, lại dưới tư cách là ...EM TRAI CÙNG CHA KHÁC MẸ VỚI BẢO THIÊN- người mang tư cách là Chồng cô !

Linh bưng 4 tách trà ra, tay run run và không dám nhìn thẳng vào mặt Hải Minh.

- Ngồi xuống đi cháu dâu, để ông giới thiệu nhé, đây là Hải Minh, em trai cùng cha khác mẹ với chồng cháu. Ông cụ quay sang giới thiệu Hải Minh cho Linh.

- Dạ...Linh đáp nhỏ nhẹ, vẫn chẳng thể nào hết lúng túng.

- Đám cưới của hai người tôi không đến được, rất lấy làm tiếc. Hải Minh nhún vai tỏ thái độ tiếc rẻ.

- Tất nhiên thiếu chú mọi việc vẫn diễn ra tốt đẹp. Bảo Thiên đáp trả.

- Nếu có tôi mọi chuyện cũng càng tốt đẹp hơn đấy chứ, phải không Linh ? Hải Minh quay sang Linh.

« Phải không Linh....ư , anh ấy vẫn nhớ tên mình sao ? » Linh ngẩng mặt lên, vô tình bắt gặp ánh mắt của Hải Minh, ánh mắt dịu dàng và nụ cười dịu dàng....mọi thứ vẫn như xưa....

- Ông vẫn chưa giới thiệu tên Linh cho cháu mà, cháu biết rồi sao ?

- Không phải báo chí đăng rầm rộ suốt bao nhiêu ngày qua ạ, và lại...cháu có trí nhớ rất tốt....cháu có thể nhớ cả những chuyện rất lâu...rất xa rồi nữa.

« Như vậy là có ý gì nhỉ » Ánh mắt Hải Minh vừa nói vẫn không rời Linh, có chút ẩn ý nào đó trong ánh mắt anh nhìn cô, nhưng cô không biết được đó là gì

7. Chương 7

Linh về phòng, đóng kín cửa lại, Linh khụy xuống sàn nhà. Cảm giác lẫn lộn về mọi thứ, hình như số phận đang trêu đùa cô thì đúng hơn.

« Tại sao Hải Minh lại là người ấy.....? Tại sao lại xuất hiện vào...đúng lúc này? »

Linh cảm giác từng khớp xương trên người cô đang rời ra, cố gắng để nhúc nhích nhưng Linh hoàn toàn bất lực. Cô thấy nước mắt vào khóe miệng, mặn chát.

« Mình đang làm gì thế này? Trời ơi, ước gì đây chỉ là một giấc mơ, ngày mai khi tỉnh dậy mọi chuyện sẽ quay trở lại thời gian trước đây, với Hải Minh của 8 năm trước, với Hải Minh của sáng thứ Hai hàng tuần....Giờ mình đã để mọi chuyện vượt tầm kiểm soát rồi »

Bảo Thiên gõ nhẹ cửa, hai vị khách không mời đã về từ lúc nào – Này, ra ngoài nói chuyện với tôi.

- Tôi muốn một mình.

- Đồ điên, cô hãy ra đây trước khi tôi phá tan cánh cửa này!!!!!!!!Giọng Bảo Thiên đe dọa.

Không rõ vì sao nhưng từng lời nói của Bảo Thiên như ra lệnh, Linh như một cái máy, mở cửa phòng, nhưng đôi mắt vô hồn, cô không nhìn Bảo Thiên.

- Đồ nhát gan, bản lĩnh của cô chỉ có vậy thôi sao?

- Anh....anh bảo tôiphải làm sao, tôi làm mọi chuyện vì Hải Minh...nhưng giờ, chính tôi lại phá tan mọi thứ. Linh mất long lanh nước, giọng run run.

- Vậy...cô hãy cứ đến với anh ta đi, mọi chuyện khác tôi sẽ lo.

Linh ngược mắt lên nhìn Bảo Thiên.

- Không phải lo lắng, cô hãy cứ diễn kịch cùng tôi trong vòng 6 tháng, rồi tôi sẽ nói cho nó biết sự thật về mối quan hệ của chúng ta...

- Nhưng...tôi đang chính thức là vợ anh...

- Vậy cô hãy diễn cho tốt đi, hãy diễn trước mặt Hải Minh cô là một người vợ bị ruồng bỏ và lấy phải một kẻ chẳng ra gì như tôi...

- Tôi có thể không?

- Cô CÓ THỂ MÀ, hãy tin như thế. Rồi tôi sẽ để cô ra đi! Tôi hứa đấy!

Quán cafe trở lại như hàng ngày, vẫn là những vị khách quen, Linh đã bớt khỏi sự làm phiền của mấy cô nàng yêu sách. Bảo Thiên đối xử với những cô nàng đó, anh ta hứa hẹn, anh ta đùa cợt với họ và giờ họ đến để tỏ thái độ chẳng hay ho gì với Linh. Nhưng cuối cùng, rốt cuộc sự nhần nhện cũng như thái độ « bơ » của Linh cũng khiến ấy cô nàng phát chán khỏi quán cafe tẻ nhạt này.

Lại là một sáng thứ Hai đầu tuần...

- Cho tôi một tách cafe nào!

Linh ngẩng lên ... “Hải Minh!”

Hải Minh đang đứng trước mặt cô, nụ cười như làm bừng sáng cả không gian tẻ nhạt này.

- Lâu lắm rồi...anh không đến đây. Linh khẽ khàng nói.

- Hóa ra sự mất tích của tôi cũng được người khác nhớ đến đấy chứ!

Linh cười, lòng vui sướng “Từ giây phút anh biến mất...chưa bao giờ em quên được anh”. Lòng Linh hân hoan.

Hải Minh lấy trong túi ra cuốn sách, khẽ đặt nó lên bàn, và rồi rút ra một cây kẹo mút, đưa ra trước mặt, ngấm ngĩa, khẽ mỉm cười rồi quay ra đưa cho Linh.

- Cho cô này!

- Tôi...tôi ư...?

- Tất nhiên, là cô chứ ai!

Linh cầm chiếc kẹo mút trên tay, đón nhận nụ cười từ Hải Minh, nụ cười hiền hậu, dịu dàng...giống như cái cách anh đã làm...giống như cái cách Linh đã nhận từ anh thứ này 8 năm về trước!

- Vị kẹo, con người vẫn vậy, chỉ khác biệt về thời gian thôi. Hải Minh nói và nhâm nhi tách café.

- Hải Minh....anh vẫn còn nhớ em sao?

Mắt Linh nhìn sâu vào đôi mắt Hải Minh.

.....

.....

Tám năm về trước, có một thằng bé được cả thế giới cho rằng nó là một đứa tài giỏi, đẹp trai, nổi tiếng cũng như nó là trung tâm của mọi thứ diễn ra xung quanh. Bạn bè nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ, thầy cô chăm chú như một viên ngọc quý. Tưởng rằng cuộc sống của một người quá-hoàn- hảo là một cuộc sống đáng để bao nhiêu người mơ ước. Nhưng, trong góc khuất tâm hồn nó, có một điều gì đó thôi thúc, nó muốn làm một điều gì đó...điên rồ hay nổi loạn, đơn giản đó là điều nó thích và nó chẳng cần phải quan tâm xem người khác nghĩ gì.

Nó vẫn thường ngồi dưới gốc cây xà cừ, đọc sách, sân trường đầy nắng, đám học sinh đùa nghịch, nó khác biệt, chúi đầu vào quyển sách bởi vì nó là một kẻ ưu tú, là một kẻ hoàn hảo cũng như có địa vị cao sang chẳng thể nào có thể ra đùa nghịch như đám trẻ kia...

Nó ngồi đó và quan sát, và lọt vào mắt nó là một cô bé...rất bướng bỉnh... nụ cười thật sáng...và ngây ngô. Nó cười vì mỗi lần thấy cô bé đó mặc sức chơi đùa, la hét, quát tháo với đám bạn, mặc kệ nắng, mặc kệ cả mồ hôi lấm tấm đổ đầy trên trán...Nó ước ao, nó được hòa mình vào đám đông với cô bé đó, cũng la hét, cũng đùa nghịch, người cũng đầy mồ hôi và vết bẩn...

Nó ước được một lần, làm điều nó thích, dù chỉ một lần....cho dù có ai đó nói rằng điều đó ngu ngốc hay điên rồ.

- Ai sẽ nhận vai diễn củ cái nào? Tiếng thầy phụ trách đội văn nghệ hỏi cả đám học sinh đang được gọi đến để nhận vai.

- Em ạ. Một cánh tay giơ lên. Đám học sinh nhìn về phía cánh tay ấy giơ lên, đơn giản tò mò, chủ nhân của vai diễn...củ cái mà chẳng hề ai muốn nhận.

- Tốt lắm! Em lên đây! Thầy phụ trách tỏ thái độ...mừng rỡ.

Cô bé bước lên bục đầy tự tin và nhận đồ diễn, điệu bộ nhí nhảnh, mặc kệ những lời bàn tán xì xầm dễ bêu bên dưới...

Cô bé ấy, nụ cười rất sáng, ánh mắt tươi vui...

Cô bé ấy, Hải Minh vẫn nhớ, cho dù thời gian và mọi thứ có qua đi. Anh ước ao được làm giống như cô bé ấy dù chỉ một lần, anh ước ao có đủ tự tin như cô bé ấy, có thể làm những việc mà người khác có thể cho là điên rồ bằng một lí do duy nhất đó là thích!

Cô bé ấy, bằng đi một thời gian có thể sẽ quên, nhưng vị kẹo vẫn rất ngọt.....

.....

.....

“Hải Minh, anh vẫn nhớ em sao?” Linh cầm chiếc kẹo trên tay, tiến đến trước mặt Hải Minh. Anh cười, rất thư thả nhấp một ngụm café.

“Em tên Linh, cô bé to mồm, hay la hét và đùa nghịch phá phách, cô bé với vai diễn củ cải...” Hải Minh nhắc lại từng thứ một rành rọt.

“Trời ơi...Anh!!” Linh kêu lên, ngạc nhiên và cũng đầy hồi tiếc.

“Và giờ em, là vợ của giám đốc tập đoàn GM lừng lẫy, là vợ của người anh trai cùng cha khác mẹ của anh” Hải Minh nhìn vào mắt Linh khẽ cười.

“Em muốn biết...sao, sao bây giờ...”

“.....”

“Sao bây giờ anh mới nói rằng anh đã nhớ ra em? Em tưởng chừng anh đã quên em, em tưởng chừng em chưa bao giờ xuất hiện trong tâm trí của anh?”

“Anh chỉ muốn biết em sẽ làm gì với sự im lặng ấy thôi”

“Trời ơi!”

Tâm trí Linh hỗn độn, với hàng ngàn câu hỏi giờ đã có đáp án. Trớ trêu thay, cô biết điều này quá muộn và ngoài sự tưởng tượng của cô. Nếu như trước đó Linh đã nghĩ rằng, Hải Minh chẳng mấy may nhớ đến Linh thì cho đến lúc này cô có thể khẳng định rằng, cô là người đã in một dấu ấn sâu đậm trong tâm trí anh. Nhưng, thời gian, số phận...đành đổ lỗi cho số phận thôi.

“Không, không thể đổ lỗi cho số phận, tất cả những điều điên rồ này đều do mình, tại mình mà ra hết....cả...tên khốn Bảo Thiên!” Linh lắc đầu, xua tan đi những ý nghĩ kia.

Sự im lặng của Hải Minh làm Linh khẽ rùng mình, anh giả vờ không quen biết, anh giả vờ như chưa từng nhớ đến cô. Và chính sự im lặng đó đã đẩy Linh đến hoàn cảnh trớ trêu lúc này.

“Trời ơi, em đã làm gì thế này!”

Linh khẽ thốt lên, Hải Minh đưa ánh mắt nhìn cô. Anh nhâm nhi tách café bình thản đến lạ thường...

Sự quay trở về của Hải Minh khiến mẹ của Bảo Thiên càng ngày càng lo lắng. Sau những năm sống ở Đức với mẹ đẻ của mình, Hải Minh giờ lại quay về một cách bất ngờ, có thể nào còn một âm mưu nào đó mà bà chưa hề phát hiện ra chăng. Việc Bảo Thiên lập gia đình bước đầu đã làm bà yên tâm, nhưng lúc này nhân vật Hải Minh lại khiến bà đau đầu hơn bao giờ hết.

- Hãy cho người theo dõi từng bước của Hải Minh, tất cả mọi thứ đều phải báo lại cho tôi.

- Đã rõ, thưa bà. Thư kí riêng của bà nhận lệnh.

- Hãy theo dõi cả những người xung quanh Hải Minh nữa, nó làm gì, với ai, nhất định ta phải biết. Lời người bà nói như thép.

.....

.....

Linh đóng cửa quán café lúc 11h đêm, cô lấy xe và đi về.

Tâm trạng Linh đầy u ám và chẳng có chút gì tốt đẹp. Linh đạp xe chậm chậm, con phố ban đêm ít người qua lại. Linh không muốn về nhà, mà thật ra đó cũng đâu phải là nhà cô. Linh không hề muốn nhìn thấy mặt Bảo Thiên, người mà cả thế giới này biết đó là chồng cô nhưng chẳng ai biết được thật ra đó chỉ là sự dối trá... Tất cả đều là dối trá!

Linh miên man với bao suy nghĩ, với hình ảnh lẫn lộn và những kí ức xưa...loang loáng.

....

....

“Rầm”

Linh ngã nhào xuống đường, chiếc xe máy của một tên con trai đi với tốc độ khá nhanh khê lạng lách và quyết vào Linh. Linh vắng người ra xa, chiếc xe đạp chạy thẳng theo quán tính đâm sầm vào bên đường méo mó và bẹp rúm....

Linh thấy mình nằm bên vệ đường khê quờ tay, có lẽ là một cử động theo phản xạ để chứng minh rằng mình đang sống. Tên con trai cũng đang lồm cồm bò dậy, có vẻ như hần chẳng hề hấn gì.

“Đồ thần kinh, đi đứng thế à?????”

Nếu lúc ấy còn chút sức lực có lẽ Linh đã đứng dậy và quyết chiến với tên hồn hào kia, nhìn tên đó chắc cũng chỉ đáng em Linh, mặt non choẹt nhưng đáng dấp và điệu bộ của những kẻ ăn chơi.

Linh thấy bên người phải đau ê ẩm, cánh tay chống xuống mặt đường giờ cọ xát và kéo thành một vệt đỏ lôm toàn máu.

Linh thấy mát mát ở đầu gối, một vệt kéo tương tự đã xuyên thủng chiếc quần bò, máu đang từ đó chảy ra...

Cô vẫn chưa hề có cảm giác đau, chơi với Linh đứng dậy, vớ lấy cái túi, rồi chân không còn đủ vững nữa, Linh bị bệt xuống. Linh tìm số gọi cho Bảo Thiên...nhưng...cái điện thoại tắt phụt vì hết pin trước khi cô định bấm số

“Đau quá!” Linh kêu lên, cố lấy tay giữ miệng vết thương ở chân ấu thôi không chảy ra nữa.

Linh thấy nước mắt của mình, đau đớn, rõ ràng là cảm giác này, và cả thêm hàng trăm hàng nghìn thứ cảm xúc ồ ạt. Rất giống như có một thứ gì đó đang cửa vào tim, cô muốn chạy trốn, nơi mà mọi thứ đang diễn ra ngoài tầm kiểm soát và Linh dường như chẳng còn hơi sức nào chống chọi lại những thứ đáng ghê rợn ấy.

Linh thấy ngột ngạt, cuộc sống của cô với những lẫn lộn, với những dối trá mà giờ cô không thể nào quay trở lại cuộc sống như trước kia được nữa. Linh đã ý thức được mọi chuyện khi nói sẽ kết hôn với Bảo Thiên, nhưng sao, mọi thứ lại đổ ập xuống, và giờ này, sự quay trở về của Hải Minh làm cô run rẩy.

Và Linh thấy cô...một mình, cô đơn, chơi với giữa đường như một con cún bị bỏ rơi không người thương tiếc!

“Hải Minh...số phận đang đùa giỡn với em hay chính anh đang đùa giỡn với em đây?”

Bảo Thiên về nhà, đèn không bật. Căn nhà trống trải. Một dấu hiệu cho thấy rằng Linh vẫn chưa về nhà. Anh nhìn đồng hồ. “Gần 12 giờ đêm rồi”

Bảo Thiên ngó ra cổng và có ý đợi.

Sương đêm giăng mỏng, không khí lạnh lạnh của đêm mùa Thu, anh chốc chốc lại đứng dậy ngó xem có thấy bóng Linh từ phía xa hay không. Anh cầm điện thoại, định bấm số...nhưng có gì đó chững lại, thuận tay Bảo Thiên bỏ lại vào trong túi quần.

Bảo Thiên nhìn đồng hồ, đã gần 1h sáng. Anh đã có ý định đi tìm, nhưng rồi, chẳng biết có gì đó lại kéo lại. Sợ rằng nếu anh bỏ đi tìm Linh, rồi Linh sẽ lên mặt, rồi cô ta sẽ cười nhạo...sẽ...sẽ và sẽ. Và có một lí do nữa, nếu anh làm thế, phải chăng đã quá trách nhiệm của một người vợ hờ? Với anh, Linh chẳng phải chỉ là một trò chơi thôi hay sao???

Anh nhìn đồng hồ, chuyển bay lúc 3h sáng. Bảo Thiên đứng dậy, vớ lấy cái cặp toàn hồ sơ và giấy tờ, gọi xe cho kịp chuyển bay đêm.

.....

.....

Linh tỉnh dậy thấy mình đang trong phòng khách, cả người đau ê ẩm, vết thương ở chân và tay giờ máu đã đông tụ lại thành những vệt màu đen. Linh lơ mơ nhớ ra rằng, tối qua, Linh đã phải gắng hết sức mình tìm

mọi cách về nhà. Chiếc xe bẹp dúm được một cậu nhóc học sinh cấp 3 tốt bụng gửi hộ và sau đó với tất cả số tiền trong ví của mình Linh lê lết và cuối cùng cũng bắt được taxi về nhà.

Mặc dù được về đến nhà là một điều hạnh phúc nhưng cho đến sáng nay khi tỉnh dậy Linh vẫn còn hậm hực vì vụ gã lái taxi chẳng có tính người.

- Gì cơ, anh bảo 170k ư???????? Linh giãy nảy lên mặc dù vết thương đầy mình.

- Cô nhìn đồng hồ bấm km xem, có giá ở đây hết rồi.

Thừa hiểu là mình bị “chém đẹp” Linh hậm hực nhưng đành phải mở ví, những đồng tiền lẻ Linh gom gom lại.

Gã lái taxi nhìn căn nhà hoành tráng Linh đi vào với vẻ nghi ngờ, khi mà cô đã cố tìm những đồng tiền cuối cùng trong ví đưa cho gã.

- Đây không phải là nhà tôi, tôi chỉ là...người giúp việc ở đây thôi.

Linh giải thích, mặc dù chẳng cần thiết lắm ột người xa lạ, nhưng xem chừng biết người ở khu biệt thự này, gã taxi còn có ý định móc ví của Linh thêm.

Linh thấy đầu óc choáng váng và nhận thấy rằng cô đang bị sốt, vết thương đã sưng tấy lên, máu tụ lại đen ngòm, vài vết thương miệng đã kịp se lại nhưng vẫn còn bị đất bụi bám vào. Đêm qua khi về được đến nhà vào đến phòng khách, Linh đổ ụp người xuống và thiếp đi, không còn biết gì nữa...

Trong giấc mơ, Linh cố sức để gọi cho Bảo Thiên, nhưng cô cứ gọi, gọi mãi và..anh không có ở đó..

“Kính coong!”

Có tiếng chuông cửa, Linh cố lết ra.

“Hải Minh!”

Linh ngạc nhiên vô cùng khi thấy anh đang đứng trước mặt.

“Anh đến lấy tài liệu cho ông nội, mà em làm sao thế?”

“Em, hôm qua...em bị đâm xe...” Linh ngắc ngứ.

“Thế đã sát trùng vết thương chưa?” Hải Minh hỏi sốt sắng và sau đó kéo Linh vào nhà, đẩy cô ngồi xuống ghế sofa sau đó cẩn thận kiểm tra.

“Em thay quần áo ra đi, bộ này bị bẩn hết rồi, như thế này dễ bị nhiễm trùng lắm”

“Vâng” Linh ngoan ngoãn.

“Nhà có bông băng chứ?”

“Dạ có, ở trong tủ thuốc anh lấy hộ em”

Linh thay đồ, vết thương ở chân kéo thành một vết dài, máu đã khô và vết cứa dính với quần làm cô khó khăn đau đớn lắm mới có thể bỏ ra được. Linh lấy khăn lau mặt, nhìn cô lúc này chẳng khác gì một đứa trẻ vừa mới vừa nghịch bùn đất.

“Đưa tay cho anh” Hải Minh nói rồi nắm lấy tay Linh, động tác rất thành thạo và chuyên nghiệp giống như một bác sĩ thực thụ.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...Đau quá!” Linh kêu lên khi Hải Minh đưa bông có nhỏ thuốc sát trùng vào miệng vết thương trên tay. Mặt anh lạnh lùng, chẳng mấy may để ý đến thái độ đau đớn của Linh.

“Anh chỉ sơ qua thế này thôi, còn em phải đến bệnh viện, em có dấu hiệu sốt là nguy hiểm lắm. Nào, để chân dịch lại đây!”

Linh bặm môi tỏ vẻ đau đớn, những đợt bọt trắng sùi ra từ miệng vết thương làm cho Linh nhăn nhó.

“Ngồi yên xem nào” Hải Minh nói như ra lệnh.

Linh cắn răng chịu đựng, nước mắt trực trào ra.

“Thế Bảo Thiên đâu rồi?”

“Em...không biết”

Trong một giây, Hải Minh đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Linh, cô bối rối nhìn đi nơi khác. Đôi mắt Hải Minh hơi ngạc nhiên, có lẽ, phần nào cảm thông với hoàn cảnh của Linh.

“Được rồi đây, giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện, họ sẽ biết phải làm gì với em hơn là anh”

Linh ngoan ngoãn nghe lời. Hải Minh đưa chiếc áo khoác và dìu Linh lên xe

8. Chương 8

Hải Minh đưa cô từ nhà đến bệnh viện xem xét vết thương và sau đó đưa cô từ bệnh viện về nhà, anh chăm sóc cô từng li từng tý một. Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, Linh mới cảm nhận được Hải Minh đang ở bên cạnh cô thật gần, chứ chẳng hề xa với như những gì cô đã từng nghĩ.

Bảo Thiên hai ngày mất tích không có một sự liên lạc với Linh, cô không biết anh đang làm gì, với ai và ở đâu. Có lẽ là đang vui vẻ với một cô nàng nào đó, có thể lắm chứ, và cứ nghĩ đến điều đó Linh lại muốn điên lên, muốn nổi nóng, muốn la hét. Nhưng...Hải Minh...cứ dịu dàng và ấm áp ở bên như thế này làm cho cô chẳng còn có thời gian mà nổi nóng nữa.

- Em ăn cháo đi nhé, anh đã nấu trên bàn rồi đây !

- Em cảm ơn, anh chu đáo quá !

- Đừng khách sáo, em...là ...gì nhỉ..à....chị dâu của anh...anh chăm sóc cho em cũng là đúng thôi...

- À...vâng...đúng rồi...là chị dâu...Linh lẩm bẩm...

- Nhưng anh không thích gọi thế đâu, dù sao anh với Bảo Thiên cũng không quá thân thiết, chỉ là cùng một bố thôi.

- Vâng, sao cũng được mà.

- Em lấy Bảo Thiên có phải vì tình yêu không? Hải Minh chậm rãi.

- Em....Linh ấp úng.

- Không trả lời được vì nó quá khó à? Hải Minh nhìn thẳng vào mắt cô.

- Em...em có lí do...

- Tất cả mọi việc trên đời này làm đều có lí do cả mà. Hải Minh nhìn cô rồi cười. “Mà anh phải đi rồi, em ở nhà một mình được chứ?”

- À, vâng, em ổn...anh cứ đi đi ạ.

- Vậy nhé !

Hải Minh đóng cửa lại và vội vã rời đi. Linh ngồi phịch xuống ghế, đầu óc lảng lảng. Chưa bao giờ nghĩ rằng cô lại đang hối tiếc về những việc mà cô đã làm.

“Em làm mọi việc là có lí do....lí do đó là..vì anh” Linh đau xót với ý nghĩ ấy.

Hải Minh vẫn đến thăm đều đặn hàng ngày, thay vì đến quán café. Vết thương của Linh đã se miệng và đang khô lại. Mặc dù việc di chuyển khá đau đớn nhưng Hải Minh lại rất biết cách làm cho cô quên đi.

Linh bị ngã từ hôm đầu tuần, và cho đến lúc này đã là chủ nhật, cả một tuần Bảo Thiên như bốc hơi chẳng có lấy một cuộc liên lạc. Cô cũng không dám gọi điện ẹ chồng, ông nội hoặc bất kì ai bởi như thế quá lộ liễu, Linh đường đường là vợ Bảo Thiên lại chẳng hề biết chồng mình đi đâu nghe có nực cười quá hay không?

Hôm nay Hải Minh hẹn đến nấu cơm cho Linh, cô đã di chuyển được khá nhanh nhẹn.

- Em cứ ngồi đây đi, để hôm nay anh trở tài xem nào? Anh lấy tay ra hiệu cho Linh ngồi xuống chiếc bàn ăn ở bếp. Hải Minh đeo tạp dề, lấy đồ trong tủ lạnh ra làm thành thạo.

- Hihhihi, anh mà cũng biết vào bếp ư? Em không tin nổi.

- Thì sẽ phải tin thôi. Hải Minh quả quyết.

- Người nào được anh yêu chắc hạnh phúc lắm !

- Anh không chắc điều đó đâu...Hải Minh trầm tư.

Linh im lặng không nói thêm gì nữa, cô định hỏi về người yêu của Hải Minh nhưng xem chừng anh không thoải mái lắm nên thôi. Hình như có gì uẩn khúc trong con người Hải Minh, Linh định bụng một lúc nào đó sẽ tìm hiểu thêm, dường như anh không hề muốn chia sẻ cho cô về chuyện tình cảm, mặc dù Linh rất rất muốn biết cô gái mà Hải Minh dành tặng trái tim anh là ai.

- Haizz, xong rồi, món canh rong biển, mời quý cô ! Hải Minh khẽ đặt bát canh đang bốc khói nghi ngút lên bàn ăn.

- Oa oa, tuyệt quá, anh thật là khéo ! Linh như reo lên.

- Ăn thử rồi cho biết mùi vị nào, quý cô.

Linh lấy thìa, nếm thử, mùi vị thật tuyệt, lần đầu tiên Linh được ăn một món canh ngon như thế, chẳng hề ngần ngại Linh ăn rất tự nhiên chẳng hề dè dặt giữ ý tứ.

- Cứ từ từ thôi, anh nấu nhiều mà. Hải Minh nhìn Linh hiền từ.

“Tôi đang được xem cảnh tượng vui vẻ hạnh phúc quá nhỉ???”

Tiếng Bảo Thiên nói lớn, Linh quay lại, anh ta đã đứng đó từ lúc nào.

- Anh...anh về rồi ư. Linh buông thìa xuống, không giấu khỏi lúng túng.

- Cậu làm gì ở nhà tôi trong lúc tôi đi vắng thế này? Bảo Thiên tiến đến sát Hải Minh, mắt giận dữ. Linh thấy người Bảo Thiên nồng nặc mùi rượu.

Hải Minh lấy tay gỡ tay Bảo Thiên đang túm lấy áo anh, cười khẩy.

- Thứ nhất, đây không phải ngôi nhà đứng tên anh, nó đứng tên ông nội vì thế tôi vẫn có quyền đến đây, thứ hai, tôi đang chăm sóc cho cô gái mà anh bỏ rơi hàng tuần nay không hề có tin tức. Vậy được chứ? Hải Minh thách thức.

- Thăng..thăng khốn... Bảo Thiên định giơ nắm đấm lên.

- Anh điên rồi sao? Buông ra, Linh hét lên và chạy đến giữ tay Bảo Thiên trước khi nó được đâm vào mặt Hải Minh. “Anh về đi, mọi việc ở đây em lo được”

- Ha...haha...hahaha.... lại còn ra sức bảo vệ nhau cơ đấy. Bảo Thiên cười lớn, bước loạng choạng rồi gục xuống ghế.

Hải Minh nhìn Linh với ánh mắt lo ngại, nhưng cô vẫn cố thuyết phục anh. Hải Minh cuối cùng cũng ra về nhưng không quên dặn dò “nếu có chuyện gì xảy ra, nhớ gọi cho anh nhé”

Linh tiễn Hải Minh rồi đóng cửa lại, mùi rượu nồng nặc. Linh nhặt đồng tài liệu rơi vãi dưới sàn cất đi, chiếc giày bê bết bùn đất cũng được lau và để lại ngay ngắn trong tủ giày. Cô nhìn Bảo Thiên một cách bất lực.

“Mặt mũi cũng không đến nỗi nào sao có người lại xấu xa đến thế này?” Linh thở dài.

“ Phải đưa anh ta lên phòng thôi, nằm ở đây không được” Linh nghĩ bụng.

- Ê, đồ tồi, dậy đi. Linh lay lay người Bảo Thiên.

- Để..để.. cho tôi yên, hừ hừ...

- Đứng dậy đi lên phòng ngủ ngay, nhanh lên

- Để tôi.... yên...mặc kệ tôi.

Linh bất lực, tiến đến, nâng cánh tay Bảo Thiên lên, choàng qua vai cô và khẽ nâng anh ta dậy. Linh cố hết sức nhưng cái dáng nhỏ nhắn của cô không thể nào có đủ sức lực cộng thêm vết thương vẫn còn đang liền chỉ.

“CÓ ĐỨNG DẬY KHÔNG HẢ?????????” Linh gào lên rồi tát vào mặt Bảo Thiên, anh choàng tỉnh, mở mắt nhìn Linh trân trân.

- A, ha, ...chào...chào...vợ.

- Đứng dậy,lên phòng nhanh lên

- Chào vợ yêu...quí, vợ bé nhỏ...haha.

- Tôi không phải vợ của anh ! Linh hậm hực. “Nhanh lên trước khi tôi bỏ mặc anh ở đây đây !”

- Cô... Bảo Thiên bỗng bật dậy, chỉ tay vào mặt Linh. “Cô, cô....cô là...đồ tồi !”

- Sao cũng được ! Linh mặc xác hàng động của Bảo Thiên.

- Cô...cô đã hối hận vì lấy tôi sao, cô đang hối tiếc vì gã khốn nạn đó sao ?

Bảo Thiên giọng lẽ nhẹ, rồi chân tay loạn choạng. Linh cố gắng dìu anh tay nhưng cả hai đều bị nghiêng ngã chẳng thể nào đứng vững được. Linh cố gắng dìu Bảo Thiên lên cầu thang, từng bước đi đã rất khó khăn và cộng thêm bước loạn choạng của người say làm cho cô bước từng bậc lên cầu thang rất khó khăn.

« Á » Linh kêu lên khi cả hai cùng ngã nhào xuống, mới được ¼ bậc cầu thang nhưng Bảo Thiên chẳng hề đứng vững được mà cô thì chẳng có đủ sức để giữ được anh.

« Á... » Linh kêu lên đau đớn, vết cửa ở chân giờ bật máu tươi, vết chỉ khâu đã bị bung ra.

Linh bật khóc, nhìn Bảo Thiên một cách bất lực, cô cố đỡ anh ta trở lại chiếc ghế sofa, rồi cố gắng lết đi lấy một chiếc chăn và một chiếc khăn ẩm lau mặt cho anh . Vết thương làm cho Linh đau đớn, Linh bật khóc, cứ như thể Linh ngồi bên Bảo Thiên cho đến hết đêm...

Sáng sớm, Bảo Thiên tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, anh định bụng ngồi dậy bỗng thấy có gì đó đang gói lên mình. Bảo Thiên nhìn xuống, thấy Linh đang gục bên anh ngủ ngon lành, bên cạnh cô là một chiếc chậu để thấm khăn ướt, một ít bông băng có máu, anh khẽ nhìn lại, những vết thương ở mặt, tay cô và rõ ràng nhất là vết thương ở chân Linh vẫn đang chảy máu.

Trong một giây, Bảo Thiên có thừa thông minh để nhớ lại chuyện tối qua. Anh đã say, nói lảm nhảm...và nhất là cú ngã....

Bảo Thiên định nằm dậy, nhưng rồi nhớ ra mọi chuyện, cả thêm việc không muốn làm Linh thức giấc, anh đưa tay lên đập và đầu « trời ơi, đêm qua mày đã làm cái khỉ gió gì thế này »

Rồi rất khẽ khàng, Bảo Thiên khéo léo không làm Linh thức giấc, anh đứng dậy, đắp lại chăn cho cô. Nhìn cái dáng của cô ngồi dưới sàn rồi đặt tay lên ghế để ngủ, trái tim gỗ đá của anh bỗng thấy xót xa.

- Gọi ngay cho tôi một bác sĩ tới đây ngay !

« Á, Á, Á... » Tiếng Linh kêu thất thanh, khi vị bác sĩ già lấy bông và thuốc sát trùng nhỏ vào miệng vết thương để khâu lại chỗ chỉ bị bung chỉ.

Bảo Thiên đứng bên cạnh, luống cuống, rồi rít

- Ông làm nhẹ tay thôi chứ ! Anh nói như giận dữ.

- Anh có muốn vợ anh bị nhiễm trùng hay không hả ?

- Không... ý tôi là.... nhẹ tay thôi. Bảo Thiên dịu giọng.

- Á,Á, đau quá, đau quá !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Linh đau đớn.

Bảo Thiên nhấp nhồm không yên khi nhìn thấy thái độ của Linh như thế.

- Đồ ngốc, tôi sẽ...thối, chắc chắn là sẽ không đau nữa đâu. Anh chần an Linh. « Phù,phù, phù...hết đau chưa? Phù...phù...tôi sẽ thối hết cái đau đi cho cô...”

Linh im lặng, nhưng vẫn nhớ, việc bị khâu lại lần thứ hai quả thật rất đau đớn, miệng vết thương cũ vẫn chưa liền thì lại phải chịu đựng thêm một vết khâu đè lên nữa.

- Chú ý ăn uống nhé, đừng ăn trứng, rau muống, đồ nếp, đồ tanh...Nếu không vợ anh sẽ bị sẹo đấy, mà vết khâu khá rộng, sợ rằng sau này có lành, chân cô ấy sẽ không được nguyên như ban đầu đâu.

- Trời ơi, như thế làm sao tôi mặc được váy ngắn đây. Linh kêu lên.

- Đồ ngốc, có chồng rồi cô còn định mặc váy ngắn với ai hả?

Từ hôm đó Bảo Thiên đối xử với Linh hết sức tử tế, dậy từ rất sớm nấu đồ ăn sáng, sau đó đi làm, tối về cũng rất đúng giờ.

Hải Minh vẫn đều đặn hỏi han Linh, anh thỉnh thoảng cũng ghé qua buổi trưa xem cô ăn uống thế nào.

“Anh đã đặt đồ ăn trưa rồi đây, vì em không đi được nên chúng ta sẽ cùng ăn ở nhà” Hải Minh bảo với Linh. Và giờ túi đồ to đùng thức ăn nhân viên nhà hàng mang đến

- Ôi, thích thế, có nhiều món em thích lắm đúng không? Linh nói như reo

- Đúng rồi, anh gọi toàn món em thích thôi.

Linh hí hửng ngồi vào ghế và đợi Hải Minh dọn ra đĩa.

Có tiếng cửa lạch cạch mở.

“Ê, đồ heo, tôi mang đồ ăn về cho cô này !!!!!!!”

Không khí dường như không được thoải mái lắm khi Linh đang phải ngồi trước mặt hai người đàn ông. Mà thực tình thì họ cũng chẳng ưa gì nhau, trong khi vẫn phải ngồi chung một bàn ăn như thế này.

- Bà xã, ăn đi em, món này anh mua cho riêng em đấy. Bảo Thiên ngọt ngào đột suất gắp vào bát Linh

- Haizzz, ha ha...Cảm ơn...anh...Linh cười như mếu.

- Món này cũng không tồi đâu, em thử đi. Hải Minh chỉ vào đĩa thức ăn.

- Vâng, em thử bây giờ đây.Haizzzz. Xem nào !

Linh cúi đầu vào ăn cố tình để không phải nhìn thấy hai khuôn mặt hằm hằm đang đối đầu nhau. Bảo Thiên bình thường luôn tỏ ra khó chịu với cô thì dạo này lại có vẻ đối xử rất tốt, Hải Minh thì lúc nào cũng dịu dàng như thế rồi. Nhưng mà cùng một lúc nhận được sự quan tâm của – hai – người – đàn – ông thì quả thật chẳng có gì là thoải mái cả.

- Khoan đã ! Tự dưng Bảo Thiên kêu lên khi cô định đưa miếng Hải Minh gắp cho bỏ vào miệng.

- Đưa đây ! Bảo Thiên lấy đũa chỉ chỉ vào miếng trên tay Linh.

- Gì thế ?

- Cứ đưa đây !

Linh vẫn chưa hiểu chuyện gì đành đưa cho anh. Bảo Thiên bỏ vào miệng ăn ngon lành. “Đừng có ăn, miếng này người ta làm có lẫn cả cá đấy, đồ tanh, ăn vào chân cô sẽ thành sẹo còn gì”

Linh tròn mắt nhìn anh, không hiểu cái thái độ đó là gì nữa. “ăn cái này này, tôi đã hỏi kĩ rồi không có mấy đồ như bác sĩ cần dặn kiêng đâu”. Rồi anh quay sang Hải Minh “Cậu cũng ăn đi chứ !” Hải Minh buông đũa xuống, cười khẩy với thái độ khiêu khích của Bảo Thiên.

Bữa cơm kết thúc trong im lặng, Hải Minh và Linh không nói với nhau câu gì nữa. Bảo Thiên dọn dẹp đồng trên bàn rồi quay ra bảo Hải Minh.

- Cậu có thể về rồi đấy, chị dâu cậu đã có tôi rồi.

Hải Minh đứng dậy “Tốt thôi, Linh nghỉ ngơi nhé, tôi sẽ gọi cho Linh sau”

Bảo Thiên đi ra ngoài đóng cửa, Linh tập tễnh ra phòng khách ngồi.

- Anh làm sao thế?
- Làm sao là làm sao?
- Sao anh phải giả vờ quan tâm tới tôi như thế ?
- Cô nghĩ tôi đang giả vờ hay sao ?
- Thái độ của anh làm tôi buồn nôn...
- Tùy cô thôi, từ bây giờ....tôi sẽ đối xử với cô.... như thế....

Bảo Thiên vẫn bận rộn với hàng đống việc đổ lên đầu, hàng trăm tập giấy tờ đang cần anh giải quyết và một đống lịch dày đặc, kín mít. Sau một ngày làm việc bận rộn, không hiểu sao anh lại muốn về nhà. Đã lâu rồi anh không còn ghé quán bar, uống rượu, nhảy nhót thâu đêm và sau đó lôi một cô nàng nào vào một khách sạn.

Anh cũng chẳng hiểu nổi mình, có lẽ, những điều ấy không còn có chút thú vị nào nữa. Những cô gái chân dài mà anh quen giờ cũng ít gọi điện nũng nịu giục già hay rủ rê. Bảo Thiên thấy mình đang sống dường như có chừng mực hơn.

« Hôm nay mình phải đưa Linh đi gặp bác sĩ » Anh tự nhắc nhở mình

Những vết thương của Linh đã bong và bắt đầu mọc da non. Cô chẳng thể nào không lo lắng về vết sẹo có thể sẽ để lại. Bảo Thiên nói rằng hôm nay sẽ về sớm để đưa cô đi gặp bác sĩ để có cách làm mờ vết sẹo đó đi. Cô bỗng thấy anh ta kì lạ từ hôm cô bị ngã, rất chu đáo, ân cần, cũng chẳng thèm tranh cãi khi cô cố tình gây sự nữa.

5 giờ, rồi 6h vẫn không thấy bóng dáng Bảo Thiên đâu, Linh đã chuẩn bị xong mọi thứ và ngồi đợi.

7 giờ tối. Linh đã đợi 2 tiếng, vẫn không hề thấy một tin tức gì. Cô đã gọi cho anh hàng chục cuộc nhưng chẳng thấy bắt máy.

Linh có điện thoại, cô mừng rỡ, lao đến cầm điện thoại.

« A lô »

« Linh à, em khỏe rồi chứ »

« Là...Hải Minh » Linh hơi thất vọng « Vâng, chân em bong da rồi, giờ đang mọc da non, hôm nay em đến gặp bác sĩ để điều trị »

« Sao giờ này em còn chưa đi ? »

« À, Bảo Thiên vẫn chưa về... »

« Thôi, đợi anh khoảng 10p nữa, anh sẽ đưa em đi »

Linh cúp máy và đợi Hải Minh đến « Đồ hâm dở Bảo Thiên, đúng là chẳng được cái tích sự gì, mình đúng là ngu khi đợi anh ta »

Hải Minh đưa Linh đến phòng khám, xong xuôi mọi thứ, anh đưa cô đi ăn. Bước vào quán ăn, dường như sự có mặt của Hải Minh làm cho không khí của cả quán sáng bừng lên. Mấy cô nàng trong quán ngó nghiêng nhìn anh, Linh quay sang, đúng là Hải Minh có vẻ đẹp mà bất kì một cô gái nào cũng chẳng thể nào cưỡng lại được. Có lẽ vì vậy mà cho đến bây giờ, cô vẫn thích anh như lần đầu tiên của tám năm về trước.

- Mọi người của cả quán này đang nhìn anh đấy !
- Họ cũng đang nhìn em nữa. Hải Minh nháy mắt.

Linh cười toe, hạnh phúc, lần đầu tiên cô có cảm giác cô là cô gái may mắn nhất trên thế giới này.

Ăn xong Hải Minh quay ra hỏi Linh.

« Em thích hoa sữa không ? » Linh khẽ gật đầu.

Chiếc xe chạy chậm chậm trên đường Trần Khát Chân- Kim Liên, đây là tuyến đường có nhiều hoa sữa nhất Hà Nội. Mui xe mở từ từ ra, Linh thích thú khi cảm nhận hương sữa đang từ từ lan tỏa. Cô hít một hơi dài “Cảm giác, thật là tuyệt !”

“Từ khi sang Đức sống, anh đã quên mùi hương này, nhưng giờ trở lại, thấy nó vẫn như ngày nào”

“Anh có quay trở lại Đức không?”

“Chắc là có”

“Sao lại là chắc?”

« Thì phải xem ở đây có gì giữ chân anh lại chứ » Hải Minh nháy mắt.

« Có em ở đây, liệu có đủ để níu chân anh lại hay không ? » Linh thầm nghĩ

Hải Minh lái xe quanh một vòng Hà Nội rồi đưa Linh về. Căn nhà vẫn im ỉm. Linh nhìn và đoán rằng Bảo Thiên vẫn chưa về.

« Tạm biệt ! » Linh chào Hải Minh rồi vào nhà.

Cô lấy máy điện thoại ra, gọi điện cho Bảo Thiên, một hồi chuông đổ dài vẫn không nhấc máy. Linh vẫn không bỏ cuộc, cô gọi lại.

« A lô » Tiếng một cô gái vang lên trong điện thoại. Linh sững sờ, rồi nhanh chóng cúp máy.

« Thì ra, anh chưa bao giờ thay đổi bản thân, tôi đã nhầm rồi ! »

Bảo Thiên giật chiếc điện thoại trên tay Huyền Sâm, cô nàng tức giận quay chiếc điện thoại ra xa.

- Sao bắt kể mọi chuyện, em luôn là đứa biết cuối cùng thế ? Đồ tồi !!!! Cô gào lên.

Huyền Sâm là một cô nàng xinh đẹp, là cháu gái của chủ tịch tập đoàn kinh doanh vàng bạc đá quý lớn nhất Việt Nam. Bảo Thiên và Huyền Sâm quen biết nhau từ nhỏ, cô suốt ngày lảng nhảng theo anh. Bảo Thiên chứng kiến sự trưởng thành của Huyền Sâm từ khi cô chỉ là một con nhóc cấp 2 đen nhẻm, gầy gầy và ngang bướng bất cần đời. Sau vụ ly hôn âm ỉ của bố mẹ, Huyền Sâm thực sự bị shock và người duy nhất có thể khuyên bảo được cô là Bảo Thiên. Sau bốn năm du học Mỹ, Huyền Sâm đột ngột trở về không báo trước.

- Em làm tất cả là vì anh, sống tử tế hơn, học hành giỏi giang hơn...tất cả đều vì anh, mà anh đối xử với em như thế này sao ?

- Chẳng phải mọi việc em cố gắng đều làm em tốt hơn sao ?

- Nếu chỉ sống cho em em đâu cần phải làm những điều điên rồ ấy !

- Anh nghĩ những điều ấy tốt cho em, nhìn xem ,giờ em rất xinh đẹp, tài giỏi, gia đình tốt, tất cả mọi người đều ngưỡng mộ em...

- Em không cần những thứ ấy, em chỉ cần anh...

- Anh không tốt như thế đâu...

- Đúng, em biết, em biết anh là một thằng tồi, nhưng em vẫn yêu anh....thậm chí em đã dành tất cả cho anh...anh không nhớ gì sao ?

- Đừng bắt anh phải nhớ, chuyện đó qua lâu rồi, vả lại, hôm đó, anh đã say và em đã cố tình...

- ANH.... CÚT ĐI, CÚT....

Huyền Sâm ôm mặt khóc, ném những thứ cô vớ được trên bàn vào mặt Bảo Thiên, anh cúi xuống nhặt chiếc điện thoại. Thản nhiên đóng cửa « Nghỉ ngơi đi, anh sẽ gặp em sau... »

Bảo Thiên ra xe, đóng cửa lại, nhìn lên căn phòng của Huyền Sâm, anh chạnh lòng, có lẽ anh đã quá cứng rắn với cô. Nhưng thực sự đã đến lúc anh phải kết thúc vai diễn là người ở bên cô để khuyên nhủ và an ủi.

Huyền Sâm đã lớn và đã đến lúc cô phải tự đi bằng đôi chân của mình, bất kể điều đó có làm cho cả anh và cô tổn thương như thế nào.

Anh nhìn đồng hồ, đã gần 12h đêm rồi. « Thôi chết, mình quên chuyện với Linh rồi ! » Anh tăng tốc, vớ cái điện thoại nhưng Linh không bắt máy.

Bảo Thiên về nhà Linh đã tắt điện đi ngủ. Anh mở cửa phòng cô. Im lặng. Anh khê khàng đóng cửa lại rồi xuống bếp tìm trong tủ lạnh thứ gì đó có thể ăn được. Anh kéo chiếc cavat ở cổ cho dễ thở, cả ngày hôm nay mệt mỏi với công việc lại thêm sự xuất hiện của Huyền Sâm làm đầu anh muốn nổ tung lên.

Linh vẫn chưa ngủ, Bảo Thiên về cô biết, nhưng cố tính tránh mặt anh. Cuộc điện thoại và giọng cô gái làm cho cô chẳng còn muốn nhìn thấy mặt anh ta nữa.

9. Chương 9

Buổi sáng, Linh đi vào bếp, nhìn thấy Bảo Thiên từ trong phòng đi ra, cô lấy nước trong tủ lạnh rồi cắt nhanh vào tủ rồi đi lên phòng.

- Linh...! Bảo Thiên gọi cô.

- ... Linh coi như không nghe thấy gì, bước tiếp những bậc cầu thang.

- ĐỒ HÂM DỖ KIA, CÔ CÓ NGHE TÔI NÓI HAY KHÔNG!

- (Vẫn im lặng)

- Này, tôi... tôi xin lỗi!!!

Linh bước những bậc cầu thang cuối cùng rồi đóng cửa phòng lại. Cô vẫn im lặng, suốt 2 tiếng đồng hồ như một con ngốc ngồi đợi Bảo Thiên về dù biết rằng lời hứa đó của anh ta cũng chỉ là một câu nói đùa và cuộc điện thoại có giọng một cô gái Linh cũng đã thừa hiểu tính nết anh ta từ trước đến giờ, nhưng tại sao điều đó lại làm cho cô thấy lòng nặng trĩu như thế này.

Đáng lẽ ra mình chẳng nên buồn như thế này, TẠI SAO, TẠI SAO CHỨ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Huyền Sâm hẹn Jenny đến, cô nàng có vẻ rất nóng lòng chờ đợi đứa bạn thân sau 4 năm du học đã không hề gặp mặt. Mặc dù mọi thông tin, ảnh ột vẫn được hàng ngày update trên facebook và vẫn nói chuyện qua skype hàng ngày. Huyền Sâm nóng ruột bởi tất cả mọi chuyện với Bảo Thiên, chuyện anh dùng dùng đi lấy một cô nàng tự đứng mọc ở đâu ra đang làm vấn đề làm cô muốn điên lên hơn bao giờ hết.

- Xin lỗi, tớ đến muộn, tắc đường quá! Jenny vứt xoạch chiếc túi xuống ghế, tỏ vẻ mệt mỏi.

- Không sao. Nào, kể cho tớ đi!

- Chuyện gì? Jenny tròn mắt chưa hiểu vấn đề.

- Tất cả, chuyện về Bảo Thiên, tất cả những gì bốn năm qua không có mặt tớ ở đây!

- À... là... là... chuyện đó sao?

- Tại sao cậu là bạn thân của tớ mà người yêu tớ đi lấy vợ cậu lại chẳng hề nói với tớ một lời nào?

- Chuyện đó..chuyện đó... là..là...Jenny ấp úng.

- Cậu có chuyện gì giấu tớ đúng không?

Jenny cúi gằm mặt xuống, tránh cái nhìn của Huyền Sâm. Cô lấy hai tay vò vào nhau, tỏ vẻ bối rối.

- Tớ xin lỗi, tớ nghĩ chuyện này có thể giấu cậu, nhưng....tớ không thể giấu được nữa rồi.

- Tớ đang nghe đây. Huyền Sâm chăm chú.

- Chuyện là, sau khi cậu đi, tớ đã cặp kè với Bảo Thiên...Tớ biết đó là người cậu yêu, nhưng...tớ cũng yêu anh ấy... và... khi cậu đi, tớ đã có thời gian...

- Đồ tồi! Huyền Sâm lắm bả và nhìn thẳng vào Jenny.

- Tớ xin lỗi...Bảo Thiên là người mà bất kỳ cô gái nào cũng muốn sở hữu..mà cậu biết thừa là anh ấy rất quyến rũ....Tớ....

- Đồ ngu, cậu thừa hiểu anh ta chỉ coi phụ nữ là thứ qua đường.

- Tớ hiểu, nhưng tớ cũng biết là khi yêu người ta không hề hối tiếc.

“Àoooooooooooooooo...” Cốc nước lạnh Huyền Sâm cầm lên và hất thẳng vào mặt Jenny « Đồ tồi, cậu không xứng đáng là bạn thân của tôi???” Huyền Sâm giận dữ.

“Tôi đã nhầm rồi, tôi đã nhờ cậu để mắt tới Bảo Thiên trong lúc tôi đi xa, vậy mà cậu không những chẳng làm được việc gì mà còn quyến rũ anh ấy, tôi căm thù cậu.”

Huyền Sâm giận dữ, cô đặt cốc nước xuống bàn, cầm túi rồi đứng dậy bỏ về.

- Cậu cũng có hơn gì tôi đâu, Bảo Thiên giờ đã thuộc về cô ta rồi...Jenny ngẩng mặt lên hằn học.

Huyền Sâm đứng khựng lại, câu nói đã chĩa đau đớn thẳng vào trái tim cô, rồi không nghĩ lâu thêm nữa, cô ta dời khỏi quán bỏ mặc Jenny với khuôn mặt nhoe nhoẹt nước.

Linh trở lại quán cafe làm việc, giờ vết sẹo ở chân cũng đang mờ dần. Hải Minh vẫn đến quán đều đặn và đọc sách, Linh có tưởng chừng như Hải Minh lúc nào cũng rảnh rỗi và anh lúc nào cũng có thừa thời gian cho cô.

Linh mang một cốc cafe đến cho Hải Minh, rồi ngồi xuống trước mặt anh, vẻ mặt phụng phịu khó coi.

- Em sao thế, mặt mũi ỉu xiu. Hải Minh lấy tay khẽ vuốt nhẹ lên má Linh rồi cười.

- Haizz! Có những kẻ...thật đáng ghét..Hic hic.

- Không phải là anh đúng không? Hải Minh cười dịu dàng. Bình tĩnh nào cô gái nhỏ!

- Hic hic...

- Đọc một cuốn nhé!

Hải Minh đưa cho Linh một cuốn, rồi anh khẽ với lấy tách cafe đưa lên miệng nhâm nhi một cách bình thản. Linh nhìn theo dáng điệu ấy rồi cũng làm theo. Quán vắng vẻ chỉ có hai người bên chiếc bàn, tách cafe và chúi đầu vào đọc sách. Thực ra người chăm chú chỉ có Hải Minh mà thôi, còn Linh, chốc chốc cô lại ngẩng lên và say sưa ngắm cái dáng điệu thư thái ấy của Hải Minh...

Hai người im lặng không nói gì với nhau, chỉ có gió, có nắng, có chút hanh hanh kèm chút se se lạnh đầu Đông và có cả một trái tim đang thổn thức sâu trong lồng ngực...vì yêu.

Đã một tuần kể từ khi Linh bắt gặp cú điện thoại có giọng cô gái lạ, cô cũng không hỏi Bảo Thiên xem cô ta là ai. Có chăng cũng là bao nhiêu cô nàng trong bộ sưu tập của anh ta mà thôi, vả lại, cô cũng đâu có quá nhiều trách nhiệm để tra khảo, dò hỏi hoặc ghen tuông. Vì đúng ra, cô cũng chẳng là cái thá gì của anh chàng công tử đào hoa này cả.

Căn nhà đã một tuần này im ắng hơn thường lệ, cô và Bảo Thiên không còn kiêu tranh cãi với những vấn đề nhỏ nhặt như bình thường nữa. Trái lại, ai có việc người đó làm, Linh bận rộn với học hành, anh ta cũng có có những công việc cần giải quyết. Sáng sáng, Linh chỉ chạm mặt anh ta lúc ở bếp hoặc ở nhà vệ sinh, còn cả ngày cho đến tối mịt, Bảo Thiên về nhà lúc nào cô cũng không rõ. Cơm tối Linh vẫn dọn để sẵn trên bàn, sáng hôm sau cô thấy đồ ăn đã hết và dọn sạch sẽ, cô đoán là Bảo Thiên có ăn. Linh chỉ đoán thế và cũng không hỏi han gì thêm, vì thực ra cô vẫn thấy tức anh ách vụ cô bị cho leo cây như một con ngổ rưng.

Buổi sáng, Linh xuống nhà bếp, bỗng chạm mặt Bảo Thiên.

Cô cố tình quay đi, kiểu thể hiện ra luôn sự khó chịu khi trông thấy anh ta.

- Này !

- LÀM SAO !!!!!!! Linh giãy nảy lên.

- Ô hay, tôi đã nói gì đâu...Chiều mai mẹ lên đây !

- Hả ? Mẹ nào, mẹ tôi ư ?

- Đúng rồi, mẹ vừa gọi điện cho tôi. Bảo Thiên từ tốn uống hết cốc nước.

“Sao mẹ không gọi điện cho con gái mà lại gọi điện cho con rể làm gì chứ” Linh lẩm bẩm.

- Cô xếp đồ đạc sang phòng tôi đi.

- Anh bị điên à ?

- Đầu cô có bị làm sao hay không ? Cô muốn bị người lớn phát hiện hả ? Vợ chồng lại mỗi đứa một phòng là kiểu gì.

- Mẹ ở đây trong bao lâu ?

- Một tuần!

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Không thể để chuyện đó xảy ra được, để tôi gọi lại ẹ.

- Cứ tự nhiên. Bảo Thiên nhún vai. Dù sao cũng chẳng hay ho gì khi phải ở chung phòng với cô!

Linh tức điên người, vớ lấy cái điện thoại. Dù đang bực dọc nhưng cô phải lấy lại giọng rất chi nhỏ nhẹ để nói chuyện.

- Mẹ à.

- Sao con, mẹ gọi điện cho chồng con rồi đấy, mai mẹ lên, xem thích ăn gì mẹ mang cho nhé!

- Mẹ ơi, mẹ không phải đi lại nhiều ệt đâu. Linh ra vẻ quan tâm.

- Không được, 2 tháng các con lấy nhau mẹ cũng đã lên thăm hai đứa đâu, mà ít ra để mẹ còn lên nói chuyện với nhà bà thông gia bên ấy nữa chứ. Từ hồi đám cưới tới giờ các con bận chẳng có dịp nào để hai bên gặp nhau cả.

- Nhưng mẹ ơi....

- Không nhưng gì hết. Thế nhé!

- MẸ, KHOAN ĐÃ! Linh chưa kịp nói gì thêm thì đầu dây đằng kia đã có những tiếng tút tút, Linh để điện thoại xuống quay ra nhìn Bảo Thiên, anh nhún vai biểu lộ lấy làm tiếc vì cô đã chẳng thể làm gì cản ngăn được.

Cả buổi sáng Linh hùng hục dọn lại đồng đồ mang sang phòng Bảo Thiên, đồng quần áo của anh ta Linh dọn sang một bên, một bên dành cho cô. Tủ quần áo lộn xộn của Bảo Thiên làm Linh phải mất cả tiếng đồng hồ để xếp lại gọn gàng. Chiếc bàn trang điểm Linh cũng hì hục lôi từ phòng cô sang và xếp vào một góc cạnh chiếc giường. Linh lôi đồng mỹ phẩm ra và để trên bàn ngay ngắn. Cuối cùng, Linh bài trí lại một số thứ, vài bức tranh được treo lại vị trí khác, và một số thứ khác cần phải xê dịch.

- Xong rồi ! Linh đập hai tay vào với nhau. Cô nhìn lại căn phòng một lượt, ít ra thì nó cũng gọn gàng sạch đẹp hơn bao nhiêu so với cách bài trí cũ.

Linh lại mất cả một buổi chiều để dọn dẹp lại phòng mình cho đúng với kiểu “phòng trống để dành cho khách khi đến chơi nhà”. Những thứ đồ đạc của cô được mang sang phòng Bảo Thiên để “cất giấu”, ít ra thì trong thời gian một tuần mẹ cô ở đây, hi vọng mọi thứ chẳng có chút gì gọi là sai sót.

Tối Bảo Thiên về nhà, anh nhìn căn phòng của mình, thấy lạ lẫm.

- Này đồ hâm, cô biến phòng tôi trở thành cái quái gì thế hả?

- Mặc kệ nó thành cái gì, tôi thích là được. Linh bướng bỉnh.

- Cô... cô chỉ có 1 tuần thôi nghe chưa, còn sau đó hãy trả lại nguyên trạng căn phòng cho tôi!
- Anh là cái đồ nhỏ nhen thế đấy hả, chỉ vì không muốn bị phát hiện tôi mới phải làm những việc điên rồ này thôi đấy biết chưa? Anh KHÔNG THÍCH CHÚ GÌ, MẶC XÁC ANH!!!

Linh đi ra khỏi phòng đóng cửa rầm một cái. Bảo Thiên im bật vì thấy thái độ giận dữ của Linh.

Mẹ Linh lên thăm con gái mang theo linh kính không biết bao nhiêu là thứ đồ, nào là hoa quả, quà quê, cả một đồng rau được cộc mác “không thuốc bảo vệ thực vật” được lấy từ cái vườn nho nhỏ trước nhà Linh. Mẹ Linh rất lấy làm vui mừng còn Linh thì lòng cứ ngay ngáy như lửa đốt.

- Chồng con đâu... ?
- Anh... anh ta... anh ấy lúc nữa mới về mẹ ạ. Linh luống cuống nuốt nửa lời miệng.
- Tối nấu canh cua nhé, mẹ mua được toàn đồ ngon, tươi lắm đấy. Hai đứa đều thích ăn nên mẹ dậy sớm đi chợ mua, may mà lên đến nơi bọn này vẫn còn sống dai ngoẵng.

Linh bỗng thấy chạnh lòng, mẹ Linh tính lúc nào cũng thế, tất tả lo cho con cái từng li từng tý một. Linh đã từng ao ước mình sau này lớn lên sẽ trở thành một hình mẫu giống như mẹ, nhưng sao... điều đó quá khó khăn. Ngay cả một đám cưới và một người chồng ĩnh, một người con rể ẹ, Linh cũng chẳng thể nào có nổi. Linh nhìn mẹ đứng trong bếp bên cạnh đồng đồ, rồi nhẹ nhàng, Linh ôm lấy mẹ.

- Mẹ ơi... Cô khê khằng dụi dụi mặt vào vai mẹ mình như còn bé lắm.

Bà quay ra vuốt nhẹ vào má Linh.

- Lớn rồi, có chồng rồi mà như trẻ con ấy, xê ra ẹ làm nốt nào!

Linh vẫn không chịu buông tay ra, cô cứ muốn được ôm mẹ mãi như lúc này. Và cô ước gì, cô có thể trở về quãng thời gian như ngày còn thơ ấu, được nằm trọn trong vòng tay mẹ, chẳng bao giờ phải lo lắng, chẳng bao giờ có cảm giác mệt mỏi như lúc này. Linh mệt mỏi với những thứ mà chính bàn tay cô đã tạo ra và cô lo sợ không biết, ngày mai, ngày kia... cô sẽ thế nào. Liệu cho đến lúc mẹ biết được sự thật này, bà có đủ sức lực để chịu đựng được đứa con gái này hay không?

- Chồng con... nó đối xử tốt với con chứ!
- Dạ... dạ... tốt mà mẹ.
- Ban đầu, bao giờ cũng khó khăn, lấy chồng khác lúc yêu nhiều lắm, con có thể bị shock, nhưng rồi mọi thứ sẽ qua hết mà.

Linh vâng vâng dạ dạ trả lời mẹ, cô biết phải nói gì hơn nữa, chẳng lẽ sẽ phải nói với mẹ rằng cô đang phải chịu đựng một đồ hâm dở vừa nói lắm, vừa nhỏ nhen lại vừa đào hoa như cái đồ hâm dở kia ư? Mà cũng chẳng trách ai được nữa, chuyện này chính do cô châm ngòi nổ và giờ cô phải chịu đựng hậu quả mà chính cô đã gây ra.

Buổi tối, Bảo Thiên về sớm hơn thường lệ, mâm cơm do mẹ nấu nóng hổi. Linh nhìn xuýt xoa.

- Ôi mẹ, lâu lắm rồi mới ăn cơm mẹ nấu!
- Các con ăn nhiều vào nhé!
- Hấp dẫn quá, con sẽ ăn thật nhiều mẹ ạ. Bảo Thiên nhìn mâm cơm thích thú rồi vui vẻ quay ra nói với mẹ Linh.

Mẹ Linh vui vẻ chỉ ngồi nhìn hai Linh và Bảo Thiên ăn, bà ăn rất nhỏ nhẹ, chốc chốc bà lại gấp thức ăn vào bát cho cả hai. Bảo Thiên thì xuýt xoa những món ăn mẹ Linh làm dù đó chỉ là những món ăn hết sức bình thường dân dã.

- Linh vẫn nấu cơm đều đặn cho con đấy chứ? Mẹ hỏi Bảo Thiên
- Dạ, cô ấy vẫn nấu ăn cho con mà mẹ.
- Nó cũng chưa biết làm gì nhiều đâu, lấy vợ quá trẻ nên có gì thì cứ chỉ dạy từ từ con ạ.

- TRỜI ĐẤT, MẸ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! MẸ CHẴNG CÔNG BẰNG CHÚT NÀO! Linh phụng phịu.

- Em... thấy chưa? Mẹ nói rồi đấy nên đừng có lúc nào cũng cãi lời anh. Bảo Thiên càng được thể lên nước.

- Con là bướng lăm. Mẹ dí tay lên trán Linh. Từ nay bỏ cái kiêu ngang bướng đi, lớn rồi chứ bé bỏng gì nữa.

Bảo Thiên cười hục hoặc nhìn Linh chọc tức. Linh nuốt hận. Dù sao có mẹ ở đây nên cô cũng chẳng thể nào nổi nóng hay cãi vã được với Bảo Thiên, không hiểu vì sao nhưng người lớn nhất là bố mẹ Linh luôn nghĩ anh ta là một người chồng mẫu mực hết mực yêu thương vợ con mới chết chứ, còn Linh, lúc nào cũng bị coi như một đứa trẻ ngỗ ngược không biết nghe lời.

Bữa cơm diễn ra với không khí vui vẻ như một gia đình thực thụ. Màn kịch này Linh đã diễn đi diễn lại rất nhiều lần rồi nên cũng không quá khó để che giấu những sai sót và Bảo Thiên gì chứ chuyện cư xử với người lớn cô chẳng bao giờ phải lo lắng.

Sau khi ăn cơm xong, hai ông nội có ghé qua chơi khi biết mẹ Linh lên thăm hai đứa, Linh mặc kệ cho những bậc phụ huynh ngồi nói chuyện với nhau mà dành chăm chú vào màn hình tivi. Bảo Thiên ngồi bên cô cũng cúi đầu vào cái điện thoại, thỉnh thoảng quay ra cười phụ họa hay thêm vào một số câu.

- Thế hai đứa bao giờ định cho chúng ta có cháu đây?

- Dạ??? Linh giật thót mình rồi ú ớ. Cô huých tay vào Bảo Thiên.

- Dạ, gì cơ ạ... À, bọn cháu còn trẻ mà ông, dù sao cũng phải đợi Linh tốt nghiệp đã. Bảo Thiên chống chế.

- Vừa học vừa sinh con cũng được mà, sau này ra trường vừa có bằng vừa có con thế là đẹp nhất đấy. Hai ông già này sắp xuống lỗ rồi không đợi được lâu thế đâu. Ông nội Bảo Thiên đẩy gọng kính lên gườm gườm hai đứa như kiểu ra lệnh.

-À, vâng... bọn cháu sẽ...

- Thôi hai ông cứ để các cháu lo liệu, chuyện này cũng không vội vàng được. May quá có mẹ Linh chen vào.

- Vâng, đúng rồi đấy ạ...à, à mà... mà để cháu đi lấy thêm nước. Linh chống chế rồi cố tình chuyển sang chủ đề khác kiểng có đi lấy nước để đỡ phải ngồi nghe đến mấy chuyện “nhạy cảm” kiểu như thế.

Sau hai tiếng bị hai ông già xoay đủ thứ chuyện, Linh thở phào khi thấy họ ra về. Dù sao cũng rất rất làm khó chịu khi cứ phải nghe những điều như thế.

Linh đưa mẹ lên phòng ngủ, xếp lại chăn và đệm gọn gàng.

- Mẹ ngủ ở đây nhé!

- Con đi ngủ đi, chắc là mệt rồi!

- Mẹ... con ngủ với mẹ nhé! Linh đứng nép sau cánh cửa thò đầu vào.

- Đồ trẻ con, còn bé bỏng gì mà ngủ với mẹ nữa. Thôi sang phòng con đi.

Linh đành đóng cửa phòng lại, cô cứ đứng như thế sau cánh cửa. Ngần ngại nhìn sang phòng Bảo Thiên, bỗng dưng, cánh cửa khẽ mở Bảo Thiên đi ra. Anh thì thào.

- Mẹ ngủ chưa?

- Vừa mới lên giường chắc chưa ngủ.

- Vậy cô cũng vào ngủ đi còn gì nữa.

- Anh cứ vào trước đi.

- Đồ ngốc, tôi không làm gì cô đâu mà sợ. Bảo Thiên cười tủm tỉm.

- Hừ, anh thì có gì mà tôi phải sợ anh chứ. Linh lại bắt đầu bị chọc tức. Cô đi thẳng vào phòng, leo lên giường, cầm lấy cái gối ôm dài vút vào giữa.

- Anh ở đó, còn tôi ở đây, cấm được xâm phạm sang lãnh địa của nhau.

- Hahaha... ôi tôi chết mất, cô đang nghĩ gì không biết, nhìn lại mình đi, tôi nào đâu có hứng thú gì một cô nhóc học sinh cấp 2 mới lớn đâu!

“Bộp” Linh cảm chiếc gối ôm đập bộp vào đầu Bảo Thiên, cô thừa thông minh để hiểu anh đang động chạm đến điều gì. Linh tức giận rồi kéo kín chăn lên đầu đi ngủ mặc kệ cho Bảo Thiên đang cười nham nhở.

Một tuần mẹ Linh lên chơi đúng như là địa ngục khi Linh cứ phải xoén xoét gọi một “Anh!” hai “Anh” ngọt sớt với tên khốn Bảo Thiên, đúng là điều khó chịu nhất là điều khi phải cố tình tỏ ta thân thiện với kẻ thù mặc dù điều đó chẳng hay ho gì. Cộng thêm cả chuyện phải sử dụng chung phòng và chung giường khiến Linh ngột ngạt vô cùng, cả thêm tiếng ngáy o o bên tai và cái dáng ngủ nằm sấp của Bảo Thiên cũng khiến Linh vô cùng tức mắt.

- Mai mẹ về hai đứa ạ.

- Ôi, thế hả mẹ ??? Linh nói kiểu như reo.

- Sao mẹ về sớm thế, mẹ ở lại chơi với chúng con đã, tuần này con bận chưa đưa mẹ đi nhiều nơi được. Bảo Thiên nói với giọng như có lỗi.

- Thôi, mẹ về nhà còn bố và cu Bin nữa, vả lại con gái mẹ cũng có thích mẹ ở đây đâu, đúng không hả ? Mẹ quay ra véo má Linh.

- Mẹ, không phải, ý con là...

- Mẹ đùa thôi, chứ ở lâu sao được về con cơm nước cho hai ông tướng ở nhà nữa kìa. Mẹ Linh cười hiền từ.

- Vâng, thế thì để hôm nào rảnh chúng con sẽ về chơi với bố mẹ ạ. Mai con sẽ cho người đưa mẹ về. Bảo Thiên nói vẻ quan tâm.

Hôm sau, Linh tạm biệt mẹ, nhìn chiếc xe đưa mẹ khuất dần, tự dưng, cổ Linh nghẹn nghẹn. Cô không rõ cảm xúc của mình, chỉ thấy giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi một cách lạc lõng. Linh đi vào nhà rồi lên phòng, đổ người lên giường rồi tự dưng nước mắt dạt dào. Bảo Thiên nhìn thấy thái độ của cô, anh im lặng rồi khẽ ngồi bên mép giường.

- Này, đồ ngốc, khóc hết nước mắt đi rồi tỳ tôi đưa cô đi chơi !

Công viên Mặt Trời ngày cuối tuần đông đúc, Bảo Thiên đã lôi Linh đến đây và cuối cùng đã khiến cô bỏ cái khuôn mặt tèm lem nước mắt xấu xí đi. Anh đứng xếp hàng mua vé, một hàng dài nhưng Bảo Thiên đứng nổi bật nhất bởi cái dáng cao hơn những người khác ở đây hẳn một cái đầu.

- Hahaha, thích quá, có thuyền lắc, đu quay Bạch Tuộc, đu quay xoắn, đu quay khổng lồ này...cả thêm tàu điện trên không và lái ô tô đụng nữa. Chúng ta chơi hết những trò này nhé ! Linh nhảy cẫng lên rồi kéo tuột Bảo Thiên đi.

Từ bé Linh đã thích những trò chơi cảm giác mạnh, và lần này cũng không phải là ngoại lệ. Bảo Thiên thì chẳng mấy làm thích thú với những trò chơi như thế này, nhưng khi đưa ra lời mời rất chi là tử tế sẽ dẫn Linh đi chơi, cô chỉ gạt đầu khi yêu cầu được chấp nhận là anh phải đưa cô đi chơi công viên Mặt Trời.

- Oẹ, ghê quá !

Bảo Thiên bỏ cuộc khi cả hai chơi đến tàu điện trên không. Linh ngạc nhiên đến độ phì cười khi thấy Bảo Thiên của hàng ngày lúc nào cũng tỏ vẻ oai phong lẫm liệt nhưng hóa ra lại sợ trò chơi này chết khiếp. Linh cười khúc khích khi nhìn thấy Bảo Thiên lúc xuống mặt tái mét không còn một giọt máu.

- Lần sau mình lại chơi trò này nữa nhé ! Linh cười ra bộ thích thú.

- Còn lâu, lần sau cô đi mà đi một mình. Bảo Thiên tức giận ném cái khăn giấy xuống đất và đứng dậy xem chừng anh ta vẫn còn đủ sức lực để cãi lộn với cô.

-Hí hí hí. Linh bụm miệng cười.

Bảo Thiên quay ngoắt đi rồi đi thật nhanh lên phía trước.

- Ê, đợi đã, đợi tôi mua kem đèn cho này. Linh gọi với theo

Linh chạy đến hàng kem mua hai que, cô cầm hai que kem trên tay đưa cho Bảo Thiên, anh quay đi tỏ vẻ dỗi, Linh đứng lấy tay đẩy đẩy vào người Bảo Thiên ra vẻ làm lành. Cuối cùng, anh cũng cầm lấy que kem từ tay Linh.

- Hí, cảm ơn anh nhé, tôi hết buồn rồi đây !

Linh quay lại nhìn Bảo Thiên, rồi cười, nụ cười tươi vui rạng rỡ, anh cuối cùng cũng cười. Đúng là cô nhóc lắm yêu sách này chẳng làm cho anh giận dỗi lâu được.

Hai người đi ăn với nhau rồi về nhà, Linh đã hết cái kiêu tâm trạng tèm lem nước mắt mà giờ cô tíu tít kể chuyện mấy trò chơi trong công viên kia như một đứa trẻ. Linh và Bảo Thiên vừa vào đến phòng khách thì có tiếng chuông cửa.

“ Kính cong”

- Ai đến giờ này nhỉ ?

Bảo Thiên nhún vai tỏ vẻ khó hiểu.

Linh ra mở cửa, một cô gái lạ hoắc, nhưng đáng vẻ sành điệu, cô nàng mặt trang điểm kĩ càng, chiếc váy bó sát người tôn lên những đường con cơ thể, Linh ngạc nhiên nhưng vẫn lịch sự mời cô ta vào nhà rồi quay ra gọi Bảo Thiên.

- Huyền Sâm ! Bảo Thiên không giấu nổi ngạc nhiên.

- Ngạc nhiên vì sự có mặt của em lắm à ?

- À không, nhưng sao đến... mà không báo trước !

- Trước đây đến nhà anh em có cần phải báo trước câu nào đâu. Huyền Sâm liếc mắt sang nhìn Linh tỏ thái độ không mấy thân thiện.

Bảo Thiên nhìn Linh xem thái độ của cô, Linh không phản ứng gì mặc dù cũng hơi khó chịu với thái độ ngang ngược của cô nàng này. Linh vào bếp lấy nước ra mời khách.

Cả ba người Linh, Huyền Sâm và Bảo Thiên ngồi ở phòng khách, cô nàng Huyền Sâm nhìn từng cử động của Linh chăm chăm.

- Đây là Huyền Sâm, bạn từ nhỏ của anh, còn đây là Linh... cô ấy là vợ anh. Hai em làm quen đi.

- Chào chị, em là Linh.

Linh nở một nụ cười thân thiện nhưng khuôn mặt lạnh tanh của Huyền Sâm không thêm đáp trả, cô ta quay ra đưa mắt về Bảo Thiên.

- Anh làm em hơi thất vọng đây! Cô ta liếc nhìn Linh từ đầu đến chân rồi kiêu như nhận xét, Bảo Thiên quay ra nhìn Linh rồi cầm cốc nước lên uống rồi nói.

- Đâu phải lần đầu tiên anh làm em thất vọng đâu.

Linh ngồi đó mà không biết phải nói gì, thái độ không mấy thiện cảm của cô nàng kia làm cho Linh chẳng thoải mái chút nào. Linh ngồi đó gượng cười rồi sau đó xin phép đứng dậy. Cô cũng chẳng thấy hay ho khi ngồi đó để cô nàng sành điệu kia căng mắt nhìn từ đầu đến chân và suy cho cùng Linh cũng có ưa gì cô nàng này cơ chứ!

Bảo Thiên và Huyền Sâm ngồi nói chuyện với nhau, sau đó nghe như cô nàng rủ Bảo Thiên đi đâu đó, Linh đứng trong bếp nghe loáng thoáng.

- Linh, anh và Huyền Sâm đi có chút việc, tý anh về nhé ! Bảo Thiên ngại ngần nói với Linh.

- Đi thôi anh, hôm nay em hẹn với đám bạn cấp 2 rồi đây!

Linh im lặng, nhìn ánh mắt thách thức của cô nàng Huyền Sâm cô chỉ muốn giữ Bảo Thiên lại, nhưng có một cái gì đó ngăn lại khiến cô chẳng thể nào mở miệng.

- Chút nữa anh về! Bảo Thiên nói với Linh như hứa hẹn.

“Bảo Thiên, làm ơn...đừng đi”

10. Chương 10

Cả hai đi rồi chỉ còn Linh ở lại, căn nhà im lắng. Linh đứng trơ trơ một mình. Mắt cô long lanh, không rõ ràng cảm xúc của mình nữa, chỉ biết rằng nó giống như cô vừa mất đi một thứ gì đó thuộc sở hữu của bản thân. Linh thừa nhận rằng Linh chẳng yêu quý gì Bảo Thiên, nhưng sao, nhìn anh ta vui vẻ với Huyền Sâm cô thấy mình lạc lõng như thế này ?

« Mà sao mình phải điên lên vì anh ta, người mình yêu là Hải Minh cơ mà ? » Linh bỗng choàng tỉnh bởi một thứ cảm xúc rất lạ lẫm kia. Mọi thứ cô làm từ trước đến giờ đều do Hải Minh, vì Hải Minh, vì cô muốn được ở bên anh cơ mà ? Vậy tại sao, cô lại phải buồn phiền vì một người con trai khác không phải Hải Minh ?

« Hải Minh, cho em chút thời gian bên anh được không ? » Linh nhắn tin cho Hải Minh, tin nhắn vừa được gửi đi, anh liền gọi điện lại ngay cho cô.

« Anh cũng đang rảnh, mình đi hóng gió em nhé ! »

Hải Minh đến đón cô chỉ trong chốc lát, anh dừng xe trước cửa nhà và đợi Linh ra. Linh khoác một chiếc áo mỏng, đêm bắt đầu có hơi lạnh. Hải Minh đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm.

- Cầm lấy này, làm một vòng quanh Hà Nội em nhé !

Linh cười và gật đầu đồng ý.

- Bám chắc vào nào !

Linh ngồi sau xe Hải Minh, con đường ban đêm phố xá dần thưa thớt, anh chạy xe chậm chậm trên đường Hoàng Diệu, gió hun hút và tán cây đổ lá rơi rớt xuống đường. Linh đưa tay ra đón lấy từng đợt lá, mơ màng, không rõ cô đang tỉnh hay là mơ nữa, vòng tay cô ôm lấy Hải Minh thật chặt, như sợ anh sẽ tan biến mất như sợ anh chỉ là ảo ảnh.

- Lên cầu Long Biên nhé ! Hải Minh nhấn ga cho xe chạy nhanh. Cầu Long Biên cổ kính, gió thổi tấp vào mặt Linh, rõ ràng là cảm giác lạnh chiếc áo khoác mỏng Linh mặc trên người chẳng đủ ấm. Linh bỏ tay vào túi áo Hải Minh.

Xe dừng lại trên cầu, Hải Minh và Linh đứng ngắm khung cảnh Hà Nội ban đêm, bên kia là ánh sáng lóng lánh từ phía cầu Chương Dương, từng đợt xe cộ di chuyển ánh sáng tưởng như những ngôi sao nhỏ đang rơi rớt. Khung cảnh ban đêm huyền ảo và lãng mạn, nhìn xuống dưới, ánh đèn loang loáng phản chiếu từng con sóng lăn tăn trên mặt sông.

Linh đứng quay mặt ra nhìn xa xăm, Hải Minh đứng bên cô, anh im lặng, cả hai dường như đang tự lắng nghe tâm hồn mình. Linh không rõ Hải Minh đang nghĩ gì, còn cô, mọi kí ức dường như đang quay trở lại....thời gian, tám năm... đám cưới... quán café... sự quay trở về của anh...và nhất là lúc này, Hải Minh đang đứng bên cô, gần thật gần!

- Hải Minh... em... em... đã rất thích anh... và cả bây giờ cũng vẫn vậy. Cô hít một hơi thật sâu rồi lấy hết sức để nói ra, đôi mắt Linh nhìn Hải Minh thành thực.

Hải Minh khẽ khàng nắm lấy tay Linh rồi kéo cô vào lòng anh, vuốt nhẹ mái tóc Linh, cô nghe thấy trái tim anh đang đập từng nhịp từng nhịp một.

- Chuyện em lấy Bảo Thiên, chuyện đó... chỉ là giả dối, em nghĩ rằng lấy anh ấy em có thể được ở bên anh... Em xin lỗi!

- Anh biết mọi chuyện lâu rồi! Tiếng Hải Minh chậm rãi.

Linh ngỡ ngàng, cô khẽ ngẩng lên nhìn Hải Minh, đôi mắt anh nhìn về phía xa xăm những ánh đèn, cô thốt thức bên ngực anh. Linh khóc, như một sự giải thoát, như một sự thỏa hiệp cho tính cách ngang bướng của cô, như một sự đầu thú cho những suy nghĩ đại dột. Linh cảm thấy hối hận, giá như ngày trước cô có đủ

dùng cảm được như bây giờ, giá như mọi thứ có thể quay trở lại như trước đây, một cô gái bên quán café vắng mải mê ngắm nghía Hải Minh say sưa đọc sách. Cô chỉ cần như thế là đủ, nhưng giờ, mọi chuyện đã vượt xa tầm kiểm soát của Linh dù biết rằng đám cưới chỉ là giả và cuộc hôn nhân này chỉ có giá trị trong vòng 6 tháng.

- Hải Minh... em...

- Anh... hãy cho anh thời gian!

Linh nghe thấy tiếng Hải Minh vang lên trầm âm, cô khẽ gật đầu.

“Em sẽ đợi anh, dù bao lâu nữa, tám năm đã qua đi và giờ có phải đợi thêm em cũng sẽ vẫn đợi”

Tiếng nhạc trong bar chất chúa khiến cho Bảo Thiên đau đầu nhức óc, những cặp giò, hông và ngực được phô ra một cách quá đáng. Anh tự dưng bỗng thấy chướng tai gai mắt với những điều ấy. Huyền Sâm ngồi bên cạnh anh, cô đã uống khá nhiều, đám bạn cấp 2 lâu ngày không gặp lại đều vui quá trớn và đều ngà ngà say tất cả lượt. Anh giằng cốc rượu trên tay Huyền Sâm.

- Buông ra, mặc kệ em! Huyền Sâm mất đồ ngẫu giật lại cốc rượu trên tay Bảo Thiên.

- Ta về thôi!

- Không, em muốn chơi thêm chút nữa!

- Anh phải về! Bảo Thiên một mực nói.

- Không, anh sẽ không đi đâu hết, anh phải ở đây!

- Anh đã hứa sẽ về sớm, cô ấy đang đợi... !

“Bốp” Cát tạt như trời giáng từ Huyền Sâm vào mặt Bảo Thiên, đám bạn đang ngà ngà với men rượu choàng tỉnh, ngơ ngác.

- Đồ tồi!

Bảo Thiên lấy tay xoa lên mặt, cười khẩy, anh đứng dậy.

- Anh... đừng đi! Huyền Sâm níu tay anh rồi ôm lấy Bảo Thiên từ đằng sau. Em xin lỗi, em biết em sai rồi!

- Không, người sai là anh chứ không phải em! Bảo Thiên lấy tay gỡ tay Huyền Sâm khỏi người mình. – Cô ấy đang đợi anh! Huyền Sâm đổ gục xuống sàn nhà, mọi người nhón nháo cả lên, Bảo Thiên ra hiệu ấy đưa bạn thu xếp mọi chuyện rồi anh nhanh chóng ra khỏi nơi ồn ào này để về nhà.

Bảo Thiên về nhà, ăn nhà không sáng đèn, anh đoán Linh đã ngủ nhưng không phải. Anh đi vào phòng Linh nhưng không thấy, chẳng thấy một dấu hiệu nào cho thấy cô đang đi đâu và làm gì.

Bảo Thiên đứng trên ban công tầng hai có ý đợi. Có tiếng xe máy từ phía xa xa.

Linh bước xuống trả mũ bảo hiểm... người con trai cầm lái chính là Hải Minh!

Rõ ràng, anh thấy tim mình nhói đau!

“Anh muốn em đợi anh... và em đã không đợi...”

Linh nhìn thấy Bảo Thiên đứng trầm ngâm trên ban công, cô khẽ khàng bước đến bên anh. Ánh mắt anh vô hồn, anh không quay mặt nhìn về phía cô.

- Tôi... tôi đã nói với Hải Minh... tôi sẽ đợi anh ấy...

Bảo Thiên đứng chết lặng, anh không có một phản ứng nào trước câu nói như cửa vào tim anh của Linh lúc này. Linh quay bước định đi vào phòng.

- Cô cứ đợi Hải Minh... và tôi sẽ đợi cô... !

Linh ngơ ngác, dường như đứng trước cô bây giờ đang là một Bảo Thiên rất khác, cô thấy tay mình run run lên vì lạnh và trái tim có chút gì đó ngột ngạt.

Những ngày tháng sau đó là những ngày tháng nặng nề hơn bao giờ hết, Linh và Bảo Thiên giáp mặt nhau nhưng anh không nói năng một câu nào với cô. Một thái độ lạnh lùng đến khó hiểu. Bảo Thiên vẫn về ăn cơm đều đặn hàng ngày, cũng chẳng mấy khi thấy anh qua đêm hay la cà những chỗ khác. Nhưng có điều, dường như có một bức tường vô hình giữa anh và Linh. Cả hai ngồi bên nhau nhưng im lặng, và sự im lặng này khiến cho Linh cảm thấy bức bối, nhưng cô cũng chẳng dám mở lời, cô sẽ nói gì được lúc này, không hiểu sao nhưng mọi chuyện cứ rối bời như một mớ bòng bong.

Bảo Thiên đi làm về là chúi đầu vào căn phòng mô hình máy bay của anh, những bữa cơm diễn ra qua quýt. Không một lời nói, không một câu hỏi han tới Linh.

Câu lạc bộ mô hình của Bảo Thiên đứng ra thành lập đã được tròn 5 năm, nơi đây quy tụ những thành viên có niềm đam mê về lắp ráp mô hình như tàu, máy bay... Riêng Bảo Thiên chỉ có hai niềm đam mê về Helicopter- máy bay trực thăng và Airplane- máy bay cánh bằng.

Trong giới chơi mô hình họ thường có một qui luật bất thành văn ngầm hiểu với nhau rằng “đam mê và điều kiện cần, kinh tế là điều kiện đủ”. Vấn đề tiền bạc đối với Bảo Thiên không phải là vấn đề khiến anh lo lắng nhưng niềm đam mê mới là điều kiện quyết định, bởi chơi được trò này phải có sự đam mê theo đuổi đến cùng, dù tiền bạc có nhiều cũng không có tác dụng. Không phải ai cũng theo đuổi đam mê về mô hình một cách dễ dàng vì người chơi phải có sự hiểu biết rõ ràng tỉ mỉ về các vấn đề máy móc hay cách lắp đặt máy bay, cách sửa chữa, học cách làm nghề sơn, tiện, gò hàn, mộc, posite....Thậm chí Bảo Thiên đã từng mất hàng giờ đắm đuối với những em máy bay của mình để cân chỉnh, cài đặt trong hàng tuần liền và rạo rức khi cất cánh vào cuối tuần và rồi có thể nó cắm đầu xuống đất trong tích tắc...

Người chơi máy bay mô hình cũng có nhiều kiểu chơi khác nhau. Người thì thích làm máy bay theo các bản vẽ có sẵn hoặc tự cải tiến thiết kế theo ý mình và bay thử để thử các tính năng bay, người thì chỉ tập trung vào các đường bay biểu diễn, người thích mô hình động cơ nổ, người lại thích motor điện, người thì chơi mô hình đúc nhựa hay posite....Riêng Bảo Thiên thì anh chỉ thích được tự tay lắp ráp chế tạo những thứ do chính mình tạo ra, Bảo Thiên thích chế tạo máy bay điều khiển bằng vô tuyến điện là một trong những thú tiêu khiển thú vị nhất trong bộ môn mô hình, nên vị trí cũng như sự kính nể của các thành viên dành cho anh vô cùng lớn.

Trong phòng mô hình của Bảo Thiên có hàng trăm mô hình khác nhau, có cả những mô hình từ những ngày đầu anh mới bắt đầu chơi, những mô hình lắp ráp nhưng chưa có cơ hội được bay lên không trung thì đã bị rơi xuống vì hỏng hóc. Từ những mô hình nhỏ cho đến lớn dù có bay được hay không Bảo Thiên đều nâng niu, trước mỗi mô hình đều có tên, thời, động cơ, thời gian lắp ráp để hoàn thành và những thành tích mà nó đã đạt được.

Trong bộ sưu tập của mình Bảo Thiên tâm đắc nhất là bộ ba là Seawind, Raptor 22 và Swings F16. Tất cả đều làm từ thủ công bằng những loại hợp kim đắt nhất được nhập từ Mỹ và kĩ thuật hiện đại nhất hiện nay. Chi phí cho bộ ba này khiến cho bất cứ ai cũng phải lắc đầu về độ chịu chơi của chủ nhân.

Chủ nhật tuần tới có một cuộc đấu với các đối thủ của các câu lạc bộ khác 3 miền Bắc Trung Nam, vì thế nên Bảo Thiên đang chăm chút cho những đứa con tinh thần của mình cho trận giao đấu mang tính quyết định này.

Đám bạn thân của Linh hẹn đi mua sắm bởi vì lâu lắm rồi từ ngày Linh có chồng cô chẳng mấy khi tụ tập đàn đúm. Ngọc, Hòa, Hải và My đã đến trước trung tâm mua sắm đứng đợi Linh từ lúc nào, Linh bắt xe vội vàng đến sợ muộn giờ là đám bạn kiểu gì cũng làm toáng cả lên.

- Nhanh lên đi chứ, hôm nay có giờ vàng đấy, mấy hãng nổi tiếng sale off tận 50% mà mày cứ như con rùa ấy! Hải nói một thôi một hồi.

- Tao đâu có hứng thú gì với mấy thứ hàng hiệu ấy đâu. Linh thở hắt hắt vì phải cong mông lên mà chạy cho kịp giờ.

- Xì, tưởng ai cũng như mày chắc, muốn mua được mấy cái túi kia coi như đi đứt 3 tháng làm thêm của tao rồi đấy. Hòa bắt đầu kêu ca.

- Nó làm phu nhân của Bảo Thiên rồi thì cần quái gì như bọn mình. Ngọc chọc ghẹo Linh.

- Thôi, mấy con này, còn đứng đây nữa, nhanh không không chen được bây giờ! Mỵ cắt ngang câu chuyện – Nhanh lên nào !

Mấy gian hàng hiệu của Trung Tâm Thương Mại có đợt giảm giá cho những khách hàng mua trong giờ vàng. Những sản phẩm như Channel, D&G, Gucci đồng loạt giảm giá, nào thì túi, giày dép, ví... cho dù có giảm một nửa đi chẳng nữa nhưng Linh cứ thử đếm con số thôi cũng khiến cô lắc đầu rồi. Một hàng dài xếp hàng đứng đến lượt để đợi mua hàng, Linh cũng chẳng có hứng thú gì nhưng bị đám bạn lôi tuột vào bắt xếp hàng giữ chỗ hộ.

- Ôi, chiếc túi này đẹp quá ! Linh khê kêu lên, cảm đám quay ra nhìn.

- ĐẸP TUYỆT VỜI !!!!!!! Cả lũ đồng thanh – Mua đi Linh ơi, nó như làm ra là để dành riêng ày áy!

Linh khê cười, nhớ lại hình như lâu rồi cô cũng không mua gì cho bản thân, mà chiếc túi này tuyệt đẹp thật sự. Nhưng, Linh mở chiếc ví của cô ra... cho dù có giảm giá một nửa đi chẳng nữa thì số tiền trong ví Linh cũng vẫn còn thiếu.

- Tao sẽ ày vay! Hòa quả quyết.

- Thôi, cảm ơn, tao không mua đâu. Linh buồn rầu để chiếc túi vào vị trí cũ, chị nhân viên bán hàng mỉm cười thân thiện nhìn cô.

Linh lôi đám bạn đi ra, cô có vẻ tiếc nuối.

“ Lấy cho tôi chiếc túi ấy” Có một giọng nói vang lên, Linh và đám bạn quay lại nhìn.

- Hải Minh! Linh khê kêu lên.

- Chào em! Hải Minh ra hiệu chào cô, rồi vui vẻ thanh toán cho nhân viên bán hàng chiếc túi vừa rồi. Hải Minh cầm chiếc túi và đưa cho cô nói – Của em đấy!

Linh ngỡ ngàng nhận chiếc túi từ Hải Minh. Đám bạn tròn mắt trước hành động của một anh chàng đẹp trai như thiên thần đang đứng trước mặt.

- Mấy em có bận gì không? Anh mời các em đi ăn nhé!

Mấy đứa còn lại rú lên sung sướng, còn Linh vẫn e ngại cầm chiếc túi trên tay.

- Em thích nó thì tại sao lại không mua chứ, đồ ngốc! Hải Minh ghé vào tai Linh nói.

Đi ăn uống với Hải Minh đám bạn của Linh được dịp hả hê thích thú, còn Linh chỉ cười hoặc phụ họa theo. Hải Minh thì rất nhanh chóng thân thiện và nói chuyện vui vẻ với đám bạn Linh cứ như là quen thân từ lâu lắm rồi. Lúc tạm biệt Hải Minh còn không quên hẹn đám bạn Linh chủ nhật sẽ đi dã ngoại chơi làm cả lũ lại rú lên sung sướng một lần nữa.

- Chủ nhật em rảnh chứ? Hải Minh nói với đám bạn Linh rồi mới quay ra hỏi cô, anh thật tự nhiên quàng tay qua người cô và ghé sát.

- À, vâng... em rảnh mà! Linh đáp gọn.

Hải Minh lại đưa cô về, nhìn chiếc xe đỗ trước cửa nhà Linh biết Bảo Thiên đã về, nhìn trên tầng đèn bật sáng Linh đoán anh lại đang ở trong phòng sưu tập mô hình.

- Hẹn em chủ nhật nhé! Hải Minh nhắc lại cuộc hẹn.

Linh khê gật đầu rồi vào nhà.

Bảo Thiên biết cô về, anh từ phòng sưu tập đi ra. Liếc qua thấy Linh xách cái túi thật nhanh rồi Bảo Thiên bước qua cô, không một câu hỏi han, không một nụ cười, không cả một ánh nhìn vào mắt cô.

Sáng sớm, Linh dậy chuẩn bị bữa ăn thì Bảo Thiên đã đi từ bao giờ, Linh xuống bếp thấy có một mảnh giấy để trên bàn có ghi Giấy Mời và trong đó viết tên cô.

“Ngày 25/ 11 thời gian 9h sáng tại sân bay Gia Lâm, Cầu Lạc Bộ Mô Hình do Bảo Thiên sáng lập đây mà” Linh đọc tờ giấy rồi nghĩ ngợi.

Reng reng reng, cái điện thoại kêu ầm ỹ làm Linh giật bắn mình.

- Mày ơi, đọc tin trên báo đi, lần này... mày lại gây ra chuyện lớn rồi!

Linh vội vàng mở máy tính như Hòa gọi điện thông báo. Cô giật thon thót khi nhìn thấy mặt mình cùng Hải Minh trên trang của tất cả các tờ báo điện tử với những dòng tit giật gân như “Phu nhân của GM đang ngoại tình” hoặc thê thảm hơn là “CEO Bảo Thiên bị cấm sừng”. Linh tức nghẹn, không hiểu đám phóng viên đã chụp lấy được hình ảnh Hải Minh và cô trong trung tâm thương mại lúc nào mà lại làm rùm beng mọi chuyện lên như thế này chứ!

* **

Bảo Thiên lại biến mất những ngày sau đó, anh không về nhà, Linh cũng không rõ là đi đâu, Linh gọi đến công ty cho biết anh đi công tác một tuần.

Linh thấy hơi tội lỗi khi suốt những ngày qua cô chẳng dám ngó mặt ra đường bởi bất cứ đâu cũng có mặt cô chình ình trên các sạp báo. Đáng nhẽ Bảo Thiên nên ở đây để giải quyết những chuyện này thì anh ta lại lặn mất tăm, nếu có anh ta ở đây chắc chắn Linh đã không phải run sợ như thế này, ít ra thì anh ta sẽ biết phải làm như thế nào. Còn có một mình Linh ở đây, cô lo ngay ngáy vì đám phóng viên luôn kiêu túc trực quanh nhà và điện thoại thì dồn dập hỏi suốt ngày đến đau đầu nhức óc.

Linh ở nhà một mình và lần này thực sự cô cảm thấy sợ hãi. Hải Minh cũng mất tăm ở nơi nào đó, điện thoại chẳng hề liên lạc được. Chỉ có cô đối mặt với mọi thứ đang diễn ra ở đây lúc này và điều đó thật kinh khủng.

Linh bị gọi đến để nghe giáo huấn một buổi từ hai ông già, thêm cả mẹ chồng cô nữa giáo huấn về cách cư xử với công chúng ra sao. Nào thì là phải bỏ ngay cách ăn mặc như bây giờ, nào thì phải chú ý đi ra ngoài và đừng có thân mật với ai ngoài Bảo Thiên, nào là... nào là bao nhiêu thứ nữa khiến cô văng vất cả người. Linh còn không có cơ hội để giải thích thêm về việc ở trung tâm thương mại, thật ra chuyện chẳng có gì nhưng đám phóng viên cứ đồn thổi và làm rách chuyện khiến cho Linh làm nản nhân bất đắc dĩ.

Hải Minh cuối cùng cũng xuất hiện, anh đến đón cô trong một bộ dạng ngụy trang được che chắn kỹ lưỡng. Linh nhanh chóng lên xe Hải Minh rồi mới thở phào được một cái khi thoát khỏi sự đánh hơi của báo chí.

- Em không nhớ mai anh hẹn mình đi dã ngoại hả?

- Em nhớ, nhưng hôm nay mới thứ 7.

- Anh đã đưa đám bạn em lên đó rồi, để đến mai chắc lại bại lộ mất, mình nghỉ ở trên đó một đêm rồi mai đi leo núi.

- Ôi, nhưng em còn không chuẩn bị gì hết.

- Cứ đi thôi, anh lo hết rồi.

Linh hơi băn khoăn nhưng rồi cô cũng kệ nghe theo Hải Minh, dù sao thoát khỏi cái thành phố địa ngục đây rầy những thị phi khiến cái đầu của Linh chỉ muốn nổ tung.

Khu nghỉ dưỡng cao cấp GM tại Tam Đảo tọa lạc tại vị trí đẹp nhất ở đây với thiết kế sang trọng và sự độc đáo nhằm phát huy hết ưu điểm của Khí hậu quanh năm mát mẻ, không khí trong lành, phong cảnh thiên nhiên thơ mộng và tuyệt đẹp

Tọa lạc trong khuôn viên rộng gần 30 ha, GM resort bao gồm nhiều biệt thự sang trọng, với ban công riêng nhìn ra toàn cảnh rừng núi Tam Đảo thơ mộng. Với những lợi thế sẵn có về điều kiện thiên nhiên cũng như vị trí địa lý, cách trung tâm thị trấn khoảng 3 km và kề bên Thác Bạc, gần sân golf và rừng Quốc gia Tam Đảo cũng như sự sang trọng trong từng chi tiết khiến cho Linh ngỡ ngàng khi bước vào.

Đám bạn đến từ trước và đang chờ Linh, cả đám reo lên khi thấy cô và Hải Minh đến nơi. Linh lên nhận phòng rồi thay đồ, mọi thứ đồ đạc cần thiết Hải Minh đã cho người chuẩn bị kỹ lưỡng cho cô. Buổi tối diễn ra vui vẻ với những món ăn được Hải Minh yêu cầu được chế biến từ những thứ lấy từ rừng. Đám bạn xuýt xoa và cảm kích vô cùng khi anh dành sự thiết đãi này cho cả bọn.

Đám bạn hăng máu hát hò và nhảy nhót cho đến đêm, Linh để mặc ấy con bạn được thỏa thích vùng vẫy. Cũng chẳng nên ngăn cấm làm gì khi mà mọi người đang đều rất vui vẻ như thế. Cả đám đều say không biết trời đất là gì nữa, Hải Minh cũng uống khá nhiều nhưng anh vẫn còn tỉnh táo, cả Linh cũng vậy.

- Đi dạo ngắm cảnh đêm không em? Lời đề nghị của Hải Minh khá hay và Linh gật đầu đồng ý.

Cảnh đêm vùng núi sương xuống nặng hạt, Linh lôi áo khoác và khăn quàng cổ, nhiệt độ khá lạnh khiến cho Linh như có cảm giác đang đứng giữa mùa Đông vậy. Khung cảnh ban đêm đẹp đến mơ màng, Linh và Hải Minh đi dạo trên những con đường nhỏ, phía xa xa trên những lưng chừng núi từng những ánh đèn trong những ngôi biệt thự vẫn còn sáng tạo nên một vẻ đẹp khó tả, sương đêm giăng giăng thật gần, quần quít như cảm như nắm được vậy.

- Nếu có một điều ước, em sẽ ước mọi thứ quay trở lại... như là em của ngày nào, là anh...chàng trai bên tách cafe mỗi buổi sáng thứ hai hàng tuần. Lời Linh như tiếc nuối.

- Chẳng phải hiện tại cũng tốt sao? Hải Minh hỏi cô.

- Hiện tại, chỉ khiến em hối hận mà thôi.

- Vậy em có hối hận khi đã thích anh không?

Linh không trả lời, cô biết trả lời thế nào khi câu trả lời cô còn không biết. Một chút hối hận cho thứ tình cảm bỗng bột nhưng cũng không hối tiếc bởi khi đã làm việc gì Linh dù có là sai đi chăng nữa cô vẫn chấp nhận hậu quả. Tâm trạng hỗn độn bây giờ khiến cho đầu óc Linh chẳng tỉnh táo được, cô đưa mắt nhìn vào màn đêm huyền ảo của núi mà không rõ mình đang muốn gì.

- Linh... anh sẽ cố gắng, để không bắt em phải đợi lâu thêm nữa!

Tiếng Hải Minh cất lên bên tai Linh, cô không hiểu được anh đang nói về chuyện gì nữa...Chờ đợi, cô đã quá quen với điều này rồi, có chờ đợi thêm đi chăng nữa cũng đâu phải điều gì quá khó khăn đối với Linh lúc này.

* * *

Buổi sáng của vùng núi tuyệt đẹp, những dải mây lơ lửng ngang lưng chừng núi, mây như sà xuống đường đi, mây như thoát ẩn thoát hiện khó lường. Linh dậy sớm lôi đám bạn dậy, cả lũ còn bê bết sau hậu quả của trận say hôm qua, đứa nào cũng mềm oặt trông chẳng còn tý chút sức lực. Hải Minh nhìn thấy bộ dạng của Hòa, My, Ngọc và Hải khiến anh phì cười, rồi anh ra hiệu cho Linh không cần phải lay chúng dậy nữa, bởi có dậy được chắc đám bạn của Linh cũng chẳng có hơi sức mà leo núi được nữa.

Chỉ có Hải Minh và Linh tham gia được vụ leo núi này, Linh hí hửng vì lần đầu tiên trong đời được đi leo núi, cô đã từng ngưỡng mộ và ao ước được thử sức dù chỉ một lần.

- Cố lên, chúng ta cố leo lên đến đỉnh để ngắm bình minh trên đỉnh núi nhé, em sẽ thấy nó tuyệt đẹp như thế nào!

- Huazaaaaaaaaaaaaa, cố lên nào!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Linh nắm lấy tay ra hiệu cổ vũ lại tinh thần.

Những bước đi đầu tiên khó khăn không làm cho Linh cảm thấy mệt mỏi, mặc dù buổi sáng sớm và sương lạnh làm cho cô cây đều ướt và rất dễ trơn trượt. Thay vào đó Linh cảm thấy rất vui và dường như mọi nỗi muộn phiền đã tan biến hết. Linh cười hạnh phúc khi có Hải Minh đi bên cạnh cô và từng bước đi của cô khi bị trượt ngã đều có anh nắm lấy tay và kéo cô đứng dậy.

- Cố lên nào, chắc khoảng 9 giờ chúng ta sẽ lên tới đỉnh núi thôi. Hải Minh động viên.

“9giờ... chủ nhật... ngày 25/11...”

Linh điếng người lại, chạy dọc xung quanh đầu cô là một luồng suy nghĩ... dường như cô đã nhớ ra được một chuyện cô đã quên...

Á Á Á Á....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Trong một giây không tập trung Linh đã trượt tay rơi xuống.

“LINH !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng Hải Minh kêu thất thanh.

* * *

Trong khi đó ở Hà Nội, Bảo Thiên đã ra sân thi đấu và chuẩn bị cho vòng bay quyết định. Trong đám người đến, chốc chốc, anh lại để ý xem có tìm thấy người mà anh muốn kiếm tìm hay không và cứ khoảng 2 phút anh lại liếc nhìn điện thoại hi vọng có một cuộc gọi đến.

- Bảo Thiên, em ở đây! Có tiếng vẫy gọi Bảo Thiên từ phía xa, anh quay ra, thấy cô nàng Huyền Sâm đang cười rất tươi đi đến.

- Em đến đây à? Bảo Thiên hụt hẫng.

- Sao lại không, em phải chứng kiến lần thứ 5 sau 5 năm liên tiếp anh giành chức vô địch chứ. Huyền Sâm cố tỏ ra hiểu biết. – Lần này chắc chắn là anh sẽ chiến thắng, giống như mọi lần thôi mà, đừng lo.

Bảo Thiên chẳng nói gì mặc kệ cho Huyền Sâm đứng độc thoại một mình, anh kiểm tra lại từng chi tiết của con SwingF16 một cách cẩn thận và tỉ mỉ. Đối thủ lần này của anh là một cựu chiến binh về Không Quân đã từng có nhiều năm tham chiến trong quân đội cũng như rất rành về chế tạo, tuy nhiên anh cũng rất tự tin bởi đã nhiều năm nay Bảo Thiên dành tâm sức cho thứ duy nhất anh cảm thấy là niềm đam mê đáng để theo đuổi.

Chỉ còn 5 phút để tham gia cuộc quyết đấu...

Thư kí của Bảo Thiên nghe điện thoại rồi ghé vào tai anh nói, dường như một việc rất khủng khiếp vừa xảy ra.

Không cần phải nghĩ tới 1s, Bảo Thiên vút SwingF16 ra rồi vội vàng chạy đi trước bao con mắt ngạc nhiên của mọi người.

“Linh, đợi anh, nhất định em phải đợi anh...”

11. Chương 11

Bệnh viện ở vùng núi thiếu thốn những trang thiết bị cần thiết cho ca phẫu thuật của Linh, một mảnh cây sắc lẹm đâm vào mạng sườn bên trái khiến cho ca phẫu thuật hết sức khó khăn và các bác sĩ phải mất thời gian để gấp những mảnh cây nhỏ ấy ra ngoài.

Bảo Thiên chạy đến bệnh viện với một tâm trạng hoảng loạn, cú điện thoại thông báo khiến cho anh dường như quên hết mọi sự việc đang diễn ra xung quanh khi mà vòng đấu cuối cùng của SwingsF16 đang đi đến hồi phân định. Nhưng đối với Bảo Thiên lúc này Swings còn quan trọng gì nữa khi mà Linh đang mê man bất tỉnh không biết sống chết thế nào.

- Cô ấy đâu, cô ấy đâu rồi? Bảo Thiên đến trước phòng cấp cứu níu lấy tay một cô y tá từ đó vừa đi ra.

- Anh cứ bình tĩnh, bệnh nhân đang được phẫu thuật.

Bảo Thiên gục xuống chân tường của phòng cấp cứu, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, cho đến lúc này dường như Bảo Thiên mới có thời gian để thở. Anh đã vượt qua quãng đường 80km trong tâm trạng như lửa đốt, chốc chốc anh lại giục già lái xe đi thật nhanh. Thư kí của anh đã phải can ngăn hết sức khi Bảo Thiên cứ nhất định đòi tự lái xe.

Hải Minh đi ra ngoài mua chút nước uống quay lại trước phòng phẫu thuật. Bảo Thiên ngẩng mặt lên.

- Đồ khốn... mày... mày hại cô ấy rồi biết không?

- Buông ra... Hải Minh lạnh lùng bỏ tay Bảo Thiên trên cổ áo anh ra. – Anh bỏ mặc cô ấy, giờ lại còn đến đòi tính chuyện với tôi sao?

Bảo Thiên buông tay ra, câu nói ấy làm cho anh xây xẩm.

- Chẳng phải người Linh yêu là cậu sao? Bảo Thiên đau đớn khi phải thốt ra từng lời đó một cách rành rọt. Huyền Sâm đứng đằng sau Hải Minh và Bảo Thiên từ lúc nào, cô lên tiếng.

- Lại có chuyện gì mà em không biết nữa sao?

Huyền Sâm nhìn thấy thái độ của Bảo Thiên ở cuộc đấu, thấy anh như vậy cô liền đuổi theo anh, và rốt cục là đến cái bệnh viện này, đứng trước cô là hai người đàn ông đang tranh cãi nhau về một cô gái đang nằm trong phòng phẫu thuật kia. Cô gái ấy chẳng phải ai khác chính là Linh, cô nàng là vật ngáng trở cô đến với Bảo Thiên.

Ba người im lặng ngoài phòng chờ của bệnh viện. Y tá lên tiếng và hỏi xem ai là người nhà của Linh để ra làm thủ tục. Bảo Thiên đứng dậy và đi theo cô y tá vì theo đúng pháp luật anh chính là chồng, người chịu trách nhiệm với Linh.

Chỉ còn lại Huyền Sâm và Hải Minh ngoài phòng chờ.

- Em về khi nào?

- Em mới về thôi, còn anh, sao không ở Đức mà quay về đây làm gì?

- Không phải ở đó càng đáng chán hơn sao? Hải Minh cười nhạt.

- Anh vẫn chưa quên được David sao? Huyền Sâm nhìn sâu vào mắt Hải Minh.

- David ra đi... mang theo tất cả... giờ anh đang cố gắng sống như David muốn...

- Anh hãy sống như thế đi, quên mọi chuyện ở Đức đi, cậu ấy chết rồi, hãy sống như một người đàn ông thực thụ... anh có thể làm được mà. Anh vẫn còn đường để quay về... anh hãy đến với Linh, đến với cô ta để thử sống một cuộc đời khác xem. Điều ấy tốt cho anh và cho cả em nữa...

Hải Minh thở một hơi dài, anh lấy hai tay di giữa sống mũi, khuôn mặt Hải Minh đầy vẻ mệt mỏi. Những lời Huyền Sâm nói giờ lại gợi lên cho Hải Minh biết bao suy nghĩ, anh đã cố gắng trốn tránh sự thật này nhưng có lẽ đến lúc này mọi chuyện không thể nào trốn tránh được nữa rồi.

- Anh hãy yêu Linh và đem cô ấy đi, chuyện này... sẽ mãi mãi là bí mật giữa em và anh. Huyền Sâm nắm lấy tay Hải Minh.

Huyền Sâm nghĩ đến Hải Minh, cô không thể ngờ người có thể giúp cô lúc này lại có thể là anh. Cách đó khoảng hơn 1 năm về trước, Huyền Sâm có một đợt đi thực tế và cô phải đến Đức, Huyền Sâm đã phát hiện ra Hải Minh đang chung sống với một người... đàn ông. Sau chuyện đó, cô đã hứa sẽ giữ bí mật cho Hải Minh với mẹ anh và gia đình Hải Minh vì cô biết anh là niềm tự hào cũng như là người thừa kế GM có ngang quyền như Bảo Thiên.

Rồi cách đó không lâu, Hải Minh đến Mỹ tìm cô với bộ dạng âu sầu, cô biết được tin David, người Hải Minh yêu và chung sống đã đột ngột qua đời trong một tai nạn. Huyền Sâm đã phải mất một khoảng thời gian dài để động viên Hải Minh tiếp tục sống, nhưng cô không thể ngờ rằng anh lại quay về Việt Nam và hiện tại anh chính là người có thể giúp cô giành lại được Bảo Thiên.

Huyền Sâm nói xong mọi chuyện rồi ra về, cô thấy tiếc rẻ vì đã theo Bảo Thiên lên đây để chứng kiến cảnh anh đau đớn vì người con gái khác, nhưng mặt khác cô lại lấy làm vui mừng vì đã không ra về trắng tay, đổi lại, cô lại có những thứ khác đáng giá hơn rất nhiều. Chiếc ô tô chạy chậm chậm đưa Huyền Sâm xuống núi, kính ô tô bị che khuất bởi những lớp sương dày đặc, cơn mưa chiều bắt chợt đổ xuống một cách vô tình...

Sau hơn 8 tiếng đồng hồ do tác dụng của thuốc Linh đã vẫn còn mê man sự có mặt của Bảo Thiên khiến cho Hải Minh có cảm giác anh là người thừa. Hải Minh xin phép về khu resort để thu xếp đám bạn thân còn ở đó.

Suốt đêm Bảo Thiên ở bên cạnh lo cho Linh, chốc chốc anh lại dậm chân và kiểm tra tình hình của Linh, cả đêm không một giây chợp mắt. Bảo Thiên đau đớn nhìn Linh miên man trên giường bệnh và càng đau

đớn hơn khi thấy thân hình yếu ớt của Linh băng bó trong một đồng băng bó trắng toát run run lên từng cơn đau.

Linh tỉnh lại toàn thân đau ê ẩm, cô từ từ mở mắt, định thần ngồi dậy nhưng vết thương ở mạng sườn làm cho cô đau ghê gớm. Linh thấy Bảo Thiên gục bên cạnh cô, không muốn làm Bảo Thiên thức giấc cô lại khẽ nằm xuống.

Đường như chút cử động nhẹ của Linh làm Bảo Thiên tỉnh giấc, Linh vội vàng nhắm nghiền mắt lại giả vờ chưa tỉnh. Bảo Thiên lấy tay sờ lên trán cô, anh lấy tay dụi dụi mắt rồi khẽ khàng đắp chăn lại.

Bảo Thiên đi ra ngoài nghe điện thoại, sau cánh cửa Linh nghe tiếng anh loáng thoáng giải quyết công việc.

- Tạm thời cậu thay mặt tôi giải quyết các vấn đề ở công ty, vợ tôi bị tai nạn nên không thể bỏ cô ấy ở đây được.

Linh khẽ mở mắt, Bảo Thiên đi vào.

- Cô tỉnh rồi à? Có còn đau lắm không?

- Suốt đêm...anh đã thức đấy à? Linh không trả lời câu hỏi của Bảo Thiên mà cô hỏi lại anh.

- Không, tôi có thức đâu... Để tôi đi gọi bác sĩ.

Sau khi gọi bác sĩ đến kiểm tra xong, Bảo Thiên cẩn thận hỏi han các bác sĩ về tình hình của Linh, theo ý muốn của Bảo Thiên anh muốn được chuyển cô về bệnh viện ở thành phố. Vùng núi này những thiết bị y tế không được hiện đại khiến cho Bảo Thiên lo lắng.

- Anh cứ để cô ấy ở lại đây 2 ngày theo dõi, nếu vết thương không có dấu hiệu gì bất thường cũng như không bị sốt thì hoàn toàn có thể cho cô ấy chuyển viện.

Bảo Thiên dù lo lắng đến mức nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng vẫn phải nghe theo lời bác sĩ, vì với anh lúc này an toàn cho Linh là điều anh quan tâm nhất.

Cơn mưa của vùng núi đến bất chợt và nặng hạt, không khí khá lạnh khiến cho vết thương của Linh đau nhức. Tác dụng của thuốc giảm đau đã hết và giờ vết thương khiến cho Linh nhức nhối.

Cơn bão đến bất thường không báo trước. Đường đi bị sạt lở một cách nghiêm trọng khiến cho Bảo Thiên không thể đưa Linh về thành phố như dự định được. Anh và cô đành phải nán lại đợi thêm vài ngày nữa cho đến khi bão tan và đường xá có thể đi lại được. Khách du lịch bị kẹt ở đây cũng đành ngao ngán chấp nhận bởi tình hình thời tiết khắc nghiệt này.

Gia đình đều biết Linh bị tai nạn nhưng bố mẹ không thể đến chăm cô được vì vụ sạt lở, con đường duy nhất lên đã bị lấp. Bảo Thiên gọi điện về trấn an tinh thần mẹ Linh, bà khi nghe tin Linh như thế suýt nữa đã ngất đi khi nghe tin chẳng lành. Ông nội thì sồn sồn chốc chốc lại gọi điện hỏi han khiến cho Bảo Thiên phát bực.

Cô y tá đi vào thay băng thương cho Linh, Bảo Thiên đứng đó khiến cho Linh đỏ mặt. Anh biết ý rồi đi ra ngoài.

- Anh chưa chăm bệnh nhân bao giờ hay sao thế, giúp cô ấy thay đồ đi chứ, người bệnh càng phải sạch sẽ. Cô y tá đi ra ngoài nhắc nhở Bảo Thiên.

Bảo Thiên đi vào, thấy Linh đang có ý định ngồi dậy để thay đồ anh liền chạy tới đỡ cô dậy, vết thương khiến cho Linh vẫn chưa thể ngồi dậy và tự cử động tay theo ý muốn được.

- Để tôi giúp!

- Không... tôi... tôi tự làm được... Linh xấu hổ đỏ ửng mặt

- Đồ ngốc, có gì phải xấu hổ lúc này chứ, mà cô có gì đáng để nhìn đâu.

Bảo Thiên cố tình nói cho Linh thấy chẳng có gì đáng để ngại ngùng. Linh tức giận nhưng đành mặc kệ, lúc này thì không phải lúc có thể xấu hổ được.

- Cứ coi tôi như mẹ cô đi, không phải ngại ngùng gì hết.

Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua....

Cuối cùng thì cơn bão cũng qua đi, con đường đã được thông xe cô đã có thể lưu thông trở lại, từng đoàn khách du lịch vui mừng khi có thể về nhà. Những ngày vừa qua Linh đã bình phục rất nhanh nhờ có sự chăm sóc tận tình của Bảo Thiên, mấy cô y tá nhìn Linh với ánh mắt ngưỡng mộ khi có một người chồng như thế. Linh cũng không thể hiểu nổi thái độ dịu dàng và chu đáo đó của Bảo Thiên hoàn toàn khác với cách mà anh đối xử với cô hàng ngày.

Bảo Thiên bế cô lên xe để về Hà Nội, những thứ đồ đạc cần thiết đã được anh chuẩn bị kỹ lưỡng. Anh còn cẩn thận yêu cầu thêm một y tá đi cùng chăm sóc cho Linh.

- Bảo Thiên, đừng tốt với tôi như thế, tôi... không xứng đáng để anh phải mất thời gian...

- Dù có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ vẫn tốt với cô... bởi vì tôi muốn như thế!

Linh được đưa về nhà an toàn, sau khi Bảo Thiên đưa cô đến bệnh viện kiểm tra lại, các bác sĩ cho biết những vết thương đã được xử lý tốt và không hề có dấu hiệu đáng ngại nào.

Bảo Thiên mất một tuần không đến công ty làm việc, hàng tá việc ngập ngụa và điện thoại của anh cứ chốc chốc lại rung lên bần bật. Linh cảm thấy áy náy với Bảo Thiên.

- Anh cứ đi làm đi tôi có thể tự lo được.

- Không sao, tôi sắp xếp được...

- Mấy hôm anh không ngủ rồi, cổ chợp mắt chút đi.

Đã mấy đêm liền Bảo Thiên thức canh cho cô ngủ, Linh cảm thấy không thoải mái và hết sức lo lắng khi thấy anh như thế. Vụ tai nạn này mà cô là nguyên nhân khiến cho cô càng cảm thấy tội lỗi. Bảo Thiên hoàn toàn biết việc cô đi với Hải Minh mà không đến cuộc thi đấu của anh, nhưng hiện tại anh cũng không trách móc hay có ý nhắc đến chuyện đó.

Đám báo chí không rõ đã moi được thông tin ở đâu ra lại làm rùm beng trên báo. Linh chưa bình phục về thể xác thì lại bị tra tấn bằng tinh thần. Hải Minh chỉ dám gọi điện hỏi han Linh, cũng chẳng hề dám đến nhà bởi cô không muốn có thêm rắc rối.

- Em ổn chứ? Hải Minh gọi điện cho Linh, giờ liên lạc của hai người chỉ qua điện thoại được mà thôi.

- Em vẫn ổn, còn anh?

- Không phải lo cho anh, anh có thể đến gặp em không?

- Không... nhất là lúc này, em không muốn có thêm rắc rối nữa. Linh can ngăn ý định của Hải Minh.

Hàng loạt thông tin về đám cưới của Linh và Bảo Thiên được báo chí khai thác với những tít nóng hổi như “Đâu là sự thật về đám cưới bí mật CEO của GM?” và thậm chí còn có những bài phân tích từng chi tiết một về cái được gọi là “sự giả dối trong đám cưới của cháu đích tôn tập đoàn GM”. Trong bài báo đó còn phân tích cả thời gian quen nhau, cũng như còn lôi cả chuyện cô dâu chú rể không đeo nhẫn cưới. Và thêm cả chuyện “Người tình của vợ Bảo Thiên” được cái báo giật tít cho ngay lên trang chủ. Ngồi nhà đọc đồng báo lá cải ấy làm Linh muốn điên lên, Bảo Thiên cũng chẳng khá khẩm hơn cô, điện thoại trong những ngày qua ầm ĩ khiến anh phải liên tục tắt máy.

- Phong tỏa tin tức ngay cho tôi. Bảo Thiên gọi điện ra lệnh cho cấp dưới. – Các cậu làm ăn như thế mà được à, nói với chủ các tòa báo vuốt mặt phải nể mũi chứ! Bảo Thiên giận dữ.

- Em đã phong tỏa tin tức rồi. Thư kí báo cáo cho Bảo Thiên. – Nhưng thực sự chuyện này không thể nào ngăn cản được dư luận. Vợ anh... và chuyện chàng trai kia... thật sự rất hot... Nhân viên thư kí ngập ngừng nói với Bảo Thiên.

- Hừm, đồ khốn... Bảo Thiên thốt ra một câu chữ đồng.

Không còn cách nào khác với tình hình hiện tại Bảo Thiên cũng quyết định xin nghỉ học cho Linh ở trường và cho cô về quê một thời gian để nghỉ ngơi. Vì anh nghĩ có bố mẹ chắc chắn Linh sẽ đỡ buồn và mẹ sẽ biết lo cho Linh hơn là anh.

Công việc bù đầu cần phải giải quyết nên Bảo Thiên không đưa Linh về quê được. Anh cho người sắp xếp xe cũng như người chăm sóc Linh đi cùng.

- Cô về nghỉ ngơi đi, cuối tuần tôi sẽ xuống thăm.

- Không phải lo cho tôi, tôi biết tự lo cho bản thân mà.

- Như vậy được thì tốt. Bảo Thiên lạnh lùng dường như anh không tin vào lời hứa đó.

- Tôi... xin lỗi...

Linh đưa mắt về phía Bảo Thiên và cố lấy hết sức để nói lời xin lỗi với anh, dường như có một điều gì đó trong ánh mắt của Bảo Thiên mà cô không thể hiểu nổi, Linh muốn biết điều đó là gì nhưng anh không để cô nói thêm nữa.

- Cô đi đi!

Bảo Thiên đẩy Linh vào xe ô tô rồi lạnh lùng đóng cửa xe lại, sau đó anh lên xe ô tô và đến công ty. Linh nhìn theo Bảo Thiên dáng anh mạnh mẽ bước đi không một cái ngoái đầu nhìn lại.

* * *

Mẹ Bảo Thiên đã đến văn phòng của anh từ lúc nào, văn phòng của Bảo Thiên nằm trên tầng 20 của GM Tower nằm ngay giữa trung tâm Hà Nội. Mẹ Bảo Thiên đứng đó với khuôn mặt đầm đìa sát khí, đôi lông mày nhíu lại, bà đứng bên cửa sổ nhìn xuống toàn cảnh thành phố. Tay chống cằm và chốc chốc bà lại nhìn đồng hồ.

- Mẹ đến rồi à? Bảo Thiên bước vào và cất câu hỏi, dáng vẻ mệt mỏi.

Nhanh như cắt bà tiến đến trước mặt Bảo Thiên và thẳng tay tát thẳng vào mặt anh, “bốp”... Bảo Thiên nghiêng mặt sang một bên, vết tay của bà hằn đỏ trên mặt Bảo Thiên.

- Đồ mất dạy! Tôi cho anh ăn học và nuôi dưỡng anh, giờ anh đối đáp tôi như thế sao?

- Con xin lỗi.

- Xin lỗi mà được hay sao? Anh ngu ngốc đến mức nào mà đứng làm bù nhìn trước việc con nhỏ đó ngoại tình, lại còn chạy theo cô ta chăm sóc và nâng niu như báu vật nữa. Khốn nạn!

- Đó là chuyện của con, mẹ đừng can dự vào.

- Tôi sẽ không can dự nếu như nó không ảnh hưởng đến GM, anh đừng tưởng sẽ qua mặt tôi được, đừng tưởng vụ dàn dựng về đám cưới tôi không hề biết gì?

- Mẹ, mẹ... theo dõi con đấy à? Bảo Thiên chùng mắt ngạc nhiên.

- Nhanh chóng kết thúc chuyện với con bé đó đi, nó không còn giá trị gì nữa. Hãy kéo GM vực dậy sau đồng bần nhờ mà anh đã gây ra, di chúc của ông nội anh tôi đã cầm trong tay rồi.

Mẹ Bảo Thiên nói xong rồi đi ra, từ trước tới giờ lời bà nói là điều mà bà chắc chắn sẽ làm và chắc chắn sẽ tìm mọi cách để đạt được, chuyện di chúc của ông nội Bảo Thiên đang nằm trong tay bà hoàn toàn có cơ sở để Bảo Thiên tin đó là sự thật vì anh là người hiểu mẹ mình rõ nhất.

Bảo Thiên choáng váng trước những lời thốt ra từ mẹ anh, anh ngồi phịch xuống ghế như người mất hồn. Mọi ý nghĩ trở nên lộn lộn, câu nói của mẹ anh vang lên văng vẳng “Hãy chia tay ngay với Linh, nếu anh còn dính dáng gì đến cô ta, tôi sẽ không để cho cô ta được yên đâu”

Cổ phiếu của GM giảm một cách đột ngột sau những bê bối về chuyện của Bảo Thiên, người ta đồn thổi rằng chức CEO của GM sắp bị thay thế và Bảo Thiên không có quyền thừa kế cho vị trí đó. Đám cưới giả mạo nhằm lừa mất thiên hạ để anh có thể lấy lòng người sáng lập GM, người đó chính là ông nội Bảo Thiên hiện tại đang đi du lịch ở Châu Âu.

Bảo Thiên thật sự đau đầu với những con số hiện tại, tất cả các cổ đông đang rỉ tai nhau bán tống bán tháo cổ phiếu của GM, thêm cả đồng báo lá cải cứ suốt ngày bôi mớ chuyện đời tư của anh khiến cho Bảo Thiên đau đầu và mọi việc cứ rối tung rối mù lên. Ngoài ra áp lực không nhỏ từ mẹ Bảo Thiên là một vấn

đề khiến anh cảm thấy cần phải thỏa hiệp tìm hướng giải quyết tốt nhất bởi bà sẽ không chịu khoan tay đứng nhìn để yên cho Linh... Mà Linh... là người lúc này anh lo lắng nhất...

Bảo Thiên đã làm việc từ sáng cho đến tận tối mịt mà vẫn chưa xong đóng giấy tờ cần giải quyết. Anh đã cho cậu thư kí về nghỉ sớm bởi mấy hôm nay cậu ta cũng chẳng có thời gian mà ăn giống như Bảo Thiên, dù sao lúc này nên đối đáp với nhân viên tốt là điều cần thiết, ít ra thì Bảo Thiên đang muốn có được sự ủng hộ của mọi người trong công ty.

- Anh còn chưa về sao? Huyền Sâm tự nhiên bước vào mà chẳng gõ cửa. Cô nàng uyển chuyển và đỏng dắn trong chiếc váy siêu ngắn đầy quyến rũ.

- Sao biết anh ở đây?

- Thì còn nơi nào an toàn hơn phòng làm việc của anh ở GM chứ? Không phải ở ngoài kia hễ cứ ra đường là người ta lại nhắc đến tên anh sao?

- Mấy hôm nay anh đã đủ mệt rồi, em đừng có đến và làm phiền anh nữa. Bảo Thiên vẫn cắm đầu vào bàn làm việc

- Em không làm phiền anh, em đến để mang lại cho anh và GM một cơ hội...

- Ý em là gì?

- Chẳng phải GM sắp bị đóng cửa sao? Haha

- GM không phải thứ để em mang ra đùa cợt.

- Đừng có trốn tránh sự thật, em đã biết tổng tình hình của anh lúc này rồi. Huyền Sâm tỏ vẻ vênh váo. – Không phải các ngân hàng đang từ chối việc cho anh vay tiền cũng như tất cả các khoản nợ đang đến lúc phải trả hay sao? Anh trụ được mấy ngày, mấy tuần với cái tình trạng này đây?

- Nhưng anh cũng sẽ không cậy nhờ đến em đâu. Cảm ơn! Bảo Thiên trả lời thẳng thừng một cách lạnh lùng.

- Để rồi xem, em sẽ chờ cái ngày anh đánh đổi GM vì con nhỏ đó như thế nào? Nếu anh đồng ý thì hãy kí vào cái này, tập đoàn bên em sẽ vực GM dậy, đừng quên em là thiên kim tiểu thư của tập đoàn đá quý lớn nhất Việt Nam!

“Rầm” Huyền Sâm đi ra ngoài và đóng cửa mạnh tỏ thái độ. Bảo Thiên buông đóng giấy tờ ra, anh thả lưng trên ghế tựa dung đưa, hai mắt nhìn lên trần nhà rồi lấy tay di di trán. Cả ngày làm việc mệt nhọc đã khiến anh mệt mỏi lắm rồi, lại thêm chuyện Huyền Sâm nói càng khiến anh đau khổ hơn bất kì thứ gì... Đánh đổi GM với Linh ư? Bảo Thiên không chắc tại sao mình lại như thế, nhưng đó là cả hai thứ mà anh không hề muốn mất đi... Dù biết rằng đó là sự tham lam nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, anh sẽ không bao giờ buông tay... trừ khi Linh chính là người buông tay anh ra...

12. Chương 12

Linh đã bình phục lại hoàn toàn sau vụ tai nạn, được bố mẹ chăm sóc nên có vẻ Linh béo ra. Tinh thần cũng rất thoải mái chứ không còn bị hoảng loạn như mấy ngày trước. Bố mẹ Linh cố tình tránh không cho cô xem tivi để cô không biết được những tình hình hiện tại của GM.

Chủ nhật. Linh dậy từ rất sớm, cô chải tóc, mặc ình chiếc váy trắng. Cô nhìn mình trong gương, khuôn mặt đầy đặn và tươi sáng, Linh tự nhận thấy vẻ đẹp của mình. Cô khẽ cười rồi liếc nhìn đồng hồ, chốc chốc cô lại nhìn ra cửa xem có chiếc xe nào sẽ ghé đến hay không.

Suốt buổi sáng, Linh đi ra đi vào chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Cô tự nhiên thấy vui với niềm vui nhỏ bé rằng hôm nay Bảo Thiên hứa sẽ xuống thăm cô. Chỉ có 1 tuần không gặp anh nhưng cô cảm thấy như xa cách lâu lắm rồi, cô sẽ nấu cho anh những món anh thích, kể chuyện cho anh nghe những ngày cô sống ở đây, rồi cô muốn đưa anh đi đến cánh đồng ở quê như có lần cô đã hứa...

Linh chờ, trái tim cô mong chờ với niềm hi vọng nhỏ nhoi ấy...

Buổi trưa, Linh ngồi ngoài vườn đọc sách, lâu lắm rồi mới có quãng thời gian được sống trong không khí trong lành và cái cảm giác êm đềm như lúc này. Mà hình như là cũng lâu lắm rồi, chắc từ hồi học cấp 2 đến giờ đây là lần Linh trở về nhà lâu nhất. Trước kia, những kì nghỉ hè Linh chỉ ghé về nhà 1 hoặc 2 ngày rồi lại lên Hà Nội học thêm, lớn lên chút nữa thì lại bận rộn với những công việc part-time đậm ra khoảng thời gian Linh sống với bố mẹ rất ít ỏi.

Bố Linh cầm ấm trà ra đặt lên chiếc bàn đá nơi Linh đang ngồi.

- Bố con mình ít khi nói chuyện với nhau, hôm nay nói chuyện một chút nhé!

- Vâng... bố cứ nói đi. Linh bỏ quyển sách xuống chăm chú nhìn ông.

Ông cầm ấm trà, lắc lắc nhẹ, rồi sau đó rót vào tách trà nhỏ, ông khẽ nâng ấm trà lên rồi hạ xuống cho từng giọt trà chảy xuống. Nhìn cách rót rất điêu luyện của ông Linh mở to mắt dõi theo từng hành động.

- Con lớn rồi, cũng đã 21 tuổi, không còn bé bỏng gì nữa. Con cũng đã lấy chồng... bố mẹ cũng chẳng thể lo cho con như chồng con lo cho con được nữa.

- Vâng... Linh vẫn chăm chú theo từng lời của ông.

- Tuổi trẻ thì có nhiều bông bột lắm con ạ, nhưng điều quan trọng nhất là... con cần sử dụng cái đầu, khối óc và quan trọng nhất là biết cách lắng nghe trái tim con...

Linh khẽ gượng cười, cô hiểu những gì ẩn ý sau câu nói đó. Chuyện bê bối với Hải Minh bố mẹ Linh biết nhưng lại không hề có một ý định trách móc hay than phiền gì với cô. Có lẽ sau tai nạn trên núi họ cũng muốn cho cô thời gian để nghỉ ngơi hơn là việc nhắc đến chuyện ấy. Những lời nói của bố Linh hết sức nhẹ nhàng nhưng lại khiến cô cảm thấy ngột ngạt hơn bao giờ hết... Cô còn lo sợ hơn nếu như họ biết được sự thật về đám cưới, không hiểu họ sẽ sống... họ sẽ phải sống như thế nào đây? Trời ơi, cô muốn hét lên thật to, tại sao đến lúc này cô mới ý thức được điều này... quả thật, đã quá muộn để sửa chữa lỗi lầm rồi ư?

- Bố không chắc chắn ai sẽ là người con yêu, nhưng con phải biết rằng, một người con gái có thể khoác lên mình rất nhiều chiếc áo cưới nhưng không phải cái nào cũng giống nhau và không phải dễ dàng nhận ra ai mới là người con yêu và là một nửa thật sự của con. Có thể con sẽ mất rất lâu, có thể con sẽ bị đánh đổi cả nước mắt, nỗi đau, thời gian....

Nhưng... bố tin con đủ trưởng thành để lắng nghe trái tim mình...

Bố Linh nói xong rồi đi vào nhà, ông để cô lại ngồi một mình suy nghĩ, tách trà đã nhạt. Linh gục đầu xuống bàn...

Ánh nắng chiếu xiên lọt qua kẽ lá rơi rớt xuống chỗ cô ngồi. Linh nhắm mắt lại, cô muốn mình không còn suy nghĩ thêm điều gì nữa, cô cũng không muốn nghĩ bởi mọi chuyện giờ trở nên lộn xộn. Cô cũng không muốn nhớ đến Hải Minh bởi cô đâu biết câu trả lời anh dành cho cô là gì. Anh dường như mãi mãi là một dấu chấm hỏi khó hiểu mà Linh càng muốn tìm hiểu cô lại càng hiểu chút gì về anh hết...

Linh như ngủ quên trước cái khung cảnh buổi trưa gió đầu Đông se se, nắng vẫn vàng nhưng không đủ gay gắt lắm. Trên cao những tán cây đu đưa, lá vẫy xào xạc... Linh bỏ quên cuốn sách rồi thiếp đi... trong mơ màng, trong một thứ ánh sáng vàng rực rỡ, cô thấy như có một ai đó rất quen đến bên cô...

Dường như có một bàn tay thật ấm vừa vuốt lên tóc và có một bờ môi thật ấm lướt qua môi... Cô thấy trái tim mình ấm áp và một cảm giác được che chở và yên bình đến kì lạ.... Linh khẽ cười với người đó, một niềm hạnh phúc ngập tràn... Nhưng Linh cứ miên man trong giấc mơ ấy. Mơ hay là đời thực?

Mơ hay là đời thực, phải chăng mỗi ngày đang sống cũng chỉ giống như một giấc chiêm bao, rồi sẽ tan biến như mây khói?

“Cuối tuần, tôi sẽ đến thăm cô” Trong giấc mơ câu nói của một người như đang văng vẳng bên tai Linh, cô đợi rõ ràng là cô đã đợi người đó xuất hiện... nhưng cô chỉ đợi anh được trong giấc mơ mà thôi...

Bảo Thiên đến rồi lặng lẽ ra về, chiếc xe khẽ đi khỏi căn nhà của bố mẹ Linh đưa Bảo Thiên trở về Hà Nội., chẳng hiểu sao nhưng anh không có đủ can đảm để đợi Linh tỉnh lại. Nhìn thấy cô đã khỏe và thật bình yên với hiện tại anh cảm thấy bớt lo lắng phần nào, ít ra thì ở một nơi không có anh cuộc sống của Linh

thanh thản và an vui hơn. Bên anh, anh chỉ đem lại cho cô một mỏi và bao nhiêu phiền toái mà thôi... suốt đêm qua anh đã không ngủ và anh đã đi cả buổi sáng để cốt muốn nhìn thấy Linh một lần... giờ thì anh đã có thể yên tâm khi nhìn thấy nét mặt cô... Nét mặt hạnh phúc trong cả giấc ngủ... và nụ cười hạnh phúc hơn bao giờ hết, anh muốn biết trong giấc mơ ấy cô vui vì điều gì nhưng có thể lắm chứ... trong giấc mơ ấy không có anh...

.....

Linh choàng tỉnh bởi một tiếng động, cô mở mắt, khẽ dụi dụi, ngơ ngác nhìn xung quanh... Đường như cô vừa bỏ lỡ một điều gì đó. Cô bỗng thấy một dáng người con trai cao lớn.

- Hải Minh! Linh thốt lên khi thấy anh đứng đằng sau Linh từ lúc nào.

- Xem chừng bệnh nhân đã bình phục hoàn toàn rồi. Hải Minh tiến đến xoa đầu cô.

- Hi... anh đến lâu chưa? Sao không đánh thức em dậy? Linh nói bẽn lẽn.

- Anh mới đến thôi, vừa khẽ bước ra đây thì em tỉnh.

- Chắc anh nhìn thấy em ngủ rồi hả, trời ơi, xấu hổ. Linh đưa hai tay lên mặt xoa xoa đôi má đang đỏ ửng dần lên, mặt cô nóng bừng khi nghe Hải Minh nói như vậy.

- Hôm nay anh đến là muốn nói với em... anh nghĩ rằng anh đã có đủ thời gian... và người anh muốn đi cùng anh chính là em! Hải Minh nói từng lời rành rọt.

Linh đứng trơ trơ ra, những lời của Hải Minh vừa nói ra cô không nghe được rõ ràng bởi cảm xúc chợt xuất hiện lúc này khi nghe những lời nói ấy khiến cô bối rối.

Đáng lẽ ra cô phải vui mừng hơn cô tưởng...

Đáng lẽ ra cô phải hạnh phúc hơn cô nghĩ...

Nhưng tại sao trong cô lại có một thứ cảm giác khó tả đến thế này?

“Linh, hãy đi cùng anh!” Hải Minh đặt hai tay lên vai Linh như muốn cô nói ngay câu đồng ý. Linh khẽ cúi mặt xuống, cô nhắm mắt lại, thở một hơi dài và sau đó lấy hết sức hít vào một hơi thật sâu.

- Em... em sẽ ra đi cùng anh... nhưng đợi em giải quyết hết mọi chuyện với Bảo Thiên đã. Linh cúi mặt xuống giấu đi sự bối rối, cô không dám ngẩng mặt lên nhìn Hải Minh bởi cái cảm giác nhìn vào mắt anh bây giờ, cô rất sợ...

Đêm... Linh mê mết trong những cơn ác mộng... cô thấy mình đơn độc, cô cứ chạy, chạy mãi...

Đêm cô nghe tim mình thổn thức...

Lối cô đi chỉ một màu đen đầy nguy nan, lối cô đi chỉ là những bước chân cô độc và trái tim đầy vết thương nhức nhối...

“Bảo Thiên...!” Cô bỗng choàng tỉnh, mồ hôi lạnh đầm đìa. Trong giấc mơ cô thấy anh, quay lưng về phía cô...

“Những gì tôi nợ anh... tôi sẽ trả”

* * *

Linh trở về Hà Nội sau 2 tuần dưỡng bệnh, sự việc đám cưới và miệng lưỡi dư luận vẫn còn chĩa mũi nhọn vào cô. Linh thừa thông minh để hiểu rằng, cách cô trở về căn nhà này, trở về vị trí làm vợ Bảo Thiên là một quyết định liều lĩnh bởi cô sẽ không được yên ổn chút nào. Cô chấp nhận những gì sắp phải đương đầu trước mắt và Linh cũng muốn làm những điều này cho Bảo Thiên bởi cô tự thấy cô đã nợ anh quá nhiều rồi.

Linh mở cửa bước vào nhà, đồ đạc vứt lung tung dưới sàn, tài liệu vương vãi trên sàn, bếp bốc lạnh tanh, tủ lạnh không hề có một dấu hiệu nào cho thấy có đồ ăn và căn nhà này có người sống. Linh thay quần áo và bắt đầu dọn dẹp, cô lau sàn nhà, xếp lại đồng tài liệu, giặt quần áo, thay ga trải giường và cuối cùng là dọn sạch bếp sau đó đi chợ mua đồ nấu. Linh làm mọi việc một cách nhanh nhẹn, bỗng dưng cô thấy

thương Bảo Thiên bởi trong suốt hai tuần vắng mặt cô không biết anh đã ăn uống nghỉ ngơi như thế nào khi mà mọi việc đang loạn hết cả lên.

Linh nấu xong cơm dọn hết lên bàn, cô không ăn mà có ý đợi Bảo Thiên về. Cô nhìn đồng hồ 7h30 tối, giờ này chắc anh mới từ văn phòng về nhà nên Linh cũng không gọi điện thoại giục.

Linh ngồi bên mâm cơm nóng hổi, cô nấu toàn những món Bảo Thiên thích...

Cô đợi, 1 tiếng, hai tiếng.... mọi thứ dần nguội lạnh...

Ba tiếng, bốn tiếng.... Bảo Thiên vẫn chưa về.

Linh bỏ chiếc tạp dề ra và lên phòng nằm, lòng cô xây xẩm “ Chẳng hiểu mình đợi anh ta để làm gì nữa...?”

Cô leo lên giường nằm, một cảm giác khó chịu, cô nhìn xung quanh, mọi thứ đơn độc và lạnh lẽo đến đáng sợ.

Ngoài trời đêm tối bỗng nổi cơn giông, mưa ngày càng nặng hạt, sấm chớp chốc chốc lại bùng bùng, gió gào rú dữ dội làm cho cánh cửa sổ phòng Linh rèm cửa tung lên, ướt nhẹp. Điện bỗng chập chờn từng đợt sáng tối. Linh lấy hết can đảm đóng cửa sổ lại rồi cô ngồi thụp xuống bên mép tường. Linh thấy nước mắt của mình, mặn... một vị quen thuộc mà bây giờ cô mới có cảm giác lại.

Trong khi đó thì Bảo Thiên về nhà trong cơn mưa giông khủng khiếp, lái xe trong thời tiết như thế này quả thật kinh khủng. Anh chạy vào nhà, thấy cửa không khóa, căn nhà sáng đèn, anh nhìn sơ qua một lượt. “Linh đang ở đây!” Bảo Thiên nhận thấy những dấu hiệu thay đổi trong căn nhà, sàn và bếp sạch sẽ, mọi thứ đã được sắp xếp theo đúng vị trí cũ. Căn nhà như được hồi sinh đúng với ý nghĩa của một ngôi nhà. Bảo Thiên khẽ mỉm cười, anh rút chiếc cặp ra ghệt sơ pha, vào bếp tìm ình một thứ gì đó để bỏ vào bụng. Nhìn mâm cơm còn nguyên nhưng đã nguội lạnh, Bảo Thiên đoán là Linh đã đợi anh. Những món ăn này... bất chợt... anh thấy nhớ mùi vị của nó da diết...

Anh đẩy bàn ăn lại một thứ cảm giác gì đó nghẹn lại, nhìn mâm cơm trên bàn anh chẳng thể nào nuốt nổi, biết Linh đang ở trong căn phòng này, giờ anh cũng không biết phải nói gì với cô và anh cũng không biết phải làm gì. Bảo Thiên định đi lên phòng, nhưng có gì đó khiến bước chân anh chùn lại... Anh cứ ngồi nguyên ở đó nhìn mâm cơm một cách vô hồn.

Sáng sớm hôm sau, Linh tỉnh dậy thì Bảo Thiên đã đi rồi, cô vào phòng anh và nhìn thấy quần áo bẩn anh thay để đó. Linh lấy và giặt giũ sạch sẽ. Giờ cô chẳng biết nên làm điều gì cho anh, và không biết cô nên làm gì nữa... cô chỉ biết làm những điều hết sức nhỏ nhặt này... những điều này... điều mà cô thừa hiểu chẳng hề có tác dụng gì có thể giúp anh và GM lúc này.

Linh nhìn quanh căn nhà, mọi kí ức ủa về, quãng thời gian đã qua... Lần đầu tiên cô và anh gặp nhau ở hiệu sách, rồi quán café, rồi đám cưới, hoa hồng.... Và cả căn nhà này, tất cả đem lại cho cô nhiều thứ cảm xúc, hóa ra Linh thấy mình gắn liền với mọi thứ ở đây hơn cô nghĩ, hóa ra mọi thứ không phải chỉ là một trò chơi, hóa ra đối với cả Linh và Bảo Thiên ít ra dù không phải là chồng là vợ nhưng ít ra cô và anh đã từng có những ngày tháng bên nhau mọi thứ đều... là thật...

Linh mê mải với bao suy nghĩ, ánh nắng chiếu soi qua cửa kính vào căn nhà làm bừng sáng. Linh thấy cô đang đứng, một mình cô độc... Chẳng lâu nữa cô sẽ phải rời xa nơi này ư, sao chưa ra đi mà cô đã có cảm giác tiếc nuối, sao chưa nói lời tạm biệt mà tim cô thấy xót xa như thế này?

* * *

Huyền Sâm hẹn Linh ở quán café của ông nội. Cô không ngạc nhiên lắm bởi cô biết trước sau gì Linh và cô ta cũng sẽ có một cuộc gặp mặt, chỉ tiếc là nó sớm hơn với dự định của Linh mà thôi. Linh đến quán café sớm hơn 30p, cô muốn ngồi ở đây, trên tầng 2 của quán hướng ánh mắt nhìn xa xa ngắm quanh cảnh và thư thái và cô gọi... nâu đá và kem sữa... Một hương vị khó tả...

“Nâu đá và kem sữa!” Kí ức sao cứ ào về?

Quán vẫn chỉ thưa thớt người, một số người quen đến đây chỉ để đọc sách Linh đã quá thân thuộc với những con người này rồi.

Huyền Sâm bước vào quán, cô đưa mắt nhìn một lượt tìm Linh. Huyền Sâm đẹp một cách kiêu sa lộng lẫy, cô bước vào quán làm những ánh mắt tất cả mọi người phải dõi theo. Quả thật, Linh phải thừa nhận cô ấy quá đẹp.

- Cô đợi lâu không?

- Em đến sớm... muốn được thư giãn một chút. Linh trả lời rồi nâng cốc café lên. – Chị uống gì?

- Không cần, tôi nói nhanh là đi thôi. Tôi không có nhiều thời gian. Huyền Sâm trả lời lạnh lùng.

- Chị cứ nói đi. Linh bình thản đón nhận mọi điều Huyền Sâm sẽ nói ra.

- Cô hãy đi khỏi đây đi, chuyện cô và Bảo Thiên tất cả đã kết thúc rồi, còn với Hải Minh cô hãy đi cùng anh ấy. Không phải cô làm mọi điều này chỉ vì Hải Minh à? Đã đến lúc cô nên nhận thức được điều gì là tốt nhất với cô. Cô có Hải Minh và một cuộc sống ở Đức... mọi thứ ở đây hãy chọn vứt đi. Tôi sẽ thay cô làm điều đó...

- Em không thể ra đi... em còn nợ anh ấy quá nhiều...

- Không cần, tôi sẽ ở bên anh ấy. Cô không có khả năng giúp được anh ấy lúc này. Giờ chỉ có tôi mới giúp được Bảo Thiên và GM...

- Nhưng...

- Còn nhưng gì nữa... cô yêu Hải Minh cơ mà, hay bây giờ cô lại nói rằng cô yêu Bảo Thiên??? Huyền Sâm nổi nóng, cô ta trợn mắt lên nhìn Linh với thái độ hằn học.- Tôi hỏi lại, cô có yêu Bảo Thiên hay không?

Linh chết đứng với câu hỏi đường đột của Huyền Sâm, câu hỏi đó khiến cho cô hết sức bối rối. Huyền Sâm đứng dậy rồi ra về. Linh ngồi lại, mọi thứ lại lẩn lộn.

“ Phải rồi, mình có yêu Bảo Thiên hay không?”

Yêu... thứ tình cảm mà cho đến lúc này Linh vẫn còn mơ hồ...

Yêu không phải là muốn làm mọi điều cho người mình yêu hay sao?

Yêu không phải là muốn được nhìn thấy người ta hạnh phúc hay sao?

Yêu không phải là làm tất cả mọi điều để được ở bên người mình yêu hay sao?

Vậy thì thứ tình cảm suốt 8 năm qua đó là CÁI GÌ?

Đó là thứ mà Linh mãi mãi không biết, mãi mãi cô vẫn không có câu trả lời.

* * *

Người phụ nữ trung tuổi ngồi trầm ngâm bên những con số, bà đang chứng kiến sự tụt dốc thái quá của GM sau bao nhiêu năm nắm quyền. Có một điều bà không thể ngờ rằng, mọi công sức bà gây dựng nay lại ném xuống sông xuống biển chỉ vì một con nhỏ vô tích sự mà con trai bà đang ra sức bảo vệ. Sau bao nhiêu năm trên thương trường bà đã gánh vác giúp GM vượt qua bao sóng gió vậy mà trước tình trạng hiện tại bà có cảm giác như bất lực. Trái tim của một người mẹ và trái tim của một thiếu phụ đầy tham vọng giờ đang tứa máu khi nhìn mọi công sức của mình đang có nguy cơ sụp đổ...

- Thưa bà, có người muốn gặp bà.

Mẹ Bảo Thiên khẽ gật đầu khi thư kí tiết lộ tên vị khách sẽ xuất hiện bây giờ.

Huyền Sâm bước vào. Sau bốn năm, cô đã trở lại trưởng thành, mạnh mẽ và đẹp một cách kiêu sa, một lần nữa cô và bà lại đối diện với nhau.

- Cháu về khi nào? Mẹ Bảo Thiên tỏ ra thân thiện.

- Dạ cũng chưa được lâu, bác vẫn khỏe chứ ạ.

- Bác khỏe, nhưng công việc dạo này bù đầu... cháu cũng biết rồi đấy. Hai vị chủ tịch vẫn được khỏe đấy chứ. Cháu ngồi đi. Bà đưa tay mời Huyền Sâm ngồi xuống.

- Vâng, cảm ơn bác. Hôm nay cháu đến là có một việc muốn nói với bác.

- Cháu cứ tự nhiên, bác đang nghe đây.

- Cháu nghĩ là sau bốn năm, mọi chuyện giữa cháu và bác cũng đã quên, giờ cháu trở lại không còn là vị trí một đứa con gái yêu con trai bác nữa mà là vị trí của một đối tác bên LJ, tập đoàn đá quý lớn mạnh nhất Việt Nam.

Mẹ Bảo Thiên lắng nghe những điều mà Huyền Sâm nói, bà vẫn chẳng thể nào quên được cô. Cách đó 4 năm, bà phát hiện ra mối quan hệ của Bảo Thiên và Huyền Sâm bà đã ra sức ngăn cản và đã có một cuộc gặp mặt bí mật với Huyền Sâm. Mặc dù bà thừa hiểu Bảo Thiên chỉ coi Huyền Sâm cũng như bao cô chân dài khác, nhưng bà không thể không lo sợ bởi Huyền Sâm khi đó chỉ là một cô nàng ăn chơi trác táng ném tiền qua cửa sổ vào những thứ vô bổ. Mà thực sự thì một người con dâu như thế không thể nào bước vào cửa nhà bà được. Mặc dù cô ta là thiên kim tiểu thư của LJ, nhưng mẹ Bảo Thiên cũng chẳng thích thú gì bởi chính mẹ của Huyền Sâm cũng có một quãng thời gian qua lại với bố của Bảo Thiên. Bản sao Huyền Sâm khiến bà vô cùng tức giận và cứ mỗi lần nhìn thấy cô ta bà lại như thấy quá khứ đau đớn của mình khi chứng kiến chồng mình vui vẻ bên kẻ khác. Nhưng giờ, sau 4 năm Huyền Sâm trở lại và thay đổi....

Thái độ thẳng thắn và quyết đoán khiến mẹ Bảo Thiên không còn lựa chọn nào khác. Bà khẽ gật đầu với những kế hoạch mà Huyền Sâm vạch ra.

“Việc đầu tiên cháu muốn là đưa Linh đi càng xa nơi này càng tốt...” Huyền Sâm nói với bà với một thái độ quả quyết.

Linh bước chậm rãi những bước trên đường. Cô muốn đi dạo một chút, cô thích cái cảm giác được hòa vào dòng người tấp nập đông đúc trên phố. Nơi mà người rất đông nhưng chẳng quen biết, những khuôn mặt chỉ xuất hiện một lần và biến mất. Phố phường Hà Nội đã bao nhiêu năm nay cô đã sống nhưng chẳng hiểu sao một buổi chiều như thế này lại khiến cô thấy mình bé nhỏ và đơn độc đến thế. Cô đơn độc hay chính nơi này để cô đơn độc. Linh không biết nữa, cô đi lang thang vô định mà không biết mình sẽ đi đâu...

Linh tìm về hiệu sách cũ, cũng không hiểu nguyên do nào khiến cô lại quay trở lại đây. Hiệu sách vẫn ở đó, chị chủ vẫn tươi cười mỗi khi Linh vào đứng đọc chọn qua chọn lại chán chê có thể không mua nhưng vẫn được mỉm cười. Nơi này... Linh đưa tay sờ lên từng giá sách... nơi này, là lần đầu tiên Linh gặp Bảo Thiên, lần đầu tiên để rồi cô và anh bắt đầu mọi chuyện...

“Bảo Thiên, Bảo Thiên... sao mình cứ nghĩ đến anh ta”.

Linh như choàng tỉnh, như có một tiếng nói khiến cho cô tỉnh lại cơ mơ. “Người mình yêu là Hải Minh, mình phải đi tìm Hải Minh...” Linh giật mình và sực nhớ ra mọi chuyện. Chẳng phải người mà cô tìm kiếm, người mà cô làm mọi chuyện để được ở bên anh là Hải Minh ư?

“Bảo Thiên!” Linh lắc lắc đầu cố xua đi những ý nghĩ về anh.

Linh tìm đến nhà Hải Minh, điện thoại cô gọi nhưng anh không nghe máy. Từ hôm anh đến tìm cô và đưa ra lời đề nghị, cô tránh không nghe điện thoại của anh. Chắc giờ này biết cô đến Hải Minh sẽ bất ngờ lắm, Linh thấy vui với cái ý nghĩ ấy và cô khẽ mỉm cười nghĩ đến cảnh sẽ nhìn thấy anh ngạc nhiên như thế nào.

Căn hộ của Hải Minh trên tầng 12 của một chung cư vào hạng đắt giá nhất Hà Nội. Đã có lần Linh đến nhà anh, nhưng cũng chỉ chớp nhoáng. Dường như anh không muốn cô bước vào sâu thêm căn phòng của anh.

Cửa không khóa, Linh nhẹ nhàng bước vào, định sẽ dọa và làm Hải Minh giật mình....Cô đi qua phòng khách, vẫn không thấy anh, cô bước tiếp những bước tiếp theo vào phòng ngủ của anh. Linh đoán Hải Minh đang ở đó.

Càng đi vào sâu gần căn phòng của anh cô càng thấy cách bài trí có phần độc đáo. Có một thứ gì đó như bí hiểm và khó hiểu ở đây. Linh bước tiếp đến gần phòng Hải Minh, cô đứng ngoài vì thấy cánh cửa chỉ khép hờ.

Linh nghe thấy có tiếng nói chuyện của Hải Minh và một người khác.

- Anh cầm lấy đi, đây là hộ chiếu, vé máy bay, em đã thu xếp hết rồi. Ngày kia anh và cô ta có thể đi được. Anh hãy bắt đầu sống một cuộc sống khác đi.

- Nhưng... anh... anh có thể làm được hay không? Hải Minh ôm mặt, ngồi phịch xuống giường.

- Anh là người mạnh mẽ mà, anh có thể làm được, hãy bắt đầu với một cô gái và yêu cô ta... hãy sống như một người đàn ông giống như David và mẹ anh mơ ước. Mẹ anh, anh có nghĩ đến mẹ anh không? David chết rồi, hãy yêu và lấy Linh làm vợ, cô ta yêu anh thế là đủ rồi.

Linh khẽ buông nắm khóa cửa phòng ra, tiếng động tách làm cho cả hai quay lại. Hải Minh và Huyền Sâm sững sờ nhìn cô. Huyền Sâm run rẩy bởi những gì cô ta vừa nói Linh đã nghe thấy hết. Linh thấy tim mình như vụn vỡ, cô ngồi thụp xuống đất...

Căn phòng... căn phòng của Hải Minh treo đầy ảnh của một người con trai... người con trai ấy Linh vừa nghe được và anh ta đã chết...

Hải Minh, con người tưởng chừng như cô đã hiểu hết anh, hóa ra cô lại chẳng biết gì về anh hết.

Hải Minh, chàng trai có hình hài hoàn hảo tỏa sáng thánh thiện như mặt trời nhưng bên trong lại chôn giấu một sự thật kinh hoàng....

“Hải Minh... anh là... gay... Vậy tại sao anh lại đùa giỡn với tình cảm của em?????????”

* * *

Linh bước những bước loạng choạng trên đường, cô không nhớ bằng cách nào cô đã thoát khỏi căn phòng ấy. Căn phòng có Hải Minh và ngập đầy những bức ảnh của David, căn phòng mà trước đó Hải Minh đã né tránh không cho cô vào. Căn phòng mà mọi sự thật giờ đây đã được phơi bày ra hết ánh sáng. Linh chỉ biết chạy đi, nước mắt rơi lã chã, cô tìm đến một quán rượu, gọi rượu rồi đổ hết thứ nước cay sè đó vào miệng. Nhưng càng uống, cô lại càng tỉnh, mọi thứ ào ạt về như gió bão.

Hải Minh, chàng trai kẹo mút của tám năm về trước...

Chàng trai đã đánh cắp trái tim cô...

Chàng trai hoàn hảo thư thái đọc sách trong quán café...

Chàng trai nói muốn ở bên và đi có cô đi cùng.

Dối trá, tất cả giờ chỉ là dối trá!

Linh khóc, nước mắt dường như không còn có tác dụng gì nữa, mắt cô đỏ ngầu. Linh bước những bước loạng choạng vào nhà vệ sinh, cô nôn thốc tháo những gì vừa đổ vào miệng và lại quay trở lại tiếp tục đổ hết thứ rượu đó vào miệng... Cô vẫn không có cảm giác say, lúc này Linh chỉ muốn mọi thứ được xóa sạch hết. Đám cưới, hoa hồng, Hải Minh và Bảo Thiên, cô ước gì cô có thể xóa tan mọi kí ức, xóa sạch mọi nỗi đau mà họ đã gây ra cho cô. Nhưng giờ vết thương trong tim cô không thôi nhức nhối, đầu óc cô như muốn nổ tung...

Tám năm trước trái tim bé bỏng của cô đã lỡ nhịp trong một giây khi nhìn thấy ánh mắt của Hải Minh...

Tám năm sau... trái tim bé bỏng của cô đã hi vọng, đã yêu thương... nhưng giờ chính người cô chờ đợi, đã nhớ thương trong tám năm qua đã băm vằm trái tim bé nhỏ của cô làm trăm mảnh...

“Hải Minh... trong một giây của tám năm về trước em đã để hình bóng anh trong tim em... nhưng bây giờ, tám năm sau.... Cũng chỉ trong một giây anh đã làm cho tim em vụn vỡ... Em, có đáng bị như vậy không?”

Linh thấy mắt mờ nhòe đi, nước mắt chảy xuống khóe miệng đắng chát...

Cô đứng dậy, loạng choạng, nhưng vẫn đủ tỉnh táo. Cô rút những đồng bạc cho chủ quán thanh toán tiền.

Đêm đã khuya, Linh đứng bên đường tựa người vào cây cột điện cố vẫy một chiếc taxi. Mưa, từng giọt mưa khẽ rơi xuống, cô bật cười, rồi lại khóc. Mưa hay là ông trời đang khóc cho số phận của cô đây?

Cơn mưa ngày càng nặng hạt, Linh bước những bước loạng choạng trên đường, quần áo, giày dép ướt như chuột lột từ đầu đến chân. Cô đi được một đoạn rồi lại ngã khụy xuống, ánh đèn ô tô trên đường loang loáng, từng vệt bùn bắn lên tung tóe, tiếng còi bíp bíp để tránh cô ra. Tiếng mưa xối xả, mấy gã đi trên đường thò cổ ra ngoài cửa kính chữ đồng “Đồ ngu, đi đứng thế để chết người à?”

Linh mặc xác, cho đến bây giờ cô đâu cần gì nữa...

“Hự” Cô ngã gục bên vũng nước.

“Ồ” Một đồng bần bắn lên tung tóe khi chiếc ô tô vừa chạy qua, từ đầu đến chân Linh ngập ngụa bùn đất. Linh lấy tay vuốt vuốt lên mặt “Ồ tời, chạy xe thế à?” Linh cố đứng dậy nói với theo. Cô không còn ý thức được việc mình làm nữa. Men rượu giờ dường như đã ngấm.

Chiếc ô tô vừa chạy qua khê khàng lùi lại, Linh dậy cười đắc ý. Rồi cô bước những bước chập choạng tới gần...

- Đồ... Đồ ...tời, đi đứng... thế hả? Linh chỉ tay về phía người đang cầm ô bước xuống từ cửa ô tô.- Anh có biết tôi là ai không? Anh dám... anh dám ... Linh chỉ tay lên mặt người có dáng cao lớn ấy. Rồi cô sưng lại...

- Bảo Thiên !

- Đồ ngốc, em tự hành hạ em thành cái gì thế này? Bảo Thiên nhìn cô với ánh mắt đầy lo âu và trách mắng. Linh run run lên, cô chợt òa khóc như một đứa trẻ. Bùn đất trên mặt, tóc và người cô Bảo Thiên không hề quan tâm mà tiến đến ôm trọn lấy cô vào lòng.

- Đồ tôi, anh đã ở đâu? Tôi đã đợi anh, tôi đã đợi anh đến nhưng anh đã không đến...

Linh khóc nức nở, mọi uất ức như trào ra, cô lấy hai tay dấm vào ngực anh đầy trách móc. Bảo Thiên lấy tay vuốt nhẹ mái tóc ướt nhẹp và đầy bùn đất của Linh. Chiếc ô đã bị vứt chổng chơ sang một bên từ lúc nào, hai người ôm nhau trong mưa, cơn mưa xối xả như không bao giờ dứt.

Mưa, mưa, mưa, từng đợt cứ xối xả dâng trào không ngừng như lòng người...

Trong đêm và trong mưa rơi ướt lạnh, toàn thân bé nhỏ của Linh nép sát vào anh, bờ vai vững chãi cô được anh ôm gọn. Cô nghe thấy tiếng anh trầm áp áp sát bên tay. Men rượu nóng bừng và Linh nghe như từng lời nói của anh đang chạm đến trái tim mình.

- Đồ ngốc... tôi đã yêu em từ lâu rồi...

Linh nấc nghẹn, tiếng anh hay là tiếng mưa rộn rã. Cô nghe có một thứ điện chạy dọc toàn thân mình, một thứ ấm áp đến lạ sôi sục lên trong cô. Bảo Thiên nhẹ nhàng cúi xuống đặt bờ môi ấm áp của anh lên môi cô, từng ngón tay của ghì chặt lấy Linh. Cả hai thân thể như hòa vào nhau, Linh yếu ớt tiếp nhận nụ hôn nồng cháy từ Bảo Thiên.

Cô thấy nước mắt của mình... nhưng nước mắt không phải là khổ đau mà là hạnh phúc...

Họ không còn quan tâm đến mưa, không còn quan tâm đến mọi thứ diễn ra xung quanh nữa, chỉ có hai trái tim đang đập chung một nhịp...

Chỉ có tình yêu đang thổn thức và dạt dào...

Chỉ có hạnh phúc của những trái tim sôi sục vì yêu...

Sáng sớm hôm sau Linh tỉnh dậy, cô thấy Bảo Thiên nằm ngủ bên cạnh cô. Tấm rèm trắng được gió thổi tung lên, từng đợt ánh sáng chiếu khê vào cửa sổ. Một cảm giác dễ chịu và hân hoan đến lạ thường, Linh thấy vòng tay Bảo Thiên ôm trọn lấy cô như sợ cô sẽ tan biến mất.

Tấm ga trải giường nhàu nhĩ, vệt máu đỏ loang loáng...

Linh nhớ lại chuyện hôm qua rất rõ, không phải do rượu, cũng không phải vì mưa, càng không phải do Hải Minh...

Cô không hề hối tiếc về những việc đã xảy ra, cô không hề hối tiếc về những gì cô đã làm, bởi cô đã nhận ra thứ tình cảm bấy lâu nay bị lu mờ bởi những thứ phù phiếm khác. Bởi cô đã phải đánh đổi một khoảng thời gian khá lâu, đánh đổi cả nỗi đau, nước mắt... để nhận ra được anh – người con trai có khuôn mặt thanh tú đang ngủ ngon lành bên cạnh cô.

Người con trai mà số phận đã sắp đặt Linh gặp trong hiệu sách, người cãi lộn với cô hàng ngày, người lúc nào cũng giả vờ độc đoán, giả vờ khó tính, giả vờ trêu chọc cô, giả vờ không quan tâm, giả vờ lạnh lùng... Nhưng lại là người quan tâm tới cô nhất, lo lắng cho cô nhất và yêu cô hơn bất kì thứ gì trên đời này...

Và điều quan trọng nhất, người ấy và cô đã có một đám cưới.

Cô đã mặc váy cưới, cầm hoa hồng, và đi bên cạnh anh- một nửa tình yêu của cuộc đời cô.

Một nửa tình yêu của cô là Bảo Thiên, người cô sẽ yêu cho đến suốt cuộc đời, dù anh có giàu sang hay nghèo khổ, có là ai đi chăng nữa, dù sóng gió khổ đau có ghé qua đây thì mãi mãi, cô sẽ nguyện đời đời kiếp kiếp yêu anh...

Bảo Thiên vẫn còn ngủ say, Linh không muốn đánh thức anh dậy. Chiếc điện thoại của cô rung lên bần bật, có số lạ gọi đến Linh ngạc nhiên rồi nghe máy.

Linh cúp máy, đưa mắt về phía Bảo Thiên vẫn còn ngủ say, chút lo lắng hằn sâu trong khóe mắt cô... Đường như cô vừa trải qua sóng gió này thì một đợt sóng gió khác lại nổi lên.

Linh ngồi dậy, mặc quần áo và chuẩn bị cho cuộc gặp mặt...

Linh vừa bước vào văn phòng của mẹ Bảo Thiên ngay lập tức bà xông tới giáng một cái tát mạnh vào mặt cô, Linh ngã xuống đất, túi xách văng tung tóe cả những thứ ở trong ra. Linh lom còm bò dậy, mắt cô long lanh nước, rồi cô nhặt những thứ đó bỏ vào túi.

- Đồ khốn nạn, mày hủy hoại cơ đồ của GM, đùa giỡn với người đàn ông khác và rồi lại dùng kế sách quyền rũ nó để lên giường với nó ư? Mắt mẹ Bảo Thiên hằn học nhìn Linh.

- Con... con xin lỗi... nhưng con yêu anh ấy... Nước mắt Linh cứ thế tuôn rơi, đôi mắt cô nhìn bà sợ sệt.

- Hãy tránh xa Bảo Thiên ra trước khi tôi còn nói chuyện tử tế, cô thì có gì để giúp được nó, cô phá hoại GM, phá hoại tương lai của Bảo Thiên mà giờ còn nói rằng cô yêu nó ư? Không phải chuyện hôn nhân chỉ là giả mạo, chỉ là trò đùa cợt thôi sao?

- ...

- Hãy đi đi, tôi sẽ mua vé máy bay cho cô đến Đức, giống như những gì cô muốn ban đầu. Cô ở bên Bảo Thiên chỉ làm cho nó đau khổ hơn thôi. Lúc này, tôi cần Huyền Sâm chứ không phải cô.

Linh buông thõng hai tay xuống, chân cô run run, cô có cảm giác mình không còn đứng vững được nữa.

Tại sao giông tố cứ ghé qua đây khi trái tim cô đã hoàn toàn thuộc về anh?

13. Chương 13

Linh về nhà với tâm trạng ủ dột và đáng vẻ đầy thiếu não, tâm trí hỗn loạn, cô tự cảm nhận được trái tim mình đang đau đớn. Cuộc nói chuyện với mẹ Bảo Thiên khiến trái tim cô như xát muối, cô chẳng có gì để giúp được Bảo Thiên lúc này. Thứ quan trọng nhất cuộc đời anh là GM giờ chính tay cô là người hủy hoại. Linh đau đớn với suy nghĩ ấy, làm sao cô có thể vẫn vui vẻ bên anh lúc này như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra? Nếu như cô đã mất rất lâu để tìm được tình yêu của mình thì đến bây giờ cô cảm thấy dường như cô đang sắp tuột mất anh.

Linh về đến nhà thấy căn nhà im ắng, có vẻ như Bảo Thiên đã đến công ty. Linh nhìn thấy một tờ giấy trên mặt bàn trong bếp. Dòng chữ nắn nót của Bảo Thiên để lại cho cô.

“Đợi anh về nhé, nhớ nấu món thật ngon cho anh, anh sẽ về và ăn thật nhiều đấy. Nhớ và yêu vợ”

Linh đọc xong, rồi rất tự nhiên cô bật khóc, cô lấy tay vò nát tờ giấy, bao nhiêu thứ cảm xúc dồn nén bấy lâu nay, bao nhiêu điều cô muốn nói với anh nhưng giờ không còn có ý nghĩa nữa.

Tại sao số phận cứ trêu đùa cô như thế?

Chẳng phải yêu là sẽ ở bên nhau sao?

Chẳng phải yêu là sẽ hi sinh vì nhau sao?

Chẳng phải yêu... là sẽ rời xa để làm cho anh hạnh phúc sao?

Linh khóc, cô khóc như một đứa trẻ, tình yêu của cô, trái tim của cô đã thuộc về anh, làm sao có thể đủ can đảm để ra đi lúc này? Nước mắt Linh thấm ướt áo cô, cô cứ nằm trên sàn nhà, khóc cho đến lúc kiệt sức mà không còn khóc được nữa.

Và cô đã có một quyết định...

Dù có phải đau đớn hơn cô tưởng, dù có phải hối tiếc hơn những gì cô nghĩ.

Một quyết định đủ mạnh mẽ...

Linh vào bếp, đeo chiếc tạp dề lên người. Mắt cô giờ đã khô lại và cũng cạn kiệt nước mắt để khóc nữa rồi. Linh mở tủ lạnh, chọn những thứ cần thiết, cô chọn những món ăn mà Bảo Thiên thích. Việc này, cô vẫn làm, từ trước đến giờ cô vẫn nấu cho Bảo Thiên ăn, nhưng tại sao lần này cô lại có cảm giác như là cách xa như đây là lần cuối cùng cô sẽ được làm việc này?

Thức ăn được bày biện trên bàn đẹp mắt. Linh lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô ngồi đợi Bảo Thiên về rồi cùng ăn.

....

....

Quầy rượu hôm nay vắng vẻ, chỉ có hai người đàn ông ngồi bên chai rượu đã gần cạn. Tiếng nhạc không lời nghe náo nức, những con người ở đây vật vờ bên bàn rượu, một không khí ảm đạm đến đáng sợ.

Bảo Thiên và Hải Minh ngồi bên nhau, dường như với hai người, lời nói không có ý nghĩ gì hết, những cốc rượu được rót ra và cạn sạch. Họ chỉ nói chuyện với nhau khi đã uống được khá khá.

- Cậu... là em trai tôi, nhưng chưa bao giờ tôi với cậu có thể ngồi bên nhau như thế này! Bảo Thiên mở lời trước, anh cầm cốc rượu xoay xoay rồi cười nhạt.

- Vì anh chưa bao giờ coi tôi là em trai anh! Hải Minh cười nhạt.- Vì lúc nào anh cũng coi tôi và mẹ tôi là người ngoài, dù tôi có chung bố với anh, nhưng chưa bao giờ anh nhìn tôi với một ánh mắt là người thân. Tôi không có tham vọng với GM và mẹ tôi cũng vậy, nhưng tôi vẫn muốn được trả thù anh... và làm cho anh đau đớn bởi những gì chúng tôi đã bị đối xử.

- Nhưng Linh không đáng để cậu làm vậy!

Bảo Thiên mắt long sòng sọc nhìn Hải Minh giận dữ.

- Chẳng phải cô ấy là điểm yếu của anh ư? Cô ấy đau khổ một thì anh còn đau khổ gấp ngàn lần và tôi vui với điều đó! Hải Minh cười khoái trá.

- Đủ rồi, cậu hãy đi đi, hãy để chúng tôi được yên.

- Trò chơi chưa hề kết thúc đâu. Hahaha! Hải Minh cười lớn rồi đứng dậy bỏ mặc Bảo Thiên ngồi đó lại một mình. Chai rượu đã cạn không còn một giọt nào.

Bảo Thiên nhìn đồng hồ rồi thanh toán rồi lái xe về nhà, anh biết giờ này Linh đang đợi anh, bên mâm cơm...Anh cười hạnh phúc với ý nghĩ đó, anh và cô đã mất rất lâu để nói được với nhau những điều bấy lâu nay cả hai vẫn tìm kiếm.

Bảo Thiên muốn về nhà, về nhà thật nhanh, bên người vợ hiền, bên tình yêu bé nhỏ của anh...

Điện thoại Bảo Thiên rung lên từng hồi, nhìn thấy số Huyền Sâm đang gọi đến.

- Anh... em muốn gặp anh... Giọng Huyền Sâm như đang run lên, Bảo Thiên nghe thấy từng tiếng nấc của cô.

- Chuyện gì mai nói đi em, giờ anh phải về...

- Không, nếu anh không gặp em hôm nay... anh sẽ không có cơ hội nhìn thấy em nữa đâu. Huyền Sâm gào lên.

“Tút Tút Tút” Điện thoại im bật. Bảo Thiên phanh kít xe lại, vòng tay lái quay hướng ngược đường. Anh rõ tính khí Huyền Sâm hơn bao giờ hết, cô ấy có đủ liều lĩnh nếu như đã bị dồn nén đến chân tường. Bảo Thiên đành thỏa hiệp với yêu cầu đó. Anh lái xe đi vun vút, vì nếu chậm trễ, có thể đó không chỉ đơn giản chỉ là một lời đe dọa.

Bảo Thiên đành lái xe đến SQ bar, anh biết Huyền Sâm đang ở đây bởi cô nàng chẳng bao giờ chịu đến một chỗ nào khác. Vui cũng đến, buồn cũng đến và sau đó lại bê bết trong rượu đến nỗi không biết trời đất là gì. Anh đi vào tìm Huyền Sâm, bar nhộn nhạo toàn người là người nhưng cũng không khó lắm để tìm thấy cô. Ở một góc tối, Bảo Thiên nhìn thấy Huyền Sâm đang ngồi lên đùi một người đàn ông và cầm chai rượu đổ thẳng vào miệng. Cô nàng uống từng ngụm rượu rồi ghé sát vào gã kia hôn, toàn thân họ như dính vào nhau, bàn tay của gã kia ôm lên từng đường nét cơ thể Huyền Sâm.

“Bốp” Một cái tát như trời giáng từ Bảo Thiên, cô nàng ngã dúi xuống đất, chai rượu rơi xuống sàn vỡ choang.

- Đi theo anh! Bảo Thiên nắm lấy tay Huyền Sâm và kéo đi.

- Buông ra, đồ khốn! Mặc xác tôi!

Bảo Thiên lôi bằng được Huyền Sâm ra khỏi bar cho dù cô nàng ra sức giãy giụa. Chiếc váy xộc xệch, đồng hồ phẩm trên mặt Huyền Sâm giờ tèm lem, tóc tai rối bù trông thảm hại. Bảo Thiên cởi phăng chiếc áo khoác vào người Huyền Sâm.

- Cút đi, tôi không cần thương hại của anh! Tôi đã yêu anh, làm mọi điều vì anh, dành cả thế giới này cho anh... nhưng anh trả ơn tôi là gì? Là gì? Là chạy theo con nhỏ ngu ngốc kia, là nâng niu nó như báu vật. Còn tôi, tôi là cái thá gì trong đời anh? Đồ tồi! Anh cút đi! Cút!!!

Huyền Sâm vừa nói vừa khóc, cô lấy tay đập mạnh vào người Bảo Thiên, anh cứ đứng yên cho cô đánh, như mong sao mọi uất ức của cô có thể phần nào được giải tỏa.

- Anh xin lỗi... nhưng anh yêu Linh! Bảo Thiên sắt đá.

Huyền Sâm bỗng đứng im bật, cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt nhòe nhoẹt những nước, mascara chảy xuống mặt thành những vệt đen ngòm. Cô thôi không dùng tay đập vào người Bảo Thiên nữa, cô dần dần lùi lại, từng bước, từng bước một khi nghe những lời Bảo Thiên thốt ra.

Huyền Sâm lắc đầu, nghẹn ngào.

- Em không tin, em không tin, em không muốn biết.... Cô cứ lùi, từng bước từng bước xa khỏi Bảo Thiên.

- Huyền Sâm, bước lại đây! Bảo Thiên khê kêu lên- Cẩn thận!

- KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng xe lao vun vút và phanh kít lại, lái xe bị mất lái và đâm sầm vào cột điện. Toàn thân Huyền Sâm bị hất tung lên và rơi xuống bên đường. Đoàn người bên ngoài bar nhốn nháo. Bảo Thiên chạy đến bên Huyền Sâm, người cô mềm oặt bên cạnh lênh láng máu...

- Có ai không? Gọi xe cứu thương cho tôi. LÀM ƠN! Bảo Thiên hét lên và giọng như lạc đi.

Tiếng xe cứu thương cất lên những hồi vô hồn, đám đông nhốn nháo cả lên, chiếc xe sau khi đâm vào cột điện thì phát nổ, người lái xe may mắn thoát chết nhưng cũng trong tình trạng vô cùng nguy kịch. Huyền Sâm mê man bất tỉnh và mất khá nhiều máu cũng không biết sống chết thế nào. Bảo Thiên theo xe đến bệnh viện, các bác sĩ tiếp nhận ca của Huyền Sâm một cách nhanh chóng, Bảo Thiên bị đẩy ra không cho vào phòng cấp cứu, chốc chốc lại có nhân viên y tá đi ra đi vào hết sức gáo rút. Bảo Thiên ôm mặt, đứng ngồi không yên bên ngoài. Anh níu tay một cô y tá nhưng chỉ nhận được vài thông tin ít ỏi về tình hình bên trong “Ca này rất khó, các bác sĩ đang phẫu thuật”

...

...

Linh mở to mắt nhìn mâm cơm trước mặt, điện thoại cô rung lên từng hồi chuông vô vọng...

Linh gục xuống bên bàn ăn, cô thấy nước mắt của mình khê khàng rơi xuống. Linh lấy đũa gấp từng miếng bỏ vào miệng, đắng nghen...

Đêm... mê mải trong những nỗi đau và sự chờ đợi...

Đêm... xót xa cho những trái tim chưa lành vết thương...

...

...

Sáng sớm Bảo Thiên ghé qua nhà thì đã không thấy Linh đâu, căn bếp im ắng, vài món ăn đã được nấu lên nhưng giờ Bảo Thiên lại nhìn thấy trong thùng rác. Anh lôi điện thoại ra gọi cho Linh nhưng cô không nghe máy. Suốt đêm qua ca phẫu thuật của Huyền Sâm làm lòng anh như lửa đốt, càng không thể bỏ mặc Huyền Sâm ở đó mà được, Bảo Thiên nhắn tin và gọi điện nhưng Linh không nghe máy. Anh biết cô giận, nhưng anh cũng nghĩ chuyện đó anh có thể giải thích với Linh và chắc chắn cô sẽ hiểu.

Bệnh viện gọi đến cho Bảo Thiên yêu cầu anh đến ngay để làm thủ tục cho Huyền Sâm. Sau hơn mười tiếng đồng hồ phẫu thuật, ca mổ đã thành công và vấn đề bây giờ là chờ cho Huyền Sâm tỉnh lại.

Bệnh viện. Nhìn Huyền Sâm trong lồng dây dợ và băng trắng quanh người Bảo Thiên xót xa, từ nhỏ cho đến bây giờ đối với anh Huyền Sâm vẫn giống như một người em gái nhỏ. Anh lo cho cô như một người anh trai, quan tâm và nhường nhịn mọi yêu sách của cô... nhưng lần này, tính cách ngông cuồng của Huyền Sâm anh đã không thể ngăn cản được. Anh hối hận bởi giá như anh không nói ra điều ấy và giá như anh có thể bước nhanh hơn một giây nữa...

Các bác sĩ chuẩn đoán, hai chân của Huyền Sâm đã bị gãy dập và có thể khiến cô bị liệt, cú va đập quá mạnh đã khiến cho các dây thần kinh bị đứt, đó là trường hợp xấu nhất có thể xảy ra nếu như sự bình phục của Huyền Sâm chậm chạp và cô sẽ phải mất thời gian luyện tập nếu như muốn có thể đi lại được bình thường.

Bảo Thiên nghe những lời của bác sĩ mà như sét đánh bên tai. Anh hoàn toàn bị sốc bởi tin buồn này, đối với anh đã quá sức chịu đựng khi phải nghe điều này thì liệu làm sao Huyền Sâm có thể chịu đựng được cú sốc tinh thần này đây?

Sau hơn hai ngày túc trực bên Huyền Sâm cuối cùng cô cũng tỉnh lại, vết thương ở đầu không có quá nhiều nguy hiểm, máu tụ do va đập đã được phẫu thuật hút bỏ. Những vết thương khác đã được băng bó và điều trị, hai chân của Huyền Sâm bị gãy và giờ đã được băng bó cố định.

Cô từ từ mở mắt nhìn Bảo Thiên, đôi mắt đờ đẫn thiếu sức sống. Rồi thật tự nhiên đôi mắt ấy long lanh nước nhìn Bảo Thiên, anh nắm lấy tay Huyền Sâm, cô khóc, toàn thân cô run rẩy vì sợ hãi.

- Em đúng là đồ đại dột, lần sau, đừng có làm anh sợ như thế này. Bảo Thiên dịu dàng vuốt nhẹ tóc Huyền Sâm an ủi

- Em... em rất...đau. Huyền Sâm khê rên rỉ, khuôn mặt cô biểu lộ sự đau đớn với từng cử động.

Bảo Thiên vẫn phải túc trực bên Huyền Sâm trong bệnh viện, anh không thể bỏ Huyền Sâm mà đi lúc này bởi phần nào vụ tai nạn này Bảo Thiên cảm thấy nguyên nhân chính là do anh gây ra.

Bảo Thiên điện thoại cho Linh nhưng vẫn chỉ là những đợt chuông dài vô tận...

...

...

Hải Minh xếp những đồ dùng cần thiết vào vali, những bức ảnh của David anh gỡ xuống và trân trọng để riêng trong một chiếc hộp. Anh ngồi thờ xuống ghế, nhìn căn phòng, mọi thứ đã ổn thỏa ột sự ra đi không ồn ào.

“Kính cong” Hải Minh ra mở cửa.

- Linh!

Linh đang đứng trước mặt anh, đôi mắt u sầu nhưng đầy sức mạnh, cô ngước lên nhìn anh, khuôn mặt đầy suy tư.

- Em có thể vào được chứ!

Hải Minh khẽ gạt đầu rồi mở cửa.

Linh đi vào, nhìn mọi thứ xung quanh và không nói gì một lúc lâu. Cô đang nghĩ gì Hải Minh không biết chỉ biết rằng thái độ mạnh mẽ của cô lúc này giống như là cô vừa ra một quyết định vô cùng lớn lao.

- Hải Minh, em sẽ tha thứ cho anh...

- Anh... xin lỗi!

- Hãy giúp em lần này... coi như chuộc lỗi với em... và sau đó... anh có thể ra đi. Chúng ta sẽ không nợ nhau gì nữa.

Lời Linh nói như đá sắc lẹm, lạnh lùng, quả quyết và Hải Minh khẽ gạt đầu.

....

....

Hai đêm thức trắng lo cho Huyền Sâm khiến cho đầu óc Bảo Thiên mệt mỏi, cả thêm chuyện không thể nào liên lạc được với Linh càng khiến cho anh lo lắng. Bảo Thiên thu xếp mọi việc ở bệnh viện, gọi người liên hệ với gia đình Huyền Sâm, hoàn thành các thủ tục và sau đó anh lái xe về nhà.

Căn nhà im ắng không có người, Bảo Thiên mệt mỏi nằm gục lên ghế sofa, anh có ý đợi Linh về. Hai ngày không ngủ cộng cả với việc ở công ty cứ khoảng 5 phút lại có điện thoại cần giải quyết khiến cho đầu óc anh như muốn điên lên. Bảo Thiên không biết Linh đi đâu, anh đã nhắn tin giải thích, đã gọi điện nhưng cô không bắt máy.

Bảo Thiên nằm trong bóng tối trên ghế sofa ở phòng khách...

Có tiếng cửa mở lạch cạch và tiếng người cười đùa vui vẻ, Bảo Thiên choàng tỉnh...

- Anh yêu, chúng ta vui vẻ chút nào, Bảo Thiên giờ này còn chưa về đâu, ở lại đây nhé cưng. Tiếng Linh cười đùa rồi lạch cạch mở cửa.

Họ ôm siết lấy nhau và trao nhau một nụ hôn nồng cháy.

Điện bật sáng. Bảo Thiên đứng giữa nhà nhìn trần trần và ngỡ ngàng trước những gì đang diễn ra. Hải Minh đang ôm lấy Linh, vòng tay qua người cô, Linh mặc một bộ đồ ngắn cũn và bó sát, khuôn mặt trang điểm đậm như biến thành một người hoàn toàn khác.

- Linh... em...??? Bảo Thiên khẽ kêu lên.

- A..ha...hahaha...chồng em về rồi đấy... chào anh ấy đi anh yêu. Linh lấy tay vuốt nhẹ lên mặt Hải Minh cười khoái trá. Hải Minh khẽ nhượng đôi mày và cười khẩy một cách thương hại...

- Cô... cô đang làm cái trò gì? Cô... cô... Bảo Thiên lắp bắp.

- Chẳng phải đang làm giống với anh sao? HAHA. Tôi đang đưa anh ta... lên giường. Linh trơ tráo dùng những lời lẽ dành cho Bảo Thiên.

- Cô... đồ dối trá!

- Tất cả từ đầu đến cuối chỉ là sự dối trá, chỉ có anh ngây thơ tin vào mọi điều mà thôi. Trò chơi này, tôi chơi chán rồi.

Đôi mắt Bảo Thiên nhìn cô đầy giận dữ, cô nhìn thấy toàn thân Bảo Thiên đang run lên, ánh mắt hằn học anh ném về phía cô nhưng đôi mắt ấy dường như ánh lên vì nước...

Nước mắt của Bảo Thiên... lần đầu tiên cô nhìn thấy...

Trái tim cô như tan ra khi thấy nước mắt anh đã rơi...

Tiếng xe Bảo Thiên lao đi vun vút trong đêm tối.

“Bảo Thiên, em xin lỗi, chỉ bằng cách này, em mới có thể ra đi...”

Cô gục xuống sàn, trái tim quặn đau và cô run lên từng đợt...

“Màn kịch... đã đến hồi kết thúc...”

“Câu chuyện tình yêu của chúng ta... đám cưới... em sẽ viết kết thúc cho riêng mình...”

Đêm...mê man trong từng nỗi đau, và âm ỉ trong từng giọt nước mắt. Đêm nghe gió lạnh và nhọc nhằn trong từng hơi thở. Đêm nghe trái tim thổn thức vì xót xa..

Chuyến bay sớm đưa cô đến một miền đất mới...

Cô sẽ sống một cuộc đời khác...

Hai mươi mốt tuổi, một cô gái mạnh mẽ ra đi mang trong mình trái tim rỉ má, liệu bao nhiêu thời gian để trái tim ấy có thể tự hàn gắn vết thương?

14. Chương 14

Năm năm sau.

Những kí ức dần dần bị thời gian khóa lấp, những vết thương lòng giờ đã khô lại chỉ còn lại là những vết sẹo dài.

Họ đã có những cuộc đời khác...

Max kết thúc giờ làm việc với một tâm trạng thoải mái, anh nở một nụ cười thật tươi và cất đồng hồ vào tủ. Anh nhìn đồng hồ, đã đến giờ anh sẽ được gặp người ấy, người con gái có nụ cười thật ấm áp và dịu dàng.

Đường phố Berlin cuối tuần tấp nập, không khí mùa Thu lành lạnh nhưng vẫn có nắng. Những cặp tình nhân đi bên nhau hạnh phúc, họ đi dạo chơi, ngồi trên những ghế đá, hay trò chuyện trên thảm cỏ... Max bước những bước nhanh đến nơi hẹn. Hôm nay, cô gái ấy sẽ trở về sau 3 tháng hoàn thành công việc ở thành phố Humrbug, dù chỉ cách nhau vài giờ đi ô tô nhưng đã 3 tháng rồi họ đã không gặp nhau.

Max là giám đốc công ty Deutsche Botschaft, một công ty chuyên về lĩnh vực đầu tư tài chính và ngân hàng, anh là một chàng trai người Đức, 35 tuổi, với nước da trắng, mũi cao, mắt xanh, mái tóc xoăn nhẹ màu hạt dẻ. Anh có một nét đẹp thanh thoát đầy vẻ cuốn hút, người đối diện rất dễ dàng bị cuốn hút bởi vẻ ngoài của anh. Anh cũng có rất nhiều cô gái đem lòng yêu mến, nhưng anh, chỉ dành trọn trái tim mình ột cô gái có dáng hình nhỏ nhắn, mái tóc đen buông dài, đôi mắt hơi u sầu, cô mang nét đẹp kín đáo của người phụ nữ Á Đông. Cô đối với anh không quá thân thiết, cũng không quá vồ vập, có chút gì đó hững hờ làm cho anh cảm thấy càng cuốn hút và muốn được khám phá mọi điều về cô.

Anh vẫn nhớ lần đầu tiên anh gặp cô, đó là một đêm đông lạnh giá, anh bước những bước nặng nề từ văn phòng để về nhà. Nhiệt độ lên tới âm độ C, tuyết đóng băng xung quanh khiến cho xe cộ chẳng thể di chuyển được. Anh bước trên đường, hai tay xuyết xoa lấy nhau vì lạnh, rồi bỗng dưng anh bị dừng lại bởi một cô gái nhỏ nhắn đang co ro trong chiếc áo khoác mỏng, ánh mắt cô nhìn trong đêm tối xa xăm vô hồn. Anh bước chậm chậm qua cô, khuôn mặt cô đầy nét u sầu, khóe mắt... khẽ khàng... chậm chậm... anh nhìn thấy nước mắt của cô đang rơi xuống nhẹ nhàng như là những bông tuyết...

Anh cởi phăng chiếc áo khoác và đưa cho cô.

Max bước đi mặc cho cô gái còn ngỡ ngàng với hành động của anh. Anh bước qua cô nhưng còn băn khoăn với những câu hỏi, có điều gì khiến ột cô gái lại đau đớn đến thế và tại sao cô ấy lại khóc?

“Nếu có duyên, nhất định sẽ gặp lại” Max nhủ thầm.

Ít lâu sau đó, công ty Max có cuộc tuyển nhân viên mới do chính anh trực tiếp tham gia phỏng vấn.

Và anh, đã gặp lại cô gái trong cuộc phỏng vấn.

Cô ngồi trước mặt anh vẫn là những nét đẹp đậm thắm của người con gái Á Đông mà anh bắt gặp hôm nào. Cô gái ấy mang một vẻ đẹp nữ tính nhưng cũng đầy mạnh mẽ và quả thật cô nàng cũng không phải tầm thường khi đã vượt qua hàng ngàn đối thủ để trở thành một trong 10 nhân viên chính thức của Deutsche Botschaft.

Và Max đã tin “cuộc đời con người ta có Số Phận”. Số phận đã cho anh gặp cô.

Đó là lần đầu tiên anh gặp Linh, cô gái Việt Nam có dáng người nhỏ nhắn, giọng nói dịu dàng và vẻ ngoài cuốn hút anh bởi sự hững hờ và đôi mắt thăm sâu có chất chứa một điều gì đó không thể nói thành lời.

Mãi mê suy nghĩ với những chuyện tưởng chừng như đã xưa cũ. Linh đến bên anh từ lúc nào.

- Max, đợi em lâu chưa?

- Chưa lâu... Max đáp lại cô bằng một giọng Việt Nam ngọng ngịu. Anh đã cố gắng học tiếng Việt, ăn đồ Việt Nam vì Linh.

Linh nhìn anh cười hiền từ. Max và cô lúc nào cũng thế, không cần phải nói quá nhiều anh lúc nào cũng chăm chú theo từng việc làm của cô. Đã bốn năm kể từ lần đầu tiên quen nhau, nhưng Linh vẫn có cảm giác như mới bắt đầu, thân thiết nhưng không quá vồ vập, đôi khi cô lạnh lùng, đôi khi cô cũng chẳng hiểu mình đang chờ đợi điều gì từ phía Max nữa hay không. Cô biết, anh vẫn đang chờ đợi cô...

- Tuần sau, chúng ta sẽ trở về Việt Nam, đối tác mới đồng thời cũng là bạn học cùng đại học của anh sẽ có một hợp đồng kí kết mới với công ty chúng ta.

- Vậy à...! Linh hơi bối rối với thông báo của anh. Bởi đối với cô, đó là nhà, đó là quê hương, nhưng đó cũng là nơi cô cảm thấy chưa thể mạnh mẽ để quay về.

- Mình về Việt Nam, anh cũng muốn thăm bố mẹ em luôn. Mà đã 5 năm rồi em xa gia đình, đã đến lúc phải quay trở về rồi.

Linh thần thờ nhìn tách trà trước mặt, hai tiếng “về nhà” làm cô có cảm giác băng khoăn, đã lâu lắm rồi cô đã kìm nén để không nhớ về nơi đó nữa, mặc dù đôi khi cô cũng tự cảm thấy mình là đứa con bất hiếu với bố mẹ. Năm cái Tết trôi qua cô chỉ gọi điện về nhà hỏi thăm ông nội, bố mẹ và cu Bin. Mẹ nắc nhen muốn cô trở về nhưng lần nào Linh cũng tìm một cái cớ để trì hoãn thêm việc đó...

Năm năm đã trôi qua...

Liệu người và trái tim có còn xưa cũ?

Chuyến bay đưa cô trở về Hà Nội trong một sớm gió lạnh, mùa Thu Hà Nội vẫn như ngày nào. Max tỏ ra rất thích thú với Hà Nội, anh ngỡ ngàng nhìn mọi thứ xung quanh và trầm trồ như một đứa trẻ. Trời vẫn trong trẻo như thế, vẫn mùi hoa sữa thoang thoảng. Linh trầm ngâm nhìn đường phố. Nơi này... cô đã ra đi với một trái tim rỉ máu và giờ cô trở về với một trái tim đã thôi không còn nồng nàn yêu thương như trước nữa.

- Anh muốn em gặp một người...

Linh trầm ngâm và dường như không nghe thấy lời Max nói với cô.

Năm năm trôi qua... Hà Nội vẫn vậy nhưng mỗi cuộc đời đã khác?

Max đặt khách sạn tại khu phố cổ. Anh sắp xếp phòng cho cô rồi phải đi ngay có những công việc cần phải làm. Linh về phòng để đồ ở đó rồi cũng lang thang phố cổ, cô cũng muốn cô có một khoảng thời gian cho riêng mình.

Phố xá cuối tuần đông đúc, xe cộ vẫn ồn ào và nhộn nhịp như trước, Linh len lỏi vào dòng người ấy. Ngực cô thổn thức hóa ra đây chính là thứ cảm giác mà cô nhớ da diết, hóa ra đây mà miền kí ức cô đã chôn vùi và hóa ra đây là khoảng trời mà cô đã cố để quên lãng. Nhưng... làm sao có thể quên khi hoa sữa cứ nồng nàn, phố xá cứ ngút ngàn ngoài kia?

Linh đút tay vào túi áo, lượn một vòng quanh bờ Hồ, gió Thu thổi tóc cô bay bay, mặt hồ lặn tẩn gọn sóng, những hàng liễu buông rủ yên ắng xuống mặt hồ Gươm, cảnh sắc lúc này yên bình đến lạ thường. Nhưng sao, Linh lại thấy lòng mình nổi sóng? Chẳng lẽ kí ức của bao nhiêu năm trước đây vẫn chẳng thể nào phai nhạt?

Bảo Thiên sau năm trôi qua giờ đã trở thành một vị CEO tài ba và gánh vác mọi trọng trách với GM. Trước đó những sóng gió đến với GM nhưng anh vẫn vững vàng nắm quyền điều hành, nhờ có sự nỗ lực, cố gắng của anh tập đoàn đã hoạt động trở lại và trở thành một trong 10 tập đoàn lớn mạnh nhất Châu Á. Người ta thấy CEO của tập đoàn này lúc nào cũng bận rộn với công việc, hiếm hoi lắm mới thấy anh cười và chẳng bao giờ họ thấy một bóng hồng nào xuất hiện đi cùng anh. Họ thấy anh, cuối tuần nào, cũng đưa một cô gái ngồi trên xe lăn đi dạo trong công viên lúc chiều tà...

Cô gái trên chiếc xe lăn ấy là Huyền Sâm của ngày nào...

Năm năm trước, trong bệnh viện.

- Cút, cút đi, anh cút đi, anh cút ra khỏi đây cho tôi!!!

Tiếng Huyền Sâm gào thét và cô ném đồ đạc tung tóe về phía Bảo Thiên khi cô biết được tin rằng cô sẽ không thể đi lại được nữa. Cô khóc và gào thét như điên loạn, Bảo Thiên vẫn chịu đựng tất cả điều đó và nhẫn nại cho cô gào thét và chửi mắng.

- Anh sẽ chăm sóc cho em. Lời Bảo Thiên nói ra quả quyết như một lời ước hẹn.

Năm năm sau, người ta vẫn thấy anh đi bên cô gái trên chiếc xe lăn ấy, khuôn mặt trầm tư, đôi lúc ánh mắt nhìn xa xăm như nghĩ ngợi điều gì. Anh rất ân cần, dịu dàng, không trách mắng và nhẫn nại làm theo từng yêu sách của Huyền Sâm.

Cả hai người họ không ai nói với ai một tiếng yêu, không ai nói với ai hứa hẹn về tương lai. Sau nhiều năm họ vẫn bên nhau những ngày cuối tuần, người con trai hướng mắt về phương trời nào đó xa xôi, cô gái giấu đi thở dài lặng lẽ...

...

...

Max hẹn bạn cũ trong một quán café bên đường Friedrichshain, anh đến trước vì có việc còn anh ghi địa chỉ và để cho Linh đến sau. Max muốn Linh và người bạn của anh làm quen trước với nhau trước khi anh có một hợp đồng kí kết giữa hai bên. Và lại anh cũng muốn “khoe khoang” cho người bạn của mình biết cô gái đã chiếm giữ trái tim anh suốt bốn năm ròng rã là người con gái tuyệt vời như thế nào.

Hai người đàn ông ngồi bên nhau cười nói vui vẻ, họ đã khá lâu không gặp và giờ lại sắp sửa có một hợp đồng kí kết giữa hai bên nên câu chuyện tưởng chừng như không dứt.

- Bạn gái cậu đâu?

- Cô ấy đến bây giờ đây, lâu rồi không về Hà Nội, tớ muốn để cho cô ấy có... không gian riêng. Max nháy mắt dí dỏm với người bạn của mình.

- Linh, bọn anh ở đây! Max đưa tay lên vẫy vẫy ra hiệu. Linh bước vào, tha thướt trong bộ váy sang trọng và quý phái, cô trang điểm nhẹ nhàng nhưng những nét đẹp trên khuôn mặt lại hiện lên trọn vẹn. Linh mỉm cười, bước về phía bàn có hai người đang ngồi, cô cười thật tươi... rồi bất giác nụ cười ấy tắt lịm bởi...

Bởi ánh mắt rất quen mà lâu nay cô hằng chôn giấu...

Bởi khuôn mặt rất quen mà bấy lâu nay cô muốn quên đi ngay cả trong từng giấc ngủ...

Bởi nụ cười rất quen kia cô đã được tạc sâu vào trái tim cô...

Bởi hình bóng thân thương cô đã nguyện một đời quên đi nhưng rồi không thể...

Người bạn ngồi bên cạnh Max bị chết lặng...

- Linh, là em ư? Bảo Thiên đứng dậy, bàn tay run run, cốc rượu trên tay anh rơi choang xuống nền nhà tạo nên một thứ âm thanh sắc lẹm.

Max lặng người đi với thái độ kì lạ của cả hai.

“Tại sao tim em lại thấy nhức nhối khi em đã nguyện đời đời kiếp kiếp này sẽ quên anh?”

...

...

Bảo Thiên về nhà, cảm giác khó chịu và ngột ngạt khiến cho anh có cảm giác từng cử động cũng làm cho anh khó thở. Bảo Thiên tháo nút áo ở cổ và nới rộng cavat, anh buông người xuống giường. Hình ảnh Linh hiện về trước mắt anh rõ mồn một, đã năm 5 tưởng chừng như mọi kí ức về cô anh đã cố để quên, đã 5 năm trôi qua anh đã thấy tim mình đau đốn... nhưng hôm nay trái tim anh lại đập loạn nhịp khi nhìn thấy cô.

Khi Linh ra đi Bảo Thiên đã làm việc như một con thiêu thân, điên cuồng và hung dữ với bất cứ ai tiến đến gần. Anh chỉ tốt với một mình Huyền Sâm bởi anh biết anh nợ cô đôi chân và những thứ khác nữa món nợ ân tình ấy cứ kéo dài và đeo đuổi mãi.

Cuộc gặp gỡ đột ngột không báo trước đó khiến cho Linh run rẩy, anh nhận thấy điều đó khi nhìn đôi bàn tay cô. Bảo Thiên sau một giây lặng người đi trước sự xuất hiện đó đã lấy được bình tĩnh, anh cố tỏ vẻ như chưa có việc gì xảy ra. Anh giải thích với Max rằng anh và Linh là người quen lâu ngày không gặp. Bảo Thiên hững hờ và cũng không nói thêm gì nữa, cuộc gặp mặt cũng không kéo dài quá lâu bởi sau đó Bảo Thiên đứng dậy về trước.

...

...

Linh cố gắng trụ vững trên đôi chân của mình cho đến lúc về phòng khuôn mặt tái mét của cô khiến cho Max đầy lo lắng. Max đưa cô về phòng, đỡ cô nằm xuống giường.

- Em muốn một mình.

- Em ổn chứ!

- Em tự lo được, anh cứ mặc em.

Max khê khàng đi ra và đóng cửa lại, Linh nằm trên giường, cô ôm mặt khóc.

Người đàn ông đó với cô đã 5 năm trôi qua rồi, tại sao trái tim cô vẫn còn nổi sóng, tại sao lòng cô vẫn còn quay quắt nhớ anh?

...

...

Linh trở về nhà sau 5 năm xa cách, ngôi nhà nhỏ xinh có ông nội, có bố mẹ, có cu Bin đáng yêu đang chờ đợi cô. Mẹ lật đật chạy ra đón cô và Max từ ngoài cổng, bà ôm chầm lấy cô rồi mắt rơm rớm nước mắt vì hạnh phúc.

- Con đã về! Linh không giấu nổi sự xúc động khi nhìn thấy những người thân yêu trong gia đình mình.

Bố Linh cười hiền từ rồi sắp xếp đồ đạc mang vào nhà, ông cũng không giấu nổi sự luống cuống và niềm xúc động khi nhìn thấy đứa con gái bé bỏng của mình. Ông nội Linh tóc đã bạc trắng, sau khi Linh đi ông đã trở về sống cùng bố mẹ Linh, mọi bất hòa giữa bố Linh và ông đã được hóa giải, phần nào chuyện đó cũng có liên quan tới Linh... Cu Bin giờ đã lớn đùng, cao hơn cả Linh, giờ đã trở thành một sinh viên trưởng thành đam mê niềm mơ ước của mình là chế tạo máy móc. Cu Bin giống bố, ít biểu lộ bên ngoài nhưng Linh nhìn thấy ánh mắt em trai mình ánh lên niềm hạnh phúc khi nhìn thấy cô.

Bữa cơm diễn ra đầm ấm và hạnh phúc, Linh thấy mình nhỏ bé trong căn nhà của chính mình, trái tim cô thấy ấm áp và bình yên đến lạ thường. Nơi này, cô đã sinh ra, lớn lên, rồi ra đi, rồi trở về nương náu khi

trái tim rỉ máu, rồi lại ra đi và hôm nay ngày trở về cô đã trở thành một cô gái cứng cỏi. Cô đã không còn là cô của ngày xưa với những bông bột đại khờ nữa.

- Con ở lại Việt Nam bao lâu? Mẹ đưa cho Linh cốc nước táo rồi hỏi.

- Dạ chắc 10 ngày thôi mẹ.

- Năm năm mới về, sao không ở lâu thêm chút nữa, ông cũng già rồi... bố mẹ thì không sao nhưng người già khó nói lắm. Từ bé con cũng đã lớn lên bên ông con cũng hiểu...

- Vâng...

- Max là gì với con? Cậu ấy yêu con à?

Linh đưa mắt nhìn mẹ nhanh rồi cụp mắt xuống, cô cầm cốc nước lên uống.

- Nước mẹ làm vẫn ngon nhất! Linh lảng tránh câu hỏi của mẹ.

- Con đã gặp nó chưa?

“Hự” Linh đang uống dở cốc nước, suýt nữa thì bị sặc bởi câu hỏi thẳng thắn của mẹ. Linh thừa hiểu bà đang muốn nhắc đến ai.

- Bảo Thiên, số nó khổ lắm, phải lo lắng thu xếp công việc cho GM, rồi cả con nhỏ nào đó là Huyền Sâm bị tai nạn, thêm cả ông nội giờ đã lú lẫn thỉnh thoảng vẫn đi lang thang không biết trời đất là gì...Mẹ Linh thở dài tỏ vẻ thương hại.

- Con và anh ta... đã hết rồi...

- Mẹ chẳng biết phải nói thế nào, nhưng mẹ tiếc cho hai đứa...

Linh đã cố tình né tránh nói đến chuyện cũ nhưng mẹ Linh vẫn cố tình khơi gợi lại. Cô im lặng lắng nghe những gì mẹ kể về người đó, hóa ra cuộc sống của anh cũng có nhiều điều khó khăn hơn cô nghĩ. Hóa ra đôi mắt bình thần hôm cô gặp anh không phải là cuộc sống của anh như bây giờ, hóa ra cuộc sống ấy cũng có những chông gai và mệt mỏi. Hóa ra, anh cũng chẳng thể nào yên ổn sống khi cô và mọi thứ đã ra đi...

- Max... đã cầu hôn con.

Linh nói như vô thức rồi cô đứng bên cửa sổ đôi mắt khẽ nhìn ra khu vườn. Khu vườn ngập tràn ánh nắng, từng tia nắng soi qua kẽ lá và chiếu rọi xuống, trên cao, bầu trời trong xanh và tán lá đu đưa...

Khu vườn này... mọi thứ dường như vẫn chỉ mới hôm nào...

...

...

Hợp đồng ký kết với công ty Deutsche Botschaft của Max và tập đoàn GM cuối cùng cũng đi đến thành công tốt đẹp. Được sự ủng hộ của hai bên và nhất là mối thân tình giữa Max và Bảo Thiên đã khiến cho sự kết hợp này được đánh giá là sự kết hợp sẽ đem lại tính hiệu quả rất cao đối với thị trường tài chính Việt Nam cũng như Châu Á.

Max tổ chức một bữa tiệc để chào mừng sự ký kết của hai bên cũng như muốn đẩy mạnh danh tiếng với báo giới khi một công ty nước ngoài sẽ liên kết đầu tư vào Việt Nam. Khách mời là những vị quan chức cấp cao, những tập đoàn hùng mạnh, những công ty danh tiếng trong đó có cả LJ tập đoàn đá quý lớn nhất Việt Nam mà Huyền Sâm chính là thiên kim tiểu thư. Bữa tiệc này, ngoài cương vị đi cùng Bảo Thiên, Huyền Sâm còn đảm đương luôn là khách mời bên LJ.

Hội trường lớn gần 500 khách mời đến tham dự bữa tiệc, tất cả các nhân vật ở đây đều có tiếng tăm và máu mặt trong giới kinh doanh, họ đến vì không muốn bỏ lỡ cơ hội được tiếp cận với Bảo Thiên- CEO trẻ tuổi của GM trụ danh Châu Á và Max- người đứng đầu Deutsche Botschaft- công ty tài chính hàng đầu Châu Âu. Và có một điều họ còn không thể ngờ rằng, người đứng đầu Deutsche Botschaft lại có thể nói tiếng Việt một cách rõ ràng như thế và rất thân thiện đối với báo giới. Anh cho biết rằng, mình đã yêu thầm một cô gái Việt Nam và đang chờ được cầu hôn cô gái đó...

Và cô gái đó chính là Linh, cô gái xuất hiện trong bữa tiệc với chiếc đầm màu đỏ dài ôm sát để lộ bờ vai trần đầy quyến rũ khéo léo khoe ra những đường cong hoàn mỹ.

Cô gái đó chính là Linh, người đang đứng bên cạnh Max với nụ cười tươi tắn và vẻ đẹp như thiên thần.

- Linh... là cô ấy sao?

Huyền Sâm thốt lên khi nhìn thấy sự xuất hiện của Linh, cô ngược mắt lên nhìn Bảo Thiên, anh nhìn về phía Linh...

“Hóa ra trong suốt năm 5 qua, người tôi muốn quên đi nhất chính là em”

Bảo Thiên thấy trái tim anh đau đớn và nhức nhối, anh cố nén một tiếng thở thật sâu. Bảo Thiên đi chào hỏi một lượt rồi dẫn Huyền Sâm đến chỗ mấy người bạn cũ và để cô vui vẻ ở đó. Không khí của bữa tiệc ngọt ngào khiến anh muốn đi ra ngoài hít chút gió mát.

Ban công lộng gió và sương đêm giăng giăng huyền ảo. Bảo Thiên cầm ly vang nhấp nhấp, vị rượu thấm sâu vào cổ họng trôi xuống, anh lại nhấp thêm một ngụm nữa nhưng có gì đó vẫn nghẹn ở cổ.

Như có ai đó đứng sau mình, Bảo Thiên quay lại nhìn.

- Linh! Bảo Thiên khẽ kêu lên, bàn tay anh run run, suýt nữa chiếc ly trên tay anh rơi xuống.

- Chào anh! Linh cười thật tươi đưa tay ra bắt tay anh. Có một cái gì đó không được tự nhiên ở cả hai, có một cái gì đó gượng gạo và họ như có những điều muốn nói với nhau.

- Em... bao giờ em đi? Bảo Thiên bối rối như không tìm được câu hỏi nào khác.

- Sau khi mọi việc ở đây xong xuôi hết...

- Em... trông em khác quá.

- Anh... cũng vậy. Linh ngập ngừng nhìn vào đôi mắt của Bảo Thiên.

- Thôi, em vào trước đây... Linh chào rồi có ý định quay vào bên trong.

- Linh... Bảo Thiên khẽ thốt lên. – Em sẽ lấy Max... có đúng không?

Linh bị sững lại bởi câu hỏi đó, cô đứng quay lưng về phía Bảo Thiên, cô khẽ hít một hơi thật sâu.

- Anh ấy... đã chuẩn bị áo cưới... cho em...

Linh nói xong rồi quay vào bên trong. Bảo Thiên đứng đó một mình trơ trọi. Tim anh như tan nát ra thành hàng trăm mảnh khi nghe những lời nói đó từ cô.

Tiếng nhạc ồn ào và tiếng người nhốn nháo khiến cho tai Bảo Thiên ù đi, anh cứ đứng như thế như bị chôn chân, toàn thân anh lạnh toát và những đợt nhói trong tim đau đớn...

.

-Hôm nay tôi muốn cảm ơn quý vị đã có mặt ở đây ngày hôm nay để chứng kiến sự kết hợp giữa GM và Deutsche Botschaft, sau đó, tôi muốn quý vị chúc may mắn cho tôi bởi hôm nay giữa các vị khách quý tôi muốn cầu hôn cô gái đang đứng bên cạnh tôi đây, một cô gái Việt Nam nhỏ bé nhưng đã chiếm giữ trái tim của tôi suốt bốn năm qua...giọng Max vang lên cả hội trường im ắng lắng nghe.

- Linh... em bằng lòng lấy anh chứ!

Linh đứng bên cạnh Max, bất ngờ khi anh kéo cô lại gần, lấy trong túi ra chiếc hộp đựng nhẫn rồi khẽ khàng đặt nó vào tay cô. Linh ngỡ ngàng ngược mắt lên nhìn anh, ánh đèn chiếu sáng cả cô và Max khiến cho ánh mắt anh nhìn cô thật dịu dàng, ánh mắt ấy đang mong chờ từ phía cô một câu trả lời.

Linh cầm chiếc hộp trong tay mình...

Năm năm... họ liệu có đủ thời gian để xóa nhòa mọi vết thương, liệu đã đến lúc để kết thúc và lật sang một trang mới?

15. Chương 15: Chương 15 - End

Bảo Thiên lái xe đưa Huyền Sâm về thoát khỏi bữa tiệc khiến cho đầu óc anh choáng váng và trái tim anh nhức nhối. Anh không thể đứng thêm ở đó để nhìn thấy người đó và Max hạnh phúc cười nói bên nhau được. Huyền Sâm chốc chốc lại đưa mắt nhìn anh như muốn dò hỏi thái độ của anh.

- Cô ấy... sẽ lấy Max thật sao...? Huyền Sâm ngần ngừ rồi cuối cùng cũng lên tiếng.

-... Bảo Thiên im lặng.

- Em nghĩ họ là một đôi thật đẹp.

- ĐỦ RỒI!!!!!!!!!!!!!! Bảo Thiên hét lên đôi mắt hằn học đầy giận dữ.

- Em... Huyền Sâm lúng túng trước thái độ của Bảo Thiên, cô không nghĩ rằng phản ứng của anh lại thái quá như vậy.

- ĐỦ RỒI!!! LÀM ƠN ĐỪNG NÓI NỮA.

Bảo Thiên thắng xe “kít” lại rồi đậu sang bên đường, anh mở cửa xe rồi đóng sầm lại, anh bước ra ngoài, tháo nút cavat ra và hít thật sâu để kiềm một chút cảm giác dễ chịu. Huyền Sâm ngồi trong xe, khuôn mặt đầm nước. Chưa bao giờ Bảo Thiên đối xử với cô như lúc này, anh luôn ân cần không bao giờ to tiếng với cô, cũng chẳng bao giờ tỏ thái độ nổi nóng, nhưng lúc này Bảo Thiên giống như một người hoàn toàn khác.

- Năm năm qua, em tưởng rằng anh đã quên cô ấy? Nhưng hóa ra em đã nhầm...

Bảo Thiên đứng bên ngoài khuôn mặt thiểu não, anh nghe thấy tiếng Huyền Sâm khóc, nhưng lúc này anh cũng chẳng biết phải nói với cô thế nào bởi chính anh cũng đang hoang mang và lộn xộn với hàng trăm nghìn ý nghĩ. Mọi kỉ niệm xưa bỗng chốc cứ ào ạt hiện về như lá mùa Thu đổ xuống... hiệu sách, tiệm café, nụ hôn...đám cưới, hoa hồng, ngôi nhà, những phút giây hạnh phúc...và rồi người đó ra đi tất cả vỡ vụn và tan biến như lâu đài cát.

“Em đã ra đi... mang theo tất cả, tại sao hôm nay lại trở về để khiến cho anh đau đớn trong những kí ức xưa như thế này?”

Bữa tiệc kết thúc tốt đẹp. Linh về phòng trước để cho Max còn lại chút thời gian nói chuyện với những vị khách quan trọng sau bữa tiệc. Cô cầm chiếc hộp nhẫn trên tay một cách vô hồn rồi đặt nó lên chiếc bàn cạnh giường. Linh đổ xuống giường rồi cô nhìn trần trần lên chiếc hộp, cô chẳng ý thức được mình muốn gì lúc này, chỉ biết rằng, suốt trong bữa tiệc, cô đã kiếm tìm đôi mắt ấy nhưng không thấy anh còn ở đó nữa.

Linh thấy nhức nhối và đau đớn với hiện tại. Quá khứ cô chạy trốn giờ lại trở nên hiện rõ ràng hơn bao giờ hết.

Max qua phòng Linh thấy cô đã tắt đèn, anh đoán là cô đã ngủ. Không muốn làm cô thức giấc Max đóng cửa phòng Linh lại rồi trở ra. Max về phòng mình, anh cầm chai rượu vang và rót ỉnh một ly nhắm nháp, chưa bao giờ vị vang lại khiến cho anh ngây ngất như lúc này và cũng chưa bao giờ có một cô gái lại khiến cho Max lại những việc tưởng chừng như điên rồ. Max khẽ cười nhớ lại những gì diễn ra trong bữa tiệc, anh bật cười chính mình, không hiểu sức mạnh ở đâu lại khiến cho anh có thể làm được như thế. Có thể là khi yêu người ta sẽ hành động như điên rồ, hành động như thể ngày mai sẽ chết và Max bây giờ cũng đang như thế, tất cả chỉ vì một chữ Yêu.

Bốn năm đã qua đi như cơn gió thoảng, đôi khi bên Linh hững hờ, Max đã vô cùng lo sợ với tình yêu của anh. Đối với anh Linh giống như một điều bí ẩn, giống như một dấu chấm hỏi mà anh cứ muốn được đi tìm câu trả lời. Anh cố gắng học Tiếng Việt, ăn đồ Việt, tìm hiểu về Việt Nam để có thể hiểu Linh nhiều hơn. Phải chăng khi yêu người ta sẽ yêu mọi điều xung quanh người đó?

Quán café cũ sau 5 năm màu sơn trắng đã có vẻ cũ kĩ đi nhiều, khách đến đây cũng chỉ thưa thớt khách quen. Linh đến, cũng không hiểu tại sao lại có quyết định đến nơi này. Có lẽ câu trả lời hợp lý lúc này là người đi xa thường muốn tìm về những cái gì mà người ta đã đánh mất.

Linh gọi một Ly nâu đá, một ly kem sữa, cô nhân viên khẽ cười thân thiện bởi thấy Linh lạ lẫm khi bước vào đây. Linh mỉm cười lại, rồi nhớ đến hình ảnh của mình. Nơi này, cô đã gắn bó như một phần máu thịt của mình... nơi này, cô đã bắt đầu mọi thứ và giờ quán cũ vẫn lặng lẽ vẫn ở đây như mòn mỏi đợi chờ.

Có tiếng âm âm ở phía quầy nhân viên, Linh quay mặt lại nhìn.

- Làm ăn như thế này à? Sao còn chưa mang đồ cho khách? Tôi sẽ đuổi việc các cô....

Một giọng nói quen quen làm Linh ngỡ ngàng.

“Ông nội Bảo Thiên đây mà” Linh nhủ thầm.

Cô y tá đi bên cạnh nắm lấy tay ông già khuyên nhủ để kéo ông ra khỏi quán. Đã 5 năm sau khi Linh chia tay với Bảo Thiên, Linh chỉ loáng thoáng nghe mẹ Linh kể rằng ông nội Bảo Thiên đã bị lú lẫn, suốt ngày đi lang thang và không nhớ đường về. Ông luôn phải luôn có người theo kèm và chăm sóc nhưng bệnh tình dường như không hề có xu hướng thuyên giảm. Bảo Thiên đã chạy chữa mọi nơi nhưng các bác sĩ đều kết luận đó là chứng tuổi già.

- Ông, ông còn nhớ cháu không? Linh tiến đến khi ông già cứ định chửi bới đám nhân viên. Cô bé nhân viên đứng cúi mặt xuống sợ hãi.

Ông già quay lại nhìn cô. Dường như có một điều gì như lóe sáng trong tâm trí.

- Linh! Ông già thốt lên như mừng rỡ. Linh bất ngờ trước phản ứng của ông.

- Ông, ông còn nhớ cháu ư?

- Nhanh lên, còn đứng đó làm gì? Ông già nghiêm mặt lại bảo Linh.

- Sao ạ? Linh ngơ ngác.

- Còn đứng đó? Nhanh ra làm việc đi, ta sẽ đuổi cổ cháu nếu cháu lười biếng.

Ông già nghiêm mặt lại giống như cách đối xử với Linh khi cô còn là nhân viên ở đây. Linh sau khi ngạc nhiên bởi thái độ của ông cô cười rồi cầm thay đồng phục như lệnh. Linh hiểu rằng ông nội Bảo Thiên không hiểu nguyên do gì đó chỉ nhớ ra Linh và dường như ông đã quên hết những chuyện sau khi cô trở thành cháu dâu. Trong kí ức của ông lúc này Linh chỉ là một con bé sinh viên làm thêm ở quán café của ông.

Cô y tá đi cùng gọi điện cho Bảo Thiên thông báo về tình hình vừa xảy ra đối với ông nội anh. Không lâu sau, Bảo Thiên vội vàng đến, bỏ dở cả công việc đnag ngắn của GM.

Linh mặc đồng phục, cầm trên tay khay phục vụ đem ra cho khách một cách thành thạo, cảm giác và mọi thứ vẫn như hôm nào. Ông già ngồi bên một chiếc bàn chăm chú từng cử động của cô, chốc chốc lại nhượng đôi lông mày ra hiệu chỉ hướng cho cô đi ra các bàn.

Bảo Thiên bước vào quán, và anh, thấy tim mình như ngừng đập khi nhìn thấy Linh của ngày nào, trên tay là khay phục vụ với nụ cười thân thiện với khách.

- Linh! Bảo Thiên khẽ kêu lên.

Linh quay lại. Họ nhìn sâu vào mắt nhau.

Mọi thứ dường như đang quay trở lại...

Quán café..

Nâu đá và kem sữa...

Nụ hôn...

Đám cưới, hoa hồng...

Năm năm, không quá ngắn nhưng đủ dài để những vết thương đã liền nhưng cảm giác yêu đương vẫn như hôm nào trong trái tim của hai con người...

Năm năm, đủ để kí ức ào về như một cuốn phim quay chậm.

- Cháu đến rồi à? Ngồi đi. Ông nội Bảo Thiên kéo tay anh xuống ghế ngồi.- Cho ta một tách café, còn cháu uống gì?

- Ông đang bệnh không được uống café đâu... Linh...à không, phục vụ cho ông một ly nước táo.

Linh khẽ gật đầu rồi lấy bút ghi lại.

- Còn cháu uống gì? Ông nội ngơ ngác nhìn Bảo Thiên và lấy tay giục anh.- Nhanh lên, nhân viên của ông rất bận.

- Anh uống gì? Linh nhã nhặn hỏi đúng như vai một nhân viên phục vụ mà ông nội Bảo Thiên muốn.

- Cho tôi một nâu đá và.... Kem sữa !

Bảo Thiên bất chợt bắt gặp ánh mắt của Linh, bỗng dưng anh thấy tim mình yếu mềm và có chút gì đó mạnh mẽ như đang muốn nhô lên khỏi lồng ngực.

Ông nội tỏ vẻ thích thú khi thấy Linh ở quán và chăm chú theo dõi từng hành động của cô. Thỉnh thoảng ông lại có vẻ nói như trách mắng Linh nhưng cô vẫn tươi cười và vẫn làm theo ý ông muốn. Bảo Thiên cũng ngồi bên và từng cử chỉ của Linh cô vẫn chẳng thể nào rời mắt...

- Ông à, việc ở quán cháu sẽ lo, nhân viên ở đây cháu sẽ để ý và báo ban họ, đã đến lúc ông phải về nhà rồi.

- Cháu có lo được không? Con bé cứng đầu đấy... dễ thương, nhưng phải cẩn thận đấy! Ông nội ghé sát nói vào tai Bảo Thiên và đập tay vào vai anh.

Anh gật đầu quả quyết với ông nội và sau đó gọi cô y tá chăm sóc cho ông.

- Tôi đã chuẩn bị xe rồi, cô đưa ông nội về cẩn thận, có gì nhớ điện cho tôi.

Cô y tá dìu ông nội Bảo Thiên ra xe, đã 5 năm trôi qua anh đã quen với biểu hiện của ông nội. Ông lúc nhớ lúc quên, có lúc nhớ anh là ai có lúc không. Có lúc lợi dụng mọi người không để ý là lại trốn ra ngoài đi lang thang ngoài đường. Anh đã rất nhiều lần phải bỏ cả việc để đi tìm ông.

Linh kết thúc vai nhân viên phục vụ, cô thay áo cầm trên tay, mân mê từng lớp vải. Đã năm năm, khoác lên mình chiếc áo này, cô như thấy bóng hình mình của 5 năm trước, đó là một cô gái 21 tuổi với bông bụt, nông nổi và dại khờ...

Bảo Thiên đưa ông ra xe rồi quay vào, anh nhìn thấy Linh đang đứng và cầm trên tay chiếc áo đồng phục, anh tiến đến gần bên cô.

- Cảm ơn em! Bảo Thiên nhìn thẳng vào mắt cô đầy cảm kích.

- Không có gì... em cũng có giúp được gì đâu... Linh nói xong rồi ngồi xuống bàn, hail y nâu đá và kem sữa của cô còn đang dở bởi gián đoạn lúc này. Bảo Thiên ngồi đối diện cô anh liếc nhìn ly nâu đá và kem sữa trước mặt...như có gì đó ngập ngừng cho cả hai.

- Lâu rồi, em không uống nên... muốn thử tìm lại cảm giác. Linh bối rối nói với Bảo Thiên như giải thích.

- Còn anh, vẫn uống nó mỗi khi đến đây... trong suốt 5 năm...

Linh cười gượng gạo, cô thở thật khẽ, ánh mắt Bảo Thiên nhìn cô đầy yêu thương. Không gian yên tĩnh của quán café khiến cho hai người ngập ngừng, câu chuyện không được liền mạch bởi cả hai như đang sống lại những ngày tháng cách đây năm năm...5 năm... vậy mà giờ đây kí ức trở nên sống động như mới hôm nào...Nơi này là nơi bắt đầu mọi thứ cho cả hai...

Dường như không thể chịu đựng được khi ngồi bên Bảo Thiên trong cái không gian đầy kỉ niệm và ào ạt những kí ức xưa của hai người ào về...quán café, nâu đá và kem sữa, nụ hôn...đám cưới, hoa hồng, ngôi nhà... Linh bỗng thấy mắt mình nhòe đi đầy nước, cô cúi xuống để cổ giấu cho Bảo Thiên không nhìn thấy nước mắt của mình...

Mọi kí ức cứ ào về khiến cho trái tim cô run rẩy....

Đôi mắt Bảo Thiên nhìn cô chan chứa khiến cho trái tim cô nhức nhối và loạn nhịp. Cô cứ tưởng chừng trái tim cô đã bình yên sau năm năm, nhưng... không phải...

Cô muốn chạy trốn khỏi anh....

Tại sao trái tim cô lại đau đớn khi lí trí đã nguyện phải quên anh?

Linh chạy khỏi quán café vì cô sợ sẽ không đủ sức lực để ngăn cản được trái tim cô đang thổn thức trong lồng ngực...

Bảo Thiên ngồi lại, khuôn mặt thiếu ngủ, anh thấy tim mình như đứng lặng khi mọi cảm giác yêu đương ngày nào giờ bỗng quay về...

... Có một cô gái đứng bên ngoài quán café, cô đứng ở một vị trí có thể quan sát được mọi thứ đã diễn ra. Cô đứng nép sau cánh cửa kính, đôi chân run run yếu ớt... Cô buông tay khỏi cánh cửa và đưa tay lên ngực, cô thấy ngực đau và khó thở.

“Năm năm, thật sự, chưa bao giờ anh quên được cô ấy... Em sẽ phải làm sao? Em sẽ phải đợi anh 5 năm, 10 năm, 20 năm hay cả đời để anh quên được cô ấy...?”

Cô gái ấy, đã thấy rồi lùi lại từng bước chậm chạp, cô vuốt nhẹ nước mắt trên khuôn mặt mình.... Rồi bỗng cô khẽ cười... trong nước mắt...

* * *

Max rời lại ngày bay lại thêm 5 ngày vì một số công việc cần giải quyết vả lại anh cũng muốn Linh có thêm thời gian ở lại bên bạn bè và người thân.

Linh không có ý kiến gì với quyết định ấy, bởi chính cô lúc này, cô không hề muốn rời xa nơi đây...

Linh đi xuống sảnh khách sạn định đi ra ngoài hóng gió thì thấy to tiếng. Một ông cụ đang tranh cãi với lễ tân của khách sạn, ông nằng nặc đòi gặp ai đó nhưng lại không thể miêu tả hai nhớ chính xác, đảm bảo vệ xúm lấy và định đưa ông già đó ra ngoài.

- Ông? Ông làm gì ở đây thế này? Linh xô đám bảo vệ ra khi nhận ra đó là ông nội của Bảo Thiên.

- Cháu... Linh... !!! Ông nội Bảo Thiên mừng rỡ khi nhìn thấy Linh, ông cố đẩy những bàn tay khỏe khoắn của đám nhân viên ra khỏi mình.

- Buông ra, đây là ông tôi... Linh hung dữ lấy chiếc túi đập vào đám nhân viên bảo vệ bởi thái độ cương quyết và cố giữ hai cánh tay ông. Đám nhân viên thấy thái độ dữ dằn của Linh mới buông ông cụ ra và tỏ thái độ xin lỗi.

- Các anh biết ông cụ là ai không? Tôi sẽ nói với cấp trên đuổi việc các anh. Linh lớn tiếng dọa nạt và đỡ ông cụ lên.- Ông có đau ở đâu không? Ông có bị thương ở chỗ nào không? Ông đến tìm cháu sao không nói trước...

- Ông khỏe. Ông cụ đứng dậy và chứng tỏ cho Linh thấy mình hoàn toàn khỏe mạnh.- Đi với ông? Ông cụ cầm lấy tay Linh và kéo đi.

- Ông ơi, khoan đã, mình đi đâu?

- Chúng ta đi thôi! Ông cụ vẫn cứ lôi Linh đi không để ý đến thái độ của cô.- Đến quán café làm việc đi nào.Ta sẽ giới thiệu cháu cháu nội của ta ! Ông cụ nói với thái độ vui vẻ

- Ông ơi, cháu và Bảo Thiên đã kết thúc rồi. Linh kêu lên, mặc dù sau đó cô biết mình đã lỡ miệng.

- Gì cơ? Cháu nói gì.

- Chúng cháu đã chia tay... 5 năm rồi... giờ cháu sắp lấy người khác...

Ông nghe từng lời của Linh thốt ra, ông cụ ngồi xuống, hai tay run run, khuôn mặt đắm lại với những nếp nhăn, ông quờ tay xuống đất như kiếm tìm cái gì đó, kí ức như được ào về. Ông cụ ôm đầu rồi sau đó ngất lịm xuống trước mặt Linh.

- Ông ơi, ông tỉnh lại đi, ông ơi... cháu sai rồi ông ơi... có ai không gọi xe cấp cứu giúp tôi. Linh khóc thét và gào lên, đám đông bu lại cùng cô đỡ ông cụ dậy.

Tiếng xe cứu thương vô hồn.

Linh đứng bên ngoài phòng cấp cứu với đôi mắt đỏ hoe, cô run rẩy ngồi bên tường. Bảo Thiên học tốc đến bệnh viện, anh nhìn thấy Linh đang ngồi co ro và khuôn mặt đầm nước. Anh tiến đến gần Linh.

- Có chuyện gì thế Linh?

- Lỗi tại em... lỗi là do em ông nội mới thành ra thế này. Khuôn mặt Linh nhòe nhoẹt nước và giọng nói nghẹn ngào.

- Đứng lên nào, không phải lỗi tại ai hết, rồi mọi thứ sẽ ổn.

Linh run run, Bảo Thiên dìu cô ngồi trên ghế, cô vẫn không ngừng khóc, những giọt nước mắt lăn chả rơi xuống.

Huyền Sâm nghe tin ông nội Bảo Thiên phải nhập viện cũng đến, cô ngồi xe lăn nên phải có người đi cùng đưa cô đến nên đến sau. Cô di chuyển những vòng xe lăn chậm chạp trên lối đi dài của bệnh viện. Huyền Sâm nhìn đôi mắt đỏ hoe của Linh mà không nói điều gì, cô khê khăn đưa cho Linh một chiếc khăn và vỗ vỗ vào vai Bảo Thiên đang ngồi cạnh với vẻ mặt sầu não.

- Tình hình khá nguy kịch, yêu cầu người nhà bệnh nhân có người thân thích hoặc con cháu ở xa nên gọi về và chuẩn bị tinh thần.

Cô y tá ra thông báo tình hình bên trong. Bảo Thiên run rẩy rút điện thoại ra gọi điện ẹ và gọi cho thư kí liên lạc với Hải Minh và mẹ anh ta.

Linh ngồi ủ rũ như và khuôn mặt không có chút thần khí nào, phấn và mascara trên mặt nhòe nhoẹt. Bảo Thiên ngồi ôm lấy đầu, lo lắng và hồi hộp mỗi khi có người chạy ở bên trong phòng cấp cứu đi ra. Chốc nước mắt trên mặt cô lại chảy xuống rơi lăn chả, chiếc khăn Huyền Sâm đưa cho Linh chẳng mấy chốc đã ướt đầm. Bảo Thiên quay sang nhìn cô, lòng xót xa.

- Để anh cho người đưa em về.

- Không... em... muốn ở đây... cho tới khi ông tỉnh lại. Linh nấc nghẹn. Bảo Thiên cũng không ngăn cản cô nữa. Anh quay sang Huyền Sâm, cô nhìn ra phía cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa không nói câu gì.

Hơn 6 tiếng đồng hồ cho ca phẫu thuật tim, cả 3 ngồi im lặng bên nhau không nói câu gì. Bảo Thiên ngồi giữa hai người con gái, một người là bạn thiếu thời từ nhỏ, một người đã từng là vợ anh. Một người mà anh nợ một món nợ ân tình mà không giây phút nào trong 5 năm qua anh không day dứt, một người đã nợ anh những khoảng trời hạnh phúc mà trong suốt năm năm qua anh chẳng thể nào quên...

Ông cụ được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, suốt từ sáng cho đến tối cả ba người vẫn chưa có chút gì vào bụng. Khuôn mặt thiếu não và mệt mỏi của cả ba bên ngoài phòng chờ khiến cho Bảo Thiên cuối cùng phải là người lên tiếng trước.

- Huyền Sâm, Linh đứng dậy nào, chúng ta đi ăn, trong lúc chờ ông nội tỉnh lại thì phải ăn lấy sức đã. Anh sẽ không biết phải làm thế nào khi hai người xảy ra chuyện gì đâu...

Bảo Thiên đẩy xe lăn cho Huyền Sâm, Linh cầm túi xách đứng dậy, Bảo Thiên dẫn cả hai xuống nhà ăn của bệnh viện

. Bữa cơm qua loa vì thực tình chẳng ai có tâm trạng để ăn uống lúc này.

- Hai em ngồi đây nhé, mẹ anh đến rồi, anh sẽ quay lại ngay. Bảo Thiên nói với cả hai khi nghe điện thoại xong.

Linh và Huyền Sâm ngồi lại, đối diện nhau, đã 5 năm rồi và đây là lần thứ hai cả Linh và Huyền Sâm ngồi bên nhau như thế này.

- Đã lâu rồi không gặp. Huyền Sâm lên tiếng trước.

- Vâng, 5 năm rồi... Linh khẽ đáp.

- Cô sẽ lấy Max à? Huyền Sâm nhìn thẳng vào mắt Linh hỏi.

Linh chạm ánh mắt của Huyền Sâm rồi khẽ liếc ra hướng khác. Có nhiều người hỏi cô điều này, nhưng mỗi lần Linh đều chẳng trả lời chính xác như câu hỏi, cô cũng chẳng biết tại sao mình lại như thế nữa....

- Không trả lời được vì câu hỏi quá khó à? Huyền Sâm cười khẩy.- Đã năm năm rồi, cô đáng lẽ phải tìm ra câu trả lời ình chứ!

Linh cúi gầm mặt xuống, tránh đi cái ánh mắt sắc sảo của Huyền Sâm. Đúng là đã năm năm để mỗi người có thể lật thêm trang mới ình, nhưng hiện tại, Linh đang như sống trong kí ức...

- Hải Minh! Linh ngẩng mặt lên thấy anh đang đứng đằng sau Huyền Sâm, anh vẫn thái độ bình thản như ngày nào. Anh khẽ gạt đầu, rồi kéo ghế ngồi xuống bên cả hai...

Đúng là Linh đang sống lại kí ức cách đây năm năm, nơi này có Bảo Thiên, Hải Minh, Huyền Sâm ... cô như đang thấy lại mình, con người mà cô đã từng chạy trốn...

- Vào đi, không còn nhiều thời gian đâu... ông nội nguy lắm rồi !

Bảo Thiên hốt hải chạy vào, khuôn mặt không có chút thần khí nào. Cả Linh, Hải Minh đẩy xe cho Huyền Sâm, Bảo Thiên cùng chạy đến phòng ông nụ đang nằm, cửa khẽ mở, hai người phụ nữ một là mẹ của Bảo Thiên, một là mẹ của Hải Minh đi ra khuôn mặt đầm nước mắt. Mẹ Bảo Thiên vỗ vỗ lên vai anh rồi ra hiệu ọi người vào.

- Ông muốn gặp Huyền Sâm trước. Bà đưa mắt nhìn Huyền Sâm rồi khẽ hướng mắt vào bên trong. Khoảng một lúc sau Huyền Sâm đi ra, những giọt nước mắt tuôn dài như chẳng thể nào dứt, cô khóc trong tiếng nấc nghẹn.

- Con vào đi, Hải Minh... Mẹ Hải Minh đẩy anh vào. Hải Minh khẽ run run, tay đẩy nhẹ cánh cửa, ít phút sau anh đi ra, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn và sợ hãi. Linh nhìn thấy trong khóe mắt Hải Minh như có nước mắt...

Linh là người ông cụ gọi đến là người thứ ba. Cô khẽ hít một hơi thật sâu, lau sạch nước mắt trên mặt rồi cố gắng lấy can đảm bước vào. Trên giường bệnh, ông cụ nằm đó yếu ớt, bên cạnh là đồng máy móc và dây dợ, ông khẽ đưa nhẹ cánh tay lên ra hiệu cho Linh ngồi xuống, cô bước tới nắm lấy tay ông.

- Ông nội, ông nội hãy nghỉ đi, rồi ông sẽ khỏe lại... Linh tấm tức khóc.

- Ta... ta biết... ta rõ nhất... ta phải nói chuyện với cháu...

- ...

- Ta chưa bao giờ... tỉnh táo như bây giờ...ta rất vui vì cháu đã trở lại đây... ta muốn nói rằng... cảm ơn cháu... vì những gì cháu đã làm cho gia đình ta, nhất là cho Bảo Thiên, nó không phải là người biết thể hiện tình cảm. Ta... nuôi nó lớn lên... ta hiểu... từ khi có cháu xuất hiện... nó đã cười rất nhiều... đó là điều ta quý giá hơn bất cứ... thứ gì... Ta vẫn ân hận... vì đã tước đi ước mơ... trở thành phi công của nó... để gánh vác GM... Hứa với ta... nếu cháu còn yêu nó... hãy đem nụ cười của Bảo Thiên trở lại...

Dường như ông cụ nói đến đây đã gần như kiệt sức, Linh khóc òa, cô khẽ gạt đầu, đôi mắt của ông nhìn cô âu yếm rồi ông khẽ cười mãn nguyện. Linh bước ra khỏi phòng với đôi chân dường như chỉ muốn khụy xuống, có lẽ cho đến cuối cuộc đời này cô sẽ chẳng bao giờ quên được những giây phút cuối cùng khi ông ra đi.

Bảo Thiên là người cuối cùng bước vào, họ không biết đã nói gì với nhau. Rồi trong một tích tắc, Bảo Thiên kêu lên như một con thú hoang bị bắn thương. Tất cả mọi người bên ngoài òa khóc, Linh khụy xuống, mọi sức lực của cô giờ đã cạn kiệt. Mắt cô mờ nhòe đi, tai cô không còn nghe rõ tiếng ồn ào xung quanh nữa,

cô nghe như tiếng khóc, tiếng kêu gào cùng với tiếng giày dép của các y bác sĩ chạy đến để làm nhiệm vụ của mình.

...

...

Đám tang ông nội Bảo Thiên được tổ chức long trọng với các vị quan khách cao cấp khi và toàn thể nhân viên của GM. Báo chí cũng đưa tin và cho rằng sự ra đi đột ngột của ông- người sáng lập ra GM là một tổn thất lớn với GM cũng như giới tài chính nói chung, họ cũng đưa ra một nghi vấn rằng không hiểu sau đám tang của nhà sáng lập này thì tập đoàn tài chính lừng danh GM sẽ được trao lại cho ai, Hải Minh hay Bảo Thiên ? Và cho đến thời điểm này những thông tin về di chúc vẫn không được tiết lộ.

Trong đám tang Linh nhìn Bảo Thiên xót xa... Max nhìn Linh... đôi mắt lo lắng và yêu thương, anh thấy tim mình nhói đau khi thấy luồng mắt của Linh không thuộc về anh...

Linh về phòng với một trạng thái khó thở, đầu óc cô trở nên suy sụp, không khí ở đám ma ảm đạm với những vành tang trắng, những mảng màu đen vô hồn khiến cho cô cảm thấy ngột ngạt, nhìn khuôn mặt ủ rũ của Bảo Thiên cô chẳng thể nào chịu đựng nổi, đối với anh, cô biết ông nội là một phần cuộc sống của anh...

Max nhìn cô nằm trên giường mắt nhắm lẹ, anh đến gần rồi khẽ vỗ về cô. Linh nằm im như một pho tượng vô hồn... chỉ có nước mắt vẫn tuôn không ngừng...

Trái tim cô từng nhịp đập rung lên đau đớn. Có phải cô đã bỏ lỡ rất nhiều thứ ? Có phải chính cô, chính tuổi trẻ bông bột đã tự làm đau mình hay không ?

...

...

Mộ của ông nội Bảo Thiên được an táng trên một đỉnh ngọn đồi nhỏ yên bình và có hướng nhìn ra phía biển tại Nha Trang, nơi này trước khi trăng trời ông đã muốn sau khi ông ra đi sẽ được yên nghỉ ở chính nơi này. Cho đến phút cuối cùng của cuộc đời ông Bảo Thiên mới hiểu được hóa ra từ trước đến nay anh chưa một lần cố gắng để hiểu ông, anh đã từng cho rằng ông là một ông già gần gũi, hào hoa và luôn bắt người khác làm theo ý mình. Bảo Thiên lớn lên và đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu người phụ nữ đã đi qua cuộc đời ông và rồi chính bố anh cũng là bản sao hoàn hảo của ông. Những người phụ nữ trong gia đình anh là mẹ anh, mẹ Hải Minh chính là những người đau khổ nhất. Nhưng, Bảo Thiên cũng đã từng có một thời sống như thế... cho đến khi... mọi thứ trở nên thay đổi...

Tất cả mọi người đã ra về hết chỉ còn có Bảo Thiên và Huyền Sâm ở lại bên mộ ông, anh đắp những nắm đất cuối cùng và rót những cốc rượu lên mộ. Bảo Thiên thở thật sâu, cố gắng hít lấy cái không khí ở biển lúc này. Anh hướng tầm mắt ra phía biển, những cánh hải âu tung cánh bay hòa trong nắng gió...

- Ông hãy an nghỉ nhé, giờ thì ông đã tìm lại được nơi mà ông đã tìm kiếm cả cuộc đời rồi.

Huyền Sâm đi bên cô im lặng, Bảo Thiên đẩy xe lăn cho cô, đến đoạn dốc thoải cô bỗng bảo anh.

- Dừng lại !

- Sao thế em ?

- Em muốn anh dừng lại... anh hãy buông tay ra... ! Huyền Sâm nói với một thái độ cương quyết.

- Đây... đây là đoạn dốc mà... Bảo Thiên ngơ ngác vẫn chưa hiểu Huyền Sâm đang muốn gì.

- Hãy nhìn em đi. Huyền Sâm nói.

Cô từ từ giữ phanh cho chiếc xe lăn đứng im, rồi từ từ đứng dậy trên đôi chân của mình một cách vững vàng.

- Nhìn em đi, em đã đứng được từ lâu rồi. Em đã đứng được và muốn bước những bước cùng anh, nhưng chính anh là người ngã khụy và không muốn bước tiếp. Năm năm qua, anh đã trả nợ cho em... thế là đủ rồi.

Hai người đứng bên nhau trước trời và biển, họ nhìn sâu vào mắt nhau. Bảo Thiên không rõ cảm giác của anh lúc này chỉ biết rằng mọi thứ trở nên lẫn lộn Chiếc xe lăn từ từ trôi xuống dốc...Huyền Sâm bước những bước dài và nhanh đi về phía trước anh....

...

...

Trong bệnh viện...

- Ta xin lỗi...

Ông cụ run run với tay về phía Bảo Thiên, anh chạy đến và ôm lấy ông nội, nước mắt chảy xuống một cách tự nhiên, anh nghe như tim mình đang có trăm nghìn vết cứa, cảm giác thật bất lực khi anh đang phải chứng kiến người thân sắp lìa xa cõi đời này mà không có cách nào làm khác đi được.

- Cả đời ta... không biết có bao nhiêu người phụ nữ đã đến rồi ra đi, nhưng, suốt cuộc đời này ta không thể... quên được... một người. Có thể do chính ta quá trẻ, nông nổi, bông bột, hiếu thắng, gan lì... ta đã tuột mất bà ấy. Và ân hận... suốt cả cuộc đời...Rốt cuộc, tiền bạc, danh vọng, thành công khi ta nhắm mắt xuôi tay đều không có ý nghĩa gì cả. Cả cuộc... đời ta tìm kiếm... danh vọng nhưng ta lại bị mờ mắt và... không hề biết rằng, thứ con người ta tìm kiếm suốt cuộc đời chỉ là một con người...

- Ông nội... !

- Ta chưa bao giờ thấy cháu khóc vì một người con gái, nhưng ta đã thấy rồi... ta cũng chưa từng thấy cháu vì bất cứ điều gì khác mà cười vui đến vậy... Đừng sống quá ích kỉ bởi vì ta không hề cháu lặp lại bi kịch của cuộc đời ta...

Ông cụ nói đến đó rồi lịm đi cánh tay buông thõng...

Trong một giây Bảo Thiên ý thức được rằng, anh đã để tuột mất một người anh yêu thương mãi mãi...

Và có nên thêm một lần nữa sẽ lặp lại hay không ?

...

...

Hải Minh thu xếp đồ đạc ở khách sạn sau khi việc chôn cất ông nội đã xong xuôi. Anh không có ý định sẽ ở lại Việt Nam lâu hơn vì anh đã có một cuộc sống mới ở Hồng Kông. Anh mở một quán cafe nhỏ và chuyên chụp ảnh về con người, cuộc sống, anh cũng nuôi thêm mấy chú mèo bị bỏ lạc và cuối tuần vẫn đến trại trẻ mồ côi để chăm sóc và dạy học.

Đồ đạc xong xuôi Hải Minh ngó qua phòng Bảo Thiên, Hải Minh nhìn thấy Bảo Thiên ngồi lặng lẽ quay mặt vào góc tường. Anh khẽ gõ cửa.

- Anh sẽ đi uống một chút với tôi chứ.

Quầy rượu chỉ có hai người, không gian tối và vắng vẻ của quán khiến cho không khí thêm u buồn. Bản nhạc không lời càng làm cho não nề.

- Năm năm rồi, chúng ta lại mới có cơ hội ngồi bên nhau.

- Năm năm... Bảo Thiên nhắc lại hai từ đó rồi khẽ cười khẩy

.

- Năm năm trước, anh đã để người anh yêu ra đi và năm năm sau người anh yêu quý tuột mất khỏi tầm tay anh mãi mãi... cảm giác thật khắc nghiệt đúng không.

- Cảm ơn... tôi đủ mạnh mẽ để sống cho đến tận bây giờ. Bảo Thiên nốc cạn cốc rượu.

- Tôi đã từng chứng kiến cảnh người tôi yêu nhất ra đi, tôi hiểu rõ hơn ai hết...

Hải Minh mở ví, rút ình tấm hình anh đã nâng niu suốt bao nhiêu năm ra, đặt xuống bàn. Tấm hình anh và David bên nhau với những nụ cười hạnh phúc. Bảo Thiên nhìn tấm ảnh rồi ngơ ngác nhìn anh như muốn kiếm tìm một lời giải thích...

- Năm năm trước, chính Linh đã đến gặp tôi và nhờ tôi diễn vở kịch đó để cô ấy có thể rời xa anh, mẹ anh đã bắt cô ấy làm thế vì GM. Năm năm, trò chơi năm nào đã kết thúc rồi. Game Over !

Hải Minh cầm tấm ảnh nâng niu rồi bỏ lại vào ví. Anh đứng dậy vỗ nhẹ vào vai Bảo Thiên rồi bỏ mặc Bảo Thiên ngồi đó. Bảo Thiên cầm chai rượu vẫn còn nửa nốc cạn sạch, vị rượu trôi qua cổ nóng rát nhưng càng uống anh lại càng tỉnh, một hình ảnh rất quen hiện ra trong tâm trí anh...

- Em dùng cách đó để tôi quên em đi ư ? Đồ tồi ! Năm năm qua, chưa giây phút nào tôi quên được em !

...

...

Max ngồi bên chiếc bàn được bày biện nển, hoa hồng với những đồ ăn được bày biện đẹp mắt. Cả không gian được trang hoàng long lẫy với những thứ nhỏ nhặt nhất đều được anh lựa chọn. Nhân viên nhà hàng phía sau đang tò mò muốn biết được cô gái may mắn mà anh đang đợi là ai. Max mặc vest màu trắng, tóc đã chải chuốt kĩ càng. Khuôn mặt anh với những nét thanh tú hài hòa, đôi mắt xanh của anh đang hướng tầm mắt mong mỏi sự xuất hiện của một người...

....

Linh ngồi bên chiếc áo cưới được đính hoa đá long lẫy, cô nâng chiếc váy lên mâm mê từng đường chỉ rồi nhẹ nhàng đặt chiếc hộp bên trong có chứa chiếc nhẫn bên cạnh...

Linh đã xếp xong xuôi đồ đạc và đi ra cô nhẹ nhàng khép cửa phòng lại...

« Max, em nợ anh một lời xin lỗi »

...

...

Biển Nha Trang.

Bảo Thiên bước trên cát với đôi chân trần, anh khẽ bước những bước ngắn rồi sau đó quay mặt về phía biển. Bình minh đang thức giấc, vầng cầu lửa đang nhô lên cao, những đám mây xám dần dần bị xua tan đi bởi những tia nắng đỏ rực đang chiếu rọi xuống biển.

Bảo Thiên thấy mình nhỏ bé và đơn độc, anh khẽ đưa tay như muốn với lấy quãng lửa kia...

Nơi này, cũng là một sáng bình minh trên biển, anh đã từng có những kỉ ức đẹp đẽ và hạnh phúc...

Bảo Thiên khẽ rút tay lại, như chợt nhận ra điều gì đó, phải chăng mọi thứ đang ở trước mắt nhưng lại quá xa vời như quãng lửa kia ?

- Anh đã nói, sẽ giấu bình minh với người anh yêu cơ mà, sao lại đứng đây một mình ?

Bảo Thiên bị giật mình bởi một giọng nói rất quen thuộc, anh ngơ ngàng quay lại. Phía sau anh, Linh đang đứng đó, với bộ váy dài trắng, mái tóc buông lơ bay bay trong gió, chiếc khăn hững hờ khoác qua vai...

Anh nhìn sâu vào đôi mắt của cô, những cảm xúc yêu đương vẫn như ngày nào...

Linh khẽ mỉm cười với anh...

- Sau năm năm, liệu em có một lần nữa được mặc áo với, cầm hoa hồng và khoác tay đi bên cạnh anh không ?

Bảo Thiên bước đến trước mặt Linh, anh khẽ cầm lấy tay cô, vòng tay qua người cô và kéo cô về phía anh thật gần. Anh cúi xuống và đặt đôi môi của mình lên môi cô...

Nụ hôn sau năm năm xa cách...

Nụ hôn ngút ngàn giữa bình minh trên biển...Họ đã tìm thấy nhau giữa cả một biển bộn bề.

“Áo cưới, hoa hồng và anh- một nửa tình yêu, đó là tất cả những gì mà một người con gái đều mong ước trong ngày trọng đại nhất cuộc đời mình.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-cuoi-hoa-hong-va-anh>